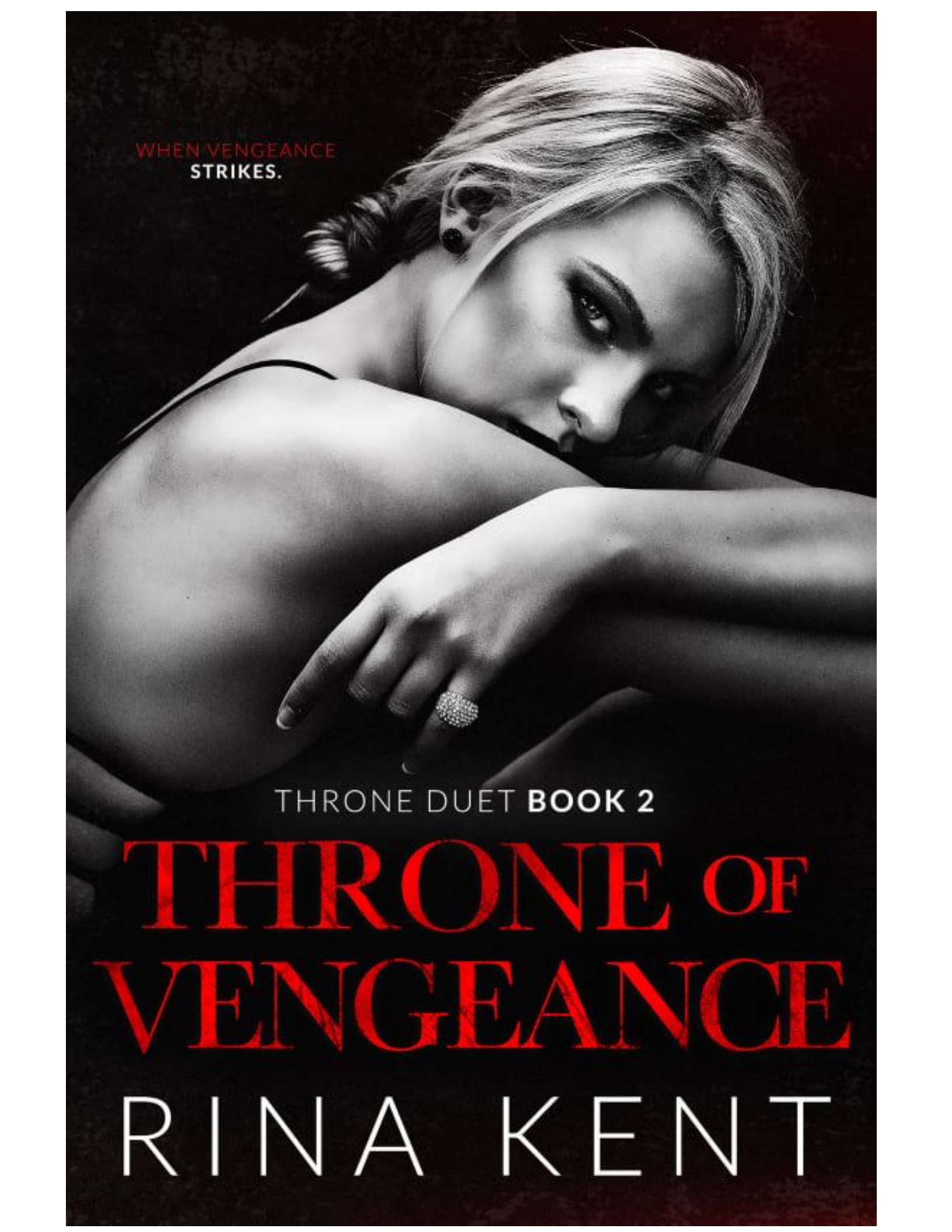

WHEN VENGEANCE
STRIKES.

THRONE DUET **BOOK 2**

THRONE OF VENGEANCE

RINA KENT

Throne of Vengeance Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

*Geç başlasanız da fark etmez.
Önemli olan başlamanızdır.*

OceanofPDF.com

AUTHOR NOTE

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

İntikam Tahtı bir düetin ikinci kitabıdır ve tek başına değildir. Taht Düeti:

#1 [Güç Tahtı](#)

#2 [İntikam Tahtı](#)

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in [Bültenine](#) kaydolmayı unutmayın.

OceanofPDF.com

B L U R B

İntikam saldırdığında...

Sen beni tanımıyorsun ama ben seni tanıyorum.

Ben fark etmeden arkanızdan sürünen gölgeyim. Beni gördüğün an ölürsün.

Bir suikastçı. Bir katil. Bir hiç.

Ta ki biri olana kadar.

Beni bir gölgeye indiren herkese bunu ödeteceğim.

Bunu yapmak için her şeyi riske atmaya hazırım.

İsteksiz karım hariç her şey.

Rai Sokolov bana en kötüsünü gösterebilir, ama bu sadece ölüm bizi ayırdığında sona erecek.

Tahta giden yol kayıp, ihanet ve kan banyosu ile döşelidir.

Kazanmak için her şeyimizi ortaya koyarız.

Hayatımız buna dahildi.

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Let Down - Palisades
Killing Me - The New Low
Despicable - grandson
Umrumda Değil - Apocalyptica & Adam Gontier
Sonun Başlangıcı - Klergy & Valerie Broussard
Why You Gotta Kick Me When I'm Down - Bring Me The Horizon
Sweet Disaster - DREAMERS
Benim İçin Kötü -
FNKHOUSER Yaptığımız
Savaş - Kırmızı
Lucid Dreams - Flight Paths & Divisions
Golden Dandelions - Barns Courtney
Rusted From the Rain - Billy Talent
For My Eyes Only - New City
I'm Trouble - WAR*HALL
Eyes That Kill - Coobee Co
Cold Blood - Dave Not Dave
Secrets - OneRepublic

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

KYLE

OceanofPDF.com

BEŞ YAŞ

Tender eller omzumu okşuyor, süt ve bal kokusu burun deliklerime doluyor.

Çok güzel. Yaz ve havuz kenarında oynamak gibi.

Gözlerim yavaşça açılıyor ve bir an için beyaz halesi ve yumuşak dokunuşuyla bir melek gördüğümü sanıyorum.

Ama bu herhangi bir melek değil. O benim meleğim, diğer çocuklar onu göremesin diye benim için özel olarak yapıldı.

Annem.

Dudaklarım gülümsemek için yukarı kalkıyor ama meleğim olduğundan beri ilk kez gülümsememe karşılık vermiyor. Kaşları kararmış gözlerinin üzerine çekilmiş ve solgun dudakları bir çizgi halinde incelmış.

"Gitmemiz gerek, tatlım."

"Ama gece oldu. Kötü çocukların geceleri dışarı çıktığını söylemiştin anne."

"Evet, ama bu sefer değil." Uzun saçlarımı kulağımın arkasından okşuyor. "Beni takip et."

Bakmıyorum. Sadece ona bakıyorum. Kıyafetleri yanlış çünkü o güzel çiçekli elbiselerinden birini giymiyor. Bu sefer siyah bir pantolon ve ceket giymiş. Gelmiş geçmiş en güzel kız olmasına rağmen iyi görünmüyor. Bir bebek ve pamuk şeker gibi yumuşak bir cildi var. Saçları sıcak bir yaz günündeki güneş gibi. Bazen annemin sırf benimle olmak için güneşten geldiğini düşünüyorum.

Kimse yakıcı güneşten kaçamaz, değil mi? Ama annem her gün benimle birlikte olabilmek için kaçtı.

Burası eğlenceli değil çünkü ben bir sarayda doğdum. Hayır, annemin bana her gece anlattığı masallardaki saraylar gibi değil. Gerçek bir saray,

Siyah giyinmiş ve ellerinde ağır metal şeyler tutan birçok adamla birlikte saf ve büyük bir tane.

Beni ve annemi izliyorlar çünkü babam istiyor. O büyük bir adam, babam. O da bir lider ve o oradayken kimse sesini yükseltmiyor.

Annem de o etraftayken benimle oynamıyor. Siyah giyen adamlar bir görevim olduğunu ve oynayamayacağımı çünkü oynamanın kaybedenler için olduğunu söylüyorlar. Yani, görev nedir? Yemek değil, çünkü aşçımız bizim için pişirmiyor. İrlanda'da gittiğimiz yer gibi mi? Orada insanlar anneme çok kötü davranıyorlardı. Onları sevmiyorum.

Sadece annemi seviyorum çünkü benimle gizlice oynuyor ve hatta bana öğretebileceği ve büyücüler ve sihirli devler hakkında hikayeler anlatabileceği küçük bir çadır bile inşa etti. Devlere bayılıyorum, dev gibiler ve kimse onları yenemez.

Büyüdüğümde annemi o siyah takım elbiseli aptal adamlardan korumak için bir dev olacağım.

"Hadi, Kyle. İyi bir çocuk ol." Sesi ve dudakları titriyor. Yan masamın lambasından gelen küçük ışıktaki bile derisinin altındaki damarlar görünüyor. Ona şeffaf bir teni olup olmadığını sorduğumda güldü.

Annemin gelmiş geçmiş en güzel kahkahası var, babamın müzik CD'lerinden çıkan o çişli sesler gibi. Şımarıklık yaptığım için bana bağırdığında aklıma annemin gülüşü geliyor. Bana getirdiği öğretmenlerle kalmamamdan hoşlanmıyor. Onlar aptal ve gardiyanlar gibi kaşlarını çatıyorlar.

Annem daha zeki zaten. Onunla vakit geçirmeyi ve bana yaptığı tüm lezzetli yemekleri yemeyi seviyorum - özellikle de tartları ve krepleri.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmene gerek yok." Kıyafetlerimden bazılarını yanında getirdiği bir çantaya tikiştiriyor. "Atla."

"Anne...?" Sesim dün geceki kitaptaki küçük elfler gibi ürkmüş bir halde soruyorum. Sesi siyah takım elbiseli adamlara benziyor.

Odanın kapısının arkasından paltomu kapıp bana giydiriyor, sonra da beni tutup kucaklıyor.

İlk defa yumuşak ve misafirperver değil. Sanki babam gibi olmaya başladı.

"Anne... Korkuyorum."

"Üzülme, tatlım. Her şey yoluna girecek." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sadece küçük bir gezintiye çıkacağız, hoşuna gitmeyecek mi?"

"Ama uykum var."

"Arabada uyuyabilirsin."

"Sabah geri gelecek miyiz?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Tatlım, buradan ve tüm o siyah takım elbiseli kötü adamlardan uzakta yaşasak hoşuna gider miydi?"

"Evet!"

"Annem bunu gerçekleştirecek. Uzakta, yeni bir evde yaşayacağız."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Yeni bir ev mi?"

"Evet. Hoşuna gitmez miydi?"

"Peki ya babam?"

Bakışları kapıya yöneliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Onun için endişelenme. Sen ve ben olacağız."

"Çünkü sen bir büyücüsün ve ben bir devim?"

"Aynen öyle." O fırfırlar benim Saç. "Şimdi, I
ihtiyaç sen için olmak Sessiz ol, tatlım."

"Neden?"

"Çünkü bizi durdurmalarını istemiyoruz."

"Siyahlı adamlar babama söyleyecek ve o da kızıp bizi cezalandıracak mı?"

"Evet. Sen çok akıllı bir çocuksun, Kyle. Küçük oğlumun bu kadar zeki olacağını biliyordum."

"Merak etme, anne. Seni koruyacağım ve sana yaklaşan herkesi yumruklayacağım. Bak, dev ellerim olacak." Yumruklarımı havaya kaldırıyorum ve o da gülüyor, sesi mutlu.

Ayaklarıma sıcak ayakkabılar giydirdikten sonra annem sırt çantasını takıyor ve bana sarılarak bacaklarımı beline dolamamı söylüyor.

"Beni asla bırakma, Kyle. Tamam mı?" "Tamam."

Elini başıma koyarak odamdan çıktı. Evimiz gerçekten çok büyük. Bir tepenin üzerinde ve etrafı o kadar çok suyla çevrili ki dalgalar her zaman kayalara çarpıyor.

Babama bunun bir kavgaya benzediğini söyledim, ama o bunun bir savaş olduğunu ve kazanmak istiyorsam onun adımlarını izlemem gerektiğini söyledi.

Daha önce hiç gitmediğim koridorlarda uzun bir süre yürüyoruz, çünkü hala bir çocuğum ve babam ofisine gitmemden hoşlanmıyor.

Annemin sırtında sadece sırt çantası var. Sanırım yeni evimizde fazla kalamayacağız çünkü babam kızacak ve sonra da annem üzülecek.

Başımı omzuna yaslayıp süt ve bal kokusunu içime çekiyorum. Bu benim en sevdiğim koku çünkü her şeyin yoluna gireceği anlamına geliyor. Sonra sırtını sıvazlıyorum çünkü titriyor. Üşüyüp üşümediğini sormak istiyorum ama bana sessiz olmamı söyledi.

Ben de geri çekilip ona gülümsedim. Yüzü solgun ve gözlerinde kırmızı çizgiler var ama o da babamın ofisindeki tablodaki melekler gibi gülümsüyor.

Ona meleklerin ne yaptığını sorduğumda, Mammy onların saf olduklarını, ışık getirdiklerini ve benim gibi çocukların büyümesine yardım ettiklerini söyledi. Bu yüzden Mammy benim için yaratılmış. O benim büyümeme yardım edecek bir melek ve ben de onu koruyan bir dev olacağım çünkü devler bazen koksalar bile meleklerden daha güçlüdürler.

Annem bir kapının yanında duruyor, dışarıya bakıyor, sonra yavaşça yürürken bana daha sıkı sarılıyor, bahçemize ulaşana kadar sırtı duvara dönük. Uzun çitler ve tellerle dolu devasa bir bahçe. Ben uzaktan bakarken amcamın izlediği ürkütücü gösterideki şeytanın boynuzları gibi görünüyorlar.

Bir telin yanında duruyor ve pantolonundan telefonunu çıkarıp kulağına dayıyor. Telefonda dinlerken ayağı hızla yere vuruyor.

Tap. Tap. Dokun.

Telefona odaklandıkça bana sarılması daha da sıkılaşıyor, sonra başparmağını ağzına sokup tırnaklarını kemiriyor. Babam bunu yapmasından hoşlanmıyor.

"Aç... Aç..." diye mırıldanıyor. "Kanayan cehennem."

"Anne, bu kötü bir kelime değil mi?"

"Şşş, Kyle."

"Ama kötü olduğunu söylemiştin."

"Özür dilerim, bebeğim, bunu söylememeliydim." Gülümsüyor. "Annen sadece biraz heyecanlı. Beni affet, tamam mı?"

"Tamam. Babamın önünde tekrar etmeyeceğim."

"Aferin oğlum."

"Bahçede ne işimiz var anne?" "Bir arkadaşımın gelip bizi almasını bekliyorum." "Arkadaşın mı var?"

"Evet." Gözlerinden tuhaf bir şey geçer. "O eski bir dost. Bence onu seveceksin."

"Onu neden daha önce görmedim?"

"Çünkü onu sen doğmadan önce tanıyordum, bebeğim." "Onunla şimdi mi tanışacağım?"

"Umarım."

"Bizimle büyücüler ve devler oynayacak mı?" "Onu davet etmeye çalışacağız."

Arkamızdan yumuşak bir ses geliyor. Ölü bir yaprağın üzerine konan bir kuş kadar sessiz, ama annem donup kalıyor ve parmağını ağzıma koyuyor.

Sessiz kalıyorum. Burada kalmak benim için sorun değil ama annem gidiyorsa ben de onunla gitmek istiyorum.

"Her şey yolunda," diyor bir adam kaba ve sert bir şekilde. Sanırım bu Luke, babamın siyahlar içindeki sağdıçısı. İrlanda'dan buraya kadar gelmiş.

Babam da İrlanda'dan gelen büyük patron. Aylar önce oraya gittiğimizde ben çok eğlenmişim ama annemin eğlendiğini sanmıyorum.

Bana kendisinin Kuzey İrlandalı, babasının da Dublinli olduğunu söyledi. Görünüşe göre Kuzey İrlanda ve İrlanda farklı ülkeler ama benzer şekilde konuşuyorlar. Gerçi çok benzemiyor, çünkü babam annem gibi konuşmamdan nefret ediyor. Ama ben annemin konuşma şeklini seviyorum; melekler böyle konuşuyor. Babam hiçbir şey bilmiyor.

Luke ve sesi kayboluyor ama nefesini bırakmadan önce uzun bir süre ağzımı tutmaya devam ediyor.

Sonra telefonu tekrar kulağına götürür. "Hadi... hadi." Karanlıkta bile gözleri parlıyor. "Oh, Tanrı'ya şükür. Neredesin? Evet, arka kapıdayım. Kameraların bağlantısını çoktan kestim ve birilerinin bunu öğrenmesi uzun sürmez. Sadece birkaç dakikam var. Kyle benimle."

Bir süre dinliyor, sonra soğukta kalmış bir çocuk gibi titriyor. Bana yaptığı gibi onu da daha sıcak hissettirmek için minik parmaklarımla yanağını okşuyorum.

Annem fısıldarken telefona odaklanmış durumda, "*Biliyor*. Bizi öldürmesi uzun sürmeyecek."

Biraz daha dinleyince dudakları soldu. Konuştuğu kişiden nefret ediyorum çünkü annemi mutsuz ediyor. Onu yumruklayacağım.

"Saldırıyorum da ne demek? Söz verdiğin şey bu değildi. Buradan çıkmama yardım edeceğini söylemiştin. Gitmem gerek. İrlanda ve Amerika artık bizim için güvenli değil ve..."

Evin içinde yüksek sesle patlamalar patlak verdiğinde sözünü kesiyor.

Pop. Pop. Pop.

Kollarında irkiliyorum ve annem beni sıkıca tutuyor, telefondaki kötü adamla konuşurken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Ben sana, bir Rus'a, kendi vatandaşlarımın yerine güvendim, bunu bana nasıl yaparsın?"

Telefonu cebine sokup koşarken bir yanıt beklemiyor. Ses efektlerini yaparken bana anlattığı hikayelerdeki gibi patlamalar giderek yaklaşıyor.

Titremesine rağmen, üstünde kablo olmayan küçük bir duvara ulaşana kadar durmuyor. Ellerimi tutuyor ve boynuna doluyor. "Sıkı tutun ve sakın bırakma, Kyle."

"Tamam."

Saçlarımı yüzümden itiyor ve gülümsüyor, ama gözyaşlarıyla dolu. "Sen çok iyi bir çocuksun, tatlım. Bu dünyaya doğmamalıydın. Seni bu kaostan içine getirmemeliydim. Annen çok üzgün, ama ben her şeyi yoluna koyacağım."

Ben ona sarılmışken annem duvara tırmanmaya başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Amy?"

Annemin nefesi kesildi.

Başım yavaşça sesi takip ederek babama bakıyor. Koyu renk gözleri gecenin içinde parlıyor ve parmak eklemlerinden kan akıyor çünkü insanları yumruklamayı seviyor.

Meleklerin olduğu resimdeki öfkeli adamlardan birine benziyor. Annem aşağı atlıyor ve ona bakarken beni sıkıca tutuyor. "Bırak bizi gidelim, Niall."

"Nereye gitmene izin vereyim?"

Ona bakmaya çalışıyorum ama beni durdurmak için bir elini başıma doluyor, burnumu ve ağzımı omzuna doğru itiyor.

"Zaten biliyorsun." "Neyi

zaten biliyorsun?"

"Sadece gitmek istiyorum. Güvende değiliz!"

"Güvenli değil mi? Sana her şeyi verdim. *Her şeyimi*. Sen bir hiçtin ve ben senden bir şeyler yarattım, sen de bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Sanırım kimse bir fahişeyi değiştiremez, değil mi?"

"Bu sözleri Kyle'ın önünde söyleme," diye fısıldıyor. "En azından onun önünde bana saygı göster."

"Bana saygı duydun mu? Beni hiç düşündün mü?" diye kükrer. "Al onu, Luke."

Luke beni elinden kaparken annem "Hayır," diye bağıyor.

Tüm gücümle ona tutunmaya çalışıyorum ama Luke çelik gibi kollarıyla beni sıkıyor. Onun vuruşları ve çığlıkları sağır kulaklara düşüyor. Onu ısırmaya çalışıyorum ama acıyla irkilmiyor bile.

"Anne!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve onları elimin tersiyle siliyorum çünkü babam ağlamamdan hoşlanmıyor.

Yüzünü silme zahmetine katlanmadan bir süre bana bakıyor, sonra babama dönüyor. "Ona zarar verme. *Lütfen*."

"Bana ihanet ettiğinde onu inciten sendin, Amy. Bir kez yetmedi, bu yüzden beni iki kez sırtımdan bıçakladın. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin." Siyahlar içindeki diğer adamına, Patrick'e bakıyor. "Götürün onu."

"Lütfen... lütfen, Niall. Söz veriyorum iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Geçen sefer de aynı sözü vermiştin, ama tuttun mu? Benim seni onurlandırdığım gibi sen de beni onurlandırdın mı? Bir fahişenin her zaman fahişe kalacağını söylediklerinde dinlemeliydim." Başıyla Patrick'i işaret ediyor. "Kilitleyin onu."

Siyahlı adam onu kolundan öyle sert tutuyor ki, kadın irkiliyor.

Dudaklarım titriyor ve Luke'un tutuşuna karşı bükülüyorum. "Anne! Anne, gitme! Her zaman benimle olacağını söylemiştin!"

"Kapa çeneni, Kyle," diye azarlıyor babam.

Normalde dinlerdim ama bu gece dinleyemem. Bu gece, yeni evimizde olmasa bile annemin beni kucaklamasını ve tekrar uyutmasını istiyorum. Babam kızmasın diye onunla kalabiliriz.

"Tatlım." Gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor. "Her şey yoluna girecek."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Tekrar babasına bakar. "Sana anlatacağım." "Bana neyi anlatacaksın?"

"Rusların saldırısı hakkında tüm bildiklerim. Ayrıca, yanınızda bir hain olduğunu da bilmelisiniz."

Gözlerini kısar. "Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü o bir tehdit olmasaydı ayrılmak istemezdim." "Bana gerçekten her şeyi anlatacak mısın?"

"Evet, ama Kyle'la olmama izin vermelisin."

"Bir daha asla kaçamayacak mısın?" Artık kızgın görünmüyor, sadece... üzgün. Ama neden? Babam asla üzgün olmaz.

Annem başını bir kez sallar. "Yapmayacağım."

"Blöf yapmadığını nereden bileyim?"

"Kyle'ı asla tehlikeye atmam. Bunu biliyorsun."

"Doğru. Devam et."

Konuşmak için ağzını açıyor, ancak yüksek sesli bir *patlama* sesi havada yankılanırken ağzından hiçbir ses çıkmıyor.

Nefesimi ve gözyaşlarımı tutuyorum, az önce ne olduğundan emin değilim. Göğsünün ortasından bir sıvı akıyor, siyah ceket ıslatıyor ve sendeleyerek Patrick'in kollarına düşüyor.

"Anne...?" Sesim küçük, tereddütlü. Hareket etmiyor.

"Amy!" Babam onun önünde dizlerinin üzerine çökerek bağırıyor. "Bunu yapan pisliği yakalayın!"

Patrick Mammy'yi bırakıp ters yöne doğru koşuyor ama ben ona odaklanmıyorum. Görebildiğim tek şey Mammy'nin yerde yattığı ve hareket edemediği. Neden hareket edemiyor? Babamın sıkıldığı göğsündeki sıvı parçası yüzünden mi?

"Anne..." Onu tekrar aradım çünkü her zaman cevap verirdi. Şimdi vermiyor.

Kafası yana doğru sallanıyor ve kan öksürüyor. Bu iyi bir şey olamaz. Annem insanların yaralandıklarında kan çıkardıklarını söylerdi.

"Amy...siktir..." Babası onun yanağını daha sıkı tutuyor. "Benimle *kal...* Sadece... kalırsan her şeyi affederim."

"K-Kyle..." diye mırıldanıyor.

Babam Luke'a işaret ediyor ve beni onun yanına, ayaklarımın üzerine yatırıyor. Gözleri uyumak ister gibi yarı kapalı ama bana gülümsüyor. "Çok üzgünüm, tatlım. Annen *çok üzgün.*"

"Neden?"

"Çünkü seni koruyamadım."

"Yapacağım." Babam kolunu omzuma doluyor. "O yüzden gitme. Tüm bunlara katlanmanın nedeni Kyle, bu yüzden şimdi ölmen bir işe yaramaz."

"Sen iyi bir adamsın, Niall. Gerçekten öylesin ama aklını bulandıran çürük elmaların etkisinde kalmışsın." Elini Niall'ın elinin üstüne koydu. "Seninle birlikte olmaya karar verdiğim için hiç pişman olmadım. Söz verdiğin gibi bizi güvende tuttun ve... sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

"Amy... Gitmene izin yok."

"Eğer beni sevdiysen, Kyle'a iyi bak... Lütfen..."

"Anne..." Küçük elimi ağzının üzerine koyup kanı siliyorum. "Yaralandın mı?"

"Sanırım öyle, tatlım."

"Kanı temizleyeceğim, sen de temizlemeyeceksin." Ceketimin koluyla kanı siliyorum ama kan tekrar tekrar akmaya devam ediyor, çenesinden aşağı akıyor.

"İşte benim iyi oğlum." Biraz gülümsüyor. "Sen büyük şeyler için doğdun, tatlım. Anneni gururlandır, tamam mı?"

Babamın dudakları inceldi. "Böyle konuşmayı kes, Amy." "Onunla ilgilenecek misin, Niall?"

"Uyanacaksın ve bunu kendin yapacaksın."

"Onu düzgün yetiştireceğine söz ver. Söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken dudakları gülümsemeye devam ediyor. "Teşekkür ederim..."

Bir kez göz kırpmıyor, sonra tamamen duruyor, gözleri kocaman açık ama bana bakmıyor.

"Anne!" Çığlık atıyorum. "Anne!"

"Siktir," diye mırıldanıyor babam nefesinin altında, hâlâ onu göğsünden tutuyor. "Lanet olsun!"

"Annem neden hareket etmiyor?" Çığlık atıyorum. "Ona yardım edin! Yaralandı."

Omzumu sıkıyor ve sanki kemiklerimi kırmak üzere. "Özür dilerim, delikanlı. Çok üzgünüm."

"Özür dilemeni istemiyorum. Annemin taşınmasını istiyorum." "Onu odasına götür, Luke."

"O kadar hızlı değil." Tanıdık ses arkamızdan geliyor.

Baba arkasını döner ama artık çok geçtir. Havada bir *patlama sesi yankılanıyor* ve babamın beyaz gömleğinde kırmızı bir leke patlıyor. Sendelerken eli omzumdan düşüyor ve yüzü çimlere çarpıyor.

"Baba...?"

Annemin üzerine nasıl yayıldığına bakıyorum ama hareket etmiyorlar. Sanki uyuyor gibiler ama gözleri açıkken ve her tarafları kan içindeyken uyumamaları gerekir, değil mi?

Kan gitmiş olmalı.

Hepsini.

Luke'a onlara yardım etmesini söylemek için arkamı dönüyorum ama biri yüzüme vuruyor. Vücudum geriye savruldu ve bir gümbürtüyle yere düştüm.

Gözlerimi onlardan ayıramadığım için görüşüm annemle babamın arasında gidip geliyor.

Eğer uyursam, sabah orada olurlar, değil mi?

"Delikanlıyı ne yapalım patron? Öldürelim mi?" diye soruyor siyahlı adamlardan biri.

"Evet, elbette. O ilgilenmemiz gereken bir yük," diye yanıtlıyor bir diğeri.

"Hayır." Babamı vuran kişi sözlerini kesiyor, gözleri gecenin karanlığında parlıyor. "Onun için daha iyi planlarım var."

OceanofPDF.com

KYLE

OceanofPDF.com

HAZIR BULUNAN

I anıların saldırısını kovalamak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

O gece kaderim belirlendi.

Sadece ailemden mahrum kalmadım, aynı zamanda beni dünyadan koruyan iki kişiyi de kaybettim. Felaket acımasızdı ve hiçbir uyarı olmadan gerçekleşti.

Ama bu benim hayatımın sadece başlangıcıydı, bu gölgeye nasıl dönüştüğümün başlangıç noktasıydı.

Bu bir son değil.

Hayat kötü olabilir ama ben öylece ölmedim. Bana gölge olma şeklinde ikinci bir şans verildi, her birinin boğazını teker teker kesme şansı.

Yaklaştım.

Neredeyse otuz yıl sonra, annemi gururlandırmaya çok yaklaştım. Bir canavardan daha beter oldum. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir canavarım ve onun ölümünün arkasındakiler, onun ve babamın bedenini terk eden aynı kanla ödeyecekler.

Sadece benim İrlandalılar değil, Ruslar da var. Annemin güvendiği ve bizi çıkarması karşılığında bilgi verdiği kişi ona ihanet etti ve ölümünün arkasındaki ana nedenlerden biriydi.

Bu, babamı soğukkanlılıkla öldüren ve gücünü ele geçiren İrlandalı piç kadar affedilemez. Büyük planlarına engel olmayayım diye beni bir böcekmişim gibi bir kenara fırlattı.

Şimdi ona ne olacağı konusunda endişeli ama bu sadece başlangıç.

İrlandalılar ve Ruslar çatışacak ve sonunda birbirlerini yok edecekler. Orada durup her saniyesini izleyeceğim.

Yani evet, bu hiçbir zaman güç, kardeşlik ya da kimin hüküm süreceği ile ilgili değildi. Bu ya da herkesin birbirinin arkasından çevirdiği dolaplar umurumda bile değil.

Bu intikamla ilgili. *Adalet*.

Can için can, kan için kan inandığım tek felsefedir. Hayatta kalmış olabilirim ama o gece ailemle birlikte büyük bir parçam, çocukluğum ve tüm hayatım vurularak öldürüldü.

Flame ile görüşmemi bitirdikten sonra ceketimi giyip aynanın karşısına geçiyorum. Genellikle Rai önüme geçer ve ceketimi ya da gömleğimin yakasını düzeltirdi, çünkü hiçbir şey onun için yeterince mükemmel değildir.

Dünyaya gösterdiği sakın görüntüye rağmen Rai titizdir ve hazırlıksız yakalanmayı sevmez.

Her şey ortaya çıktığında muhtemelen benimle dişe diş mücadele edecek ama ben buna hazırım. En başından beri hazırım.

Bugün Ruslardan ayrılmadan önce onlarla yapacağım son görüşmelerden biri olacağı için kendimi daha şık göstermeye özen gösteriyorum.

Ama *onu* bırakmayacağım. Karımı.

Bu evliliğin mümkün olan en alışılmadık şekilde başlamış olması önemli değil. Bu hala doğru ve o da bunu kabul etti, "Evet" diyerek mühürledi. Bu sözler onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Eski yöntemlerime, yani öldürme ve yalnız kurt gibi dolaşma günlerime geri dönmeyi planlamamın da bir önemi yok. Bu sefer tek fark Rai'nin yanımda olacak olması.

Bana her adımda direneceğinden hiç şüphem yok. Her ne kadar kardeşlikten nefret etsem ve kimse kalmayana kadar onu yok etmeyi planlasam da Rai orayı evi olarak görüyor.

İkiziyle yer değiştirme ya da ortadan kaybolma şansı vardı ama bunu yapmadı. Yarısının ona saygısızlık ettiği, diğer yarısının da onu mahvetmek için planlar yaptığı çürümüş yeri seçti.

O kadının sadakatının şakası yok ve Nikolai Sokolov'un mirasını terk etmesini sağlamak kolay olmayacak ama bir yolunu bulacağım.

Kendimi hazır bulduktan sonra çıkışa yöneliyorum. Kapıyı açar açmaz güçlü bir önsezi yüzüme çarpıyor.

Bir şeyler doğru gelmiyor. Ne olduğunu ya da neden şimdi, her zaman geldiğini bilmiyorum ama orada olduğunu biliyorum.

Beni bunca zaman hayatta tutan içgüdülerimi görmezden gelmek imkânsız. Katiller içgüdülerini görmezden gelmeye başladıkları an ölürlər. Bu kadar basit.

Ruslar bir şeyler bulmuş olabilir mi?

Sergei'yi kurtarmak için bedenimi kullandıktan sonra benden şüphelenmeleri mümkün değil. Bu jest, kasıtlı olmasa ve sadece Rai'yi koruma ihtiyacının bir sonucu olsa da, sadakat defterlerinde bir anlam ifade ediyor.

Merdivenlerin tepesinde bacaklarım yavaşça durdu. İlk başta, gözümün önünde olmasına rağmen gördüklerime inanamıyorum.

Bu his, gerçeküstü kâbuslardan birinde kapana kısılmış olmak gibi ve tek çıkış yolu başka bir kâbus. Belki de hayatımın en karanlık gecesiyle ilgili daha önce yaşadığım flashback bana musallat olmak için geri geliyor ve beni kanla dolu başka bir kara deliğe sürüklüyor.

Bir, iki kez göz kırpıyorum ama önümdeki sahne kaybolmuyor.

Neden uyanamıyorum?

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, sonra açıyorum ve manzara sanki ilk kez görüyormuşum gibi çarpıyor yüzüme. Sanki hayatı elinden alınırken sadece durup bakabilen o beş yaşındaki çocukmuşum gibi.

Rai merdivenlerin dibinde yatıyor, başı yana eğik ve uzuvları kırılmış gibi doğal olmayan açılarla yayılmış, ama nefesimi kesen bu değil. Hareket etmediği gerçeği.

"Rai..." Fısıldıyorum ama bu hiçbir işe yaramıyor. "Rai!"

Merdivenlerden hızla indim ve hareketlerimin şiddetinden neredeyse düşüyordum. Hareketsiz bedeninin yanında diz çöküyorum ve elimi yavaşça omzuna koyuyorum.

Göğsü inip kalkıyor ama zar zor. Lanet olsun.

Merdivenlerden düşmüş olmalı, ama nasıl oldu da ben duymadım? Artık bunun bir önemi yok, onun var.

Onu kollarımda taşıyorum, kötü yaralanma ihtimaline karşı onu çok fazla hareket ettirmemeye çalışıyorum.

Yüzü solgun, dudakları ayırık ve avuçlarında kendini çizmiş gibi kan var.

"Ne oldu?" Ruslan bana doğru koşuyor, ardından Katia geliyor, dikkatleri kollarımdaki Rai'de.

"Arabayı getir," diye bağıryorum. Ambulansı beklemek daha iyi olurdu ama bunun için zamanımız yok.

"Evet, efendim." Hışımınla evden çıktı. Katia ve ben onu takip ettik ve o da benim için kapıyı açtı.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Bunu sana sorması gereken kişi benim. Neden onunla birlikte değildin?" "Beni bir iş için gönderdi, Ruslan da arabayı hazırlıyordu." *Hay sikeyim.*

Arka koltuğa geçiyorum ve Katia ön koltuğa geçmeden önce Rai'nin başını kucağıma yerleştirmeme yardım ediyor.

Ruslan'a "Bizi hastaneye götür," dedim. "*Hemen.*"

Araba gürültülü bir lastik gıcırıtısıyla evden çıkarken dikiz aynasından başını sallaması benim tek cevabım oluyor.

İşaret parmağımı Rai'nin burnunun altında gezdiriyorum. Nefes alıyor, yavaş ama alıyor. Ancak, herhangi bir bilinç belirtisi göstermiyor.

"Lanet olsun, Rai."

Ruslan trafikte uçarak ilerlerken, sanki bir kovalamacanın içindeymiş gibi arabaların önünü keserken onu sabit tutmaya çalışıyorum.

Katia, Rai'nin hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istercesine bize bakıp duruyor. Ben de aynıyım. Mümkün olan her fırsatta nabzını kontrol ediyorum.

O anda, onun nefesini hissetmeden önce, kalbim uzun zamandır çalışmıyormuş ve şimdi yeniden canlanıyormuş gibi yüksek sesle çarpıyor.

Bu acı verici bir his. Kalbinizin küllerinden doğması, ancak bu değişimin ardındaki kişinin buna tanıklık etmek için orada bulunmaması.

"Hadi ama Rai. Daha başlamadık bile ve sen şimdi kaçıyor musun? Korkak değilsin, değil mi?"

Karışık saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için okşuyorum. Saçlarını her zaman yatak odamızın dışında bağlardı, ama şimdi, muhtemelen düşme nedeniyle klipsi gevşemiş.

Elini elimde tutuyorum ve nabzı her saniye daha da zayıflıyor. Bu çok kötü.

"Daha hızlı, Ruslan."

"Emredersiniz efendim." Gaza bastı ve ben de düşmemesi için Rai'yi sıkıca tuttum.

Alnım onunla buluşuyor ve gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Kokusu gül, narenciye ve tıpkı onun gibi egzotik bir şeyin karışımı. Kokusu eskiden bana huzur verirdi, ama şimdi içimi dehşet verici bir korkuyla dolduruyor.

Korkunun dokunaçları boğazımı sıkıyor, nefesimi ve akıl sağlığımı alıyor. Onu bir daha koklayamayacağım düşüncesi tüm bedenimi buz gibi yapıyor.

Araba acil servisin önünde gıcırdayarak durdu ve Katia kapıyı açmak için dışarı fırladı. Rai'yi kollarımda taşıyıp içeri daldım.

"Merdivenlerden düştü," diyorum yanımıza koşan hemşirelere. "Ne yapmanız gerektiği umurumda değil. Onu bana geri verin."

Hemşirelerden biri önce bana, sonra Ruslan'ın iri cüssesine ve Katia'nın hoş olmayan yüz ifadesine bakıyor. Ne tür insanlar olduğumuzu anlamış olmalı ki başıyla onaylıyor.

Onu istemeye istemeye tekerlekli yatağa yatırdım ve girmemize izin verilmeyen muayene odalarından birine götürmelerine izin verdim. Oraya hışımla girebilirdim ama bu onların dikkatini Rai'den uzaklaştırırdı ve tüm dikkatlerini ona vermelerini istiyorum.

Ruslan ve Katia ile birlikte bekleme alanında kalıyorum. Burası beyaz, antiseptik ve ölüm kokuyor. İnsanların düşündüğünün aksine, ölüm çürümüş değildir; bir hastane kokusu kadar temiz olabilir.

Zamanla Katia ve Ruslan yavan yeşil sandalyelere otururlar. Ben oturmam. Rai'yi merdivenlerin dibinde yatarken gördüğüm andan beri beni saran adrenalin dalgası hâlâ derimin altında atıyor.

Kurşun yarasından göğsümde kalan yanıktan farklı.

Beklemek sonsuza kadar sürer. Muhtemelen yarım saat ama sanki yıllar sürmüş gibi geliyor. Kapana kısılmış kanlı bir hayvan gibi alanı bir ileri bir geri dolaşıyorum.

Hiçbir şey yapamadığım gerçeği beynimi allak bullak ediyor. Ailemin ölümünü izlediğim ve boş yere taşınmalarını beklediğim zamana çok benziyor.

Hayır. Karar bu sefer aynı olmayacak.

"Nasıl düştü?" Ruslan'ı Katia'ya fısıldarken yakalıyorum.

"Ben nereden bileyim?" diye mırıldanıyor. "Dışarıdaydım, hatırladın mı?"

"Bayanın merdivenlerden düşmesi mantıklı değil. Bu o değil."

"Biliyorum. Tabii..."

Yüzünü tamamen ona dönüyor. "Ne?"

"Sizce... sizce onu biri mi itti?"

"Bu da ne demek şimdi?" Onlara ters ters bakıyorum.

Onlar da bana dik dik bakıyorlar. Ruslan ve Katia benden hoşlanmadıklarını hiç gizlemediler, muhtemelen Rai'nin onlara benim hakkımda anlattığı hikayeler yüzünden ya da onu biraz fazla kontrol ettiğimi düşündükleri için. Ya da

Belki de son zamanlarda zamanının çoğunu ben işgal ettiğim içindir ve artık oturup onlarla oynayamıyor ya da birlikteyken ne halt ediyorlarsa onu yapamıyor.

Ama kardeşlik hiyerarşisi nedeniyle bana saygı duymak zorundalar, bu yüzden bana ters ters bakmıyorlar veya beni görmezden gelmiyorlar.

Ruslan sessizliğini koruyor. Dokuz yıl önce ikimiz de Rai'nin muhafızları olduğumuzdan beri hep sessizdi.

"Sadece Bayan'ın merdivenlerden düşmesini tuhaf buluyorum," diyor Katia soğukkanlılıkla.

"Bu sana neden onun itildiği fikrini verdi?" Uzun yürüyüşümü durdurup onunla yüzleştim.

"Çünkü öyle hissettiriyor."

"Öyle mi hissettiriyor?"

"Bu bir içgüdü."

Bir içgüdü. *Lanet olsun.* Daha önce odadan çıktığımda hissettiğim içgüdünün aynısı.

Eğer buna gerçekten birileri sebep olduysa, bunu öğreneceğim ve öğrendiğimde onlar da günlerini saymaya başlamalı.

Muayene odasının kapısı kayarak açılıyor ve ben aceleyle doktorun yanına gidip onunla muayene odasının önünde buluşuyorum. Maskesini çıkarıyor, yağlı cildi ve ince üst dudağındaki ter damlacıkları ortaya çıkıyor.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"Boynunu burkmuş ve başını çarpmış, hafif bir yaralanma olmasına rağmen bayılmasının nedeni muhtemelen bu."

"Ve? O iyi mi?"

"Evet, öyle olduğuna inanıyoruz."

"Öyle düşünüyoruz derken ne demek istiyorsun?"

"Sen onun kocasısın, değil mi?"

"Evet."

"İçeri girip kendiniz görseniz daha iyi olur, ama lütfen onu üzmeyin."

"Uyandı mı?"

"Evet. Gözlerini yeni açtı."

Rahatlama duygusu beni ezici bir dalga gibi vuruyor ve bir an için onu yanan ciğerlerime çekiyorum.

Doktorun yanından geçip koşarak içeri giriyorum, yarama verdiğim zararı umursamıyorum.

Rai yatakta yatıyor. Yanaklarına biraz renk gelmiş ama hâlâ solgun. Tavana bakarken gözleri cansız ve ışıksız görünüyor.

"Rai! İyi misin?" Yatağının yanındaki sandalyeyi görmezden gelip şiltenin üzerine oturuyorum. Solgun, çelimsiz elini tutuyorum ve ölüm kokan bir yerde değilmişiz gibi davranıyorum.

Onu mümkün olduğunca çabuk buradan çıkaracağım.

Başını bana doğru çeviriyor ve bir saniye kadar uzun süre bana bakıyor. Gözlerini kırpmadan ama odaklanmadan.

Mavi gözleri bir zamanlar parlak ve etkileyiciydi, ama şimdi bir balmumu bebek gibi duygusuzlar.

Ne oluyor lan?

"Hey, Prenses. İyi misin? Konuş benimle."

Solgun dudakları bükülüyor ve beni ikiye bölen şu sözleri mırıldanıyor: "Kimsin sen?"

K Y L E

Sessizliğe gömüldüm.

Uzun, dayanılmaz bir sessizlik.

Rai az önce bana kim olduğumu mu sordu yoksa bir şekilde aklımı mı kaçırdım?

Omzuna hafifçe dokunuyorum, baskı yapmamaya çalışıyorum, tek istediğim onu yakınımda tutmak ve ikimize de bu sabah yaşananları unutturmak olsa da.

İrkildi ve ilk kez gözlerindeki belirsizlik akımını gördüm. Daha önce hiç böyle duygulara tanık olmamıştım, sanki okyanustaki ateş gibiler. Ne kadar dönerse dönsün ve rüzgârı kucaklarsa kucaklasın, sonunda boğulacak.

"Neden bana dokunuyorsun? Kimsin sen?"

"Benim adım Kyle. Ben senin kocanım."

Başını hafifçe sallıyor. Daha fazlasını yapmak ister gibi görünüyor ama yumuşak boyunluk onu durduruyor. "Seni tanımıyorum ve sen kesinlikle benim kocam değilsin."

Sesimi yumuşatırken sıcaklığını hissetmek için omzuna daha sıkı sarılıyorum. "Benim, Rai."

Göz temasını sürdürüyorum çünkü Rai ile her zaman kurduğum bağa şu anda da ihtiyacım var. Dünyanın ondan talep ettiği kadın olmak için değişebilir ve saçlarını toplayabilir ama gözlerinin derinliklerine baktığımda daha fazlası için yanan, tutku ihtiyacıyla yükselen alevleri görüyorum.

Bugün olmaz.

Bugün bağlantı kopuk, sanki ateş ve alevler deniz tarafından boğulmuş gibi. Gözbebekleri büyümüş ve kollarımda kaskatı kesilmiş.

Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi. Sanki tamamen yabancı biri tarafından dokunuluyormuş gibi.

"Bırakın gideyim." Sesinde bir korku notası var.

Parmaklarım omzuna saplanıyor, belki de şu anda içimde dolaşan duygular nedeniyle çok nazikçe değil, ama olabildiğince sakın konuşmaya çalışıyorum. "Rai, kafan karışmış olabilir ama ben gerçekten senin kocanım."

"Bırakın beni!" diye bağıyor. "Yardım edin! Bana zarar vermek istiyor. Biri bana yardım etsin!"

Bu ne lan? "Sana asla zarar vermem."

Doktor ve hemşire içeri dalıyor ama ben ikisine de ters ters bakınca kapıya yakın duruyorlar. Ruslan ve Katia da katılıyor, gözleri dikkatle Rai'yi inceliyor.

"Bana yardım et." Kıpırdanmaya çalışıyor ama hareket etmesine izin vermiyorum. "Benden başkalarının sana yardım etmesini istemeyi bırak," diye çıkışıyorum, öfkem artıyor benden daha iyi. "Bunun tam tersi olması gerekiyordu."

İrkildi ama dudakları bir çizgi halinde inceldi.

"Bir hastayla böyle konuşamazsın," diye azarlar doktor.

"Siktir git. Karımla nasıl konuşacağımı bana söyleyemezsin."

"Bana yardım et," diye fısıldıyor Rai, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Lütfen bana yardım edin, lütfen."

Benim tanıdığım Rai bu değil. Bırakın ağladığını görmelerine izin vermeyi, başkalarına asla yalvarmazdı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı hanımefendi?" Ruslan'ın emin olmayan bakışları bana kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Kim bu insanlar?" Üçümüzün arasına bakıyor ve sonra sanki tek kurtuluşu oymuş gibi korumasına dönüyor. "Ruslan?"

"Evet, bayan?"

Öfke nöbeti geçirmek üzere olan bir çocuk gibi derin bir nefes çekiyor, sonra tekrar veriyor. Sesi histerikleşiyor. "Çıkarın onları buradan! Hepsini dışarı çıkarın!"

"Hanımefendi." Doktor yavaşça ona yaklaşır. "Sakinleşmeniz gerekiyor."

Ona dokunmaya çalışıyor ama bileğini tutup geriye doğru büküyorum ve acı içinde irkilmesine neden oluyorum.

Bu da Rai'nin daha yüksek sesle çığlık atmasına neden olur. "Çık dışarı! Çık dışarı!"

"Efendim." Doktor geriniyor ama benimle kavga etmeyecek kadar akıllı, ben de gitmesine izin veriyorum. Komik bir şey yapmaya kalkarsa bileğini kırarım. "Bu daha iyi

Eğer

gidersen.

"

"Hayır."

"Eğer yapmazsan, panik atak geçirebilir."

"Siktir et. O benim karım ve onun yanından ayrılmayacağım." "Efendim, burada kalmaya devam etmeniz onun yararına değil."

"Dışarı... dışarı..." Titremesi kötüleşti ve dudakları çok solgun. Böyle güçlü içgüdüsel tepkiler veren bir tip değil ama yine de bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor. Bunun sebebi ben olamam.

Ona tutunmaktan başka bir şey yapmak istemesem de, gitmesine izin vermeliyim. Sadece bir süreliğine.

Onu serbest bırakmak, ayağa kalkmak ve geri çekilmek tüm gücümü alıyor.

Yatağından uzaklaştığımda bile beni izlemeye devam ediyor ve Ruslan ile Katia'ya benimle gelmelerini işaret ediyorum.

"Ruslan..." diye sesleniyor.

"S-kal." "Evet, bayan."

Neden beni değil de onu çağırıyor? Katia bile şaşırmış görünüyor, ama benimle birlikte dışarı çıkıyor.

Doktor ve hemşire Rai'nin yanında kalıyor ve onunla yatıştırıcı tonlarda konuşuyorlar. Göğsünün yavaşça inip kalkmasına bakılırsa, bu onu biraz sakinleştirmeyi başarmış gibi görünüyor.

Kapı aralığından izlemeye devam ediyorum, başka tarafa bakamıyorum. O kadar yumuşak ve kırılgan görünüyor ki tek yapmak istediğim elini tutmak ve onu korumak.

Doktor dışarı çıkarken hemşire onunla konuşmaya devam ediyor. Onu yakasından tutup duvara çarpıyorum. "Onun nesi var böyle?"

"Efendim, beni bırakmazsanız konuşamam." Onu iterek uzaklaştırdım.

"Konuş."

Boynunun arkasına masaj yapıyor ve yakasını düzeltiyor. "Bayan Sokolov seçici hafıza kaybından muzdarip gibi görünüyor."

"Düştüğü için mi?"

"Evet, düşmenin beyninde bir miktar şişmeye neden olduğunu ve bu yüzden hafıza kaybı yaşadığını düşünüyoruz."

"Seçici dediniz, bu anılarını yakında geri kazanacağı anlamına mı geliyor?" "Hayır, seçici demek hafızasının bir kısmını kaybetti demek."

"Hangi kısmı?"

"Sorduğumuz ilk sorulara bakılırsa, son on yılda olan her şeyi unutmuş

görünüyor."

"Ne?"

"Bayan Sokolov on sekiz yaşında olduğuna inanıyor. Sonuç olarak, son on yılda meydana gelen olayları hatırlamıyor. Bu, o dönemde tanıştığı insanlar için de geçerli."

Onu on yıl önce tanıımıyordum. Benim bir yabancı olduğumu düşünmesine şaşmamalı.

"Anılarını nasıl geri getirebilir?"

"Ne yazık ki hafıza kaybının tedavisi yok. Neyse ki tamamen geri döndürülemez değil. Etrafında *destekleyici* aile ve arkadaşları varsa, bazı şeyleri hatırlayabilir." Destekleyici olmakla ilgili kısmı vurgulama şeklini kaçırmadım. Bu herifin boğazının kesilerek öldürülmesine tam olarak iki saniye kaldı.

"Hatırlaması ne kadar sürer?"

"Bunun kesin bir cevabı yok. Birkaç gün de olabilir, birkaç on yıl da. Büyük olasılıkla, kaybettiği anıları asla geri kazanamayacak."

Siktir!

"Bir şey daha var" diyor. "Ne?"

"Dış dünyaya geri dönebilmesi için bu dönemde sabır ve ilgiye ihtiyacı var. Onun için her şey değişti ve on yıl onun yaşındaki bir kadın için önemli bir boşluk."

Sertçe başımı sallıyorum. "Ama fiziksel olarak iyi mi?"

"Birkaç gün içinde iyileşmesi gereken boyun burkulması dışında ciddi bir yarası yok."

En azından güvende. Beyniyle başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Doktoru görmezden gelerek Rai'nin odasına doğru yanından geçiyorum. "Efendim?"

"Ne?" Durdum ama arkamı dönmedim.

"İçeri girmeseniz daha iyi olur. Size karşı güçlü bir tepki verdi ve kafası çok karışıkken panik atak geçirirse, bu ciddi sağlık komplikasyonlarına yol açabilir. Lütfen en azından şimdilik onunla temasınızı sınırlayın."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı ama içeri adım atmıyorum. Ben odasının önündeki sandalyeye çöktükten sonra doktor gidiyor.

Ondan uzak durmamın imkanı yok ama aynı zamanda sağlığını da asla tehlikeye atamam.

Pencereden izlemeye devam ediyorum. Ruslan yatağının yanında duruyor, iki eli önünde. Beni ve Katia'yı reddettiği gibi onu reddetmemesinin nedeni belli ki on yıldan uzun bir süredir onun yanında olması.

O ve Vladimir hep oradaydılar, lanet olası gölgeler gibi.

"Katia," diye sesleniyorum bakışlarımı Rai'den ayırmadan. "Git ona kıyafetlerini ve hastanede kalması için ihtiyaç duyacağı her şeyi getir."

Gitmek için bir hamle yapmıyor.

"Ne bekliyorsun? Bir davetiye mi?"

"Dinlenmek için eve gitmek ister misin? Yaran acıyor olmalı," diye teklif ediyor. "Ben burada nöbet tutacağım."

"Ben iyiyim." Küçümseyen bir el kaldırdım. "Eve git ve küçük afacanı getir, Peter. Sergei'den taburcu olana kadar buraya daha fazla muhafız göndermesini iste ama Vory'nin hiçbir üyesine durumu hakkında bir şey söyleme. Rai onun bu zayıf haline tanık olmalarını istemez."

Başını sallar ve hışımla hastaneden çıkar.

Rai'nin beni şimdi görmemesi umurumda değil. O görene kadar buradan ayrılmayacağım.

Onu merdivenlerin dibinde yatarken gördüğümünden beri, göğsümde atan şey patlamak üzere olan bir volkan gibi yanıyor ve kükrüyor.

Ve bu ateşi söndürmenin tek yolu ondan geçiyor.

Benim karım.

Rai'm.

HASTANEDE ÜÇ GÜN GEÇİRDİK.

Üç gün boyunca CT taramaları, analizler ve doktorların bulduğu her ne haltsa. Hiçbiri onun hatırlamasını sağlayacak bir çözüm sunmuyor.

Ne zaman yanına gitsem, dışarı çıkmam için çılglık atıyor. Çıkmadığım zaman da nefes nefese kalıp ağlamaya başlıyor.

Bunu her yaptığımda -beni kovalarken onun yanında olmakta ısrar ettiğimde- Ruslan ve Katia sanki beni lime lime etmeye hazırmış gibi bana bakıyorlar.

uzuv. Onları da doktorları da sikeyim. Kimse beni karımdan uzak tutamaz.

Katia'yı yavaş yavaş ikinci muhafızı olarak kabul ediyor, ancak muhtemelen onu net bir şekilde hatırladığı için en çok baktığı kişi Ruslan.

Uyandıktan sonra büyükbabasını sordu. Ruslan ona öldüğünü söylediğinde, bütün geceyi ağlayarak geçirdi.

Kapının yanında oturuyor olmama rağmen burnunu çektiğini ve uzun süre ağladıktan sonra aldığı derin nefesleri duyabiliyordum.

Bütün gece sessizce onu dinledim ve uykuya daldığında sessizce içeri girdim ve karanlıkta uyuyan halini izledim. Onu kucağıma alıp yanaklarındaki gözyaşlarını silmek istedim ama uykusu çok hafifti ve ona dokunduğumu fark ederse isyan çıkarabilirdi.

Bu yüzden gecenin büyük bir kısmını lanet bir sürüngen gibi sessizce izleyerek geçirdim.

Benim dışındaki çoğu insanı hatırlaması ve kabul etmesi gerçeği yavaş ama emin adımlarla beni asit gibi yiyip bitiriyor.

Damien denen şerefsiz onu ziyarete geldiğinde onunla arkadaştı. Katia sessiz kalsa da, elit grup onun hastanede olduğunu öğrendi ve sonunda hafıza kaybını öğrendi. Belli ki Sergei ve Vlad da gelmişti. Onlara söylediği tek şey yaşlandıklarıydı.

Sergei bana bebeği sordu, ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Doğal olarak onunla bu konuda konuşmak istemedi çünkü bu durum onu korkuturdu. Hamile olmadığı için doktor bu konuda bir şey söylemedi, bu yüzden bu konuda hala bilgisiz ve en iyisi hafızasını geri kazanana kadar bu şekilde kalması.

Rai'nin kazası Sergei'nin kartlarını karıştırdı ve kırıkmış gözlerinde geleceğe dair şüpheyi görebiliyordum. Rai, V Corp'u dik tutuyor ve hayatının son on yılını ya da onunla birlikte gelen eğitim ve deneyimi hatırlamazsa, kardeşliğin İrlandalılarla olan savaşını finanse etmesinin hiçbir yolu yok.

Bu haklı bir endişe ama bunların hiçbiri umurumda değil.

Kirill şu anda en yakın koruması Aleksander ile birlikte içeride. Damien da yine geldi, ona gelmemesini söylememe rağmen. İçeride gezinirken bana orta parmağını gösterdi.

Kirill, en büyük düşmanının gerçekten de kendinde olduğunu ve uzun vadede ona zarar vermeyeceğini teyit etmek için burada. Damien ise beni hiç hatırlamadığı gerçeğinin tadını çıkaran lanet bir sülük gibi davranıyor.

çok fazla. Söylemeye gerek yok, konuşmalarına kulak misafiri olmak için girişte duruyorum.

Ruslan, Katia, Aleksander ve Damien'in muhafızları duvarların yanında dururken, iki lider onun iki yanında rahatça oturuyor.

"Burada ne yapıyorsun, Kirill?" Rai elmasının kabuğunu küçük bir bıçakla yavaşça soyuyor. Önündeki hastane masasında oturuyor. Neyse ki boynundaki korseye rağmen daha sağlıklı görünüyor. "Beni ziyaret edecek kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum."

Orta parmağıyla gözlüğünü yeniden ayarlıyor. "Değiliz. Ama Damien'la da yakın değilsiniz."

"Hey, orospu çocuğu." Damien ona parmaklarını şıklatır. "Kapa çeneni ve siktir git."

"Katlanılabilir biri." Başparmağıyla Damien'ı işaret ediyor, sonra dikkatini Kirill'e yöneltiyor. "Sen değilsin."

"Bilge. Gerçekten de çok akıllıca." Damien bir sigara alır ve ağzına yerleştirir.

"Hastanede sigara içmek yasak." Azarlıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Saçını ne zaman kestirdin?"

"Geçen hafta. Beğendin mi?" Yine de sigarayı yakıyor.

"Seni yaşlı bir adam gibi gösteriyor."

"Eğer ben yaşlı bir adamsam, sen de yaşlı bir kadınsın Rai ve Kirill de... yaşlı."

Kirill'e bakmadan önce kıs kıs gülüyor. "Bana ziyaretinin nedenini söyleyecek misin?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Bunu yapamaz mıyım?" "Buna kanmamı mı bekliyordun?"

"İyi bir sporcu olabilirim, Sokolov."

"Belki paralel bir dünyada, ama o zaman bile buna inanmayacağım."

"Ouch." Damien güler. "Ona biraz daha ver Rai. Poker suratının ne kadarını kaldırabileceğini görmek istiyorum."

Kirill onu görmezden gelir ve vücudu Rai'ye doğru eğilir. "Hatırlamadığımı duydum."

"Bilmiyorum. En azından son on yıldır," diyor sessizce, küçük bir elma parçasını çiğnemediği önce.

"Bu, kulübüme gelip neredeyse bayılana kadar içtiğin ve sonra bir deli gibi tek başına dans ettiğin zamanı hatırlamadığın anlamına mı geliyor?"

"Ben bunu asla yapmam!" Başını eğen Ruslan'a bakar.

Bekle... Bunu o mu yaptı?

Benden başka birinin Rai'yi sarhoş gördüğü düşüncesi yumruğumu sıkıyor. Sarhoşken çok gevşek ve çok sevimli oluyor.

"Evet, yaptın." Kirill başını yana eğiyor. "Sen de gitmedin ve gece kalmak için ısrar ettin. Üst kattaki odalardan birinde sızmışsın."

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

Gözlerini kısıyor ama kısa süre sonra normal ifadesine geri dönüyor, yani boş ama Damien'inki gibi kaba değil, misafirperver bir şekilde. "Bana asıldığını hatırlıyor musun?"

Bunu o mu yaptı? Güldüğünde Kirill'in burnuna yumruk atmaya hazırdım. "Rüyada görürsün. Benim tipimden çok uzaktasın."

"Henüz on sekiz yaşında olduğunu düşünürken bunu nasıl bilebilirsin?"

"Senin cesaretinden, yüzünden, kurnaz doğandan ve güç elde etmek için yaptığın her şeyden nefret ettiğimi biliyorum. Bana yaklaşmana izin vermeden önce aletini keserdim."

Damien kahkahayı patlatıyor ve dudaklarımı sıyıran gülümsemeye engel olamıyorum. *İşte benim kadını.*

"Yani o gece olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun?" Kirill soruyor.

"Hayır, ama bu senin gibi bir psikopatla birlikte olacağım anlamına gelmiyor." Kirill sırtıyor. "Senin kocan da bana benzemiyor mu?"

Dudaklarını büzüyor. "Benim kocam yok."

"Ama hepimiz senin düğününe katıldık."

"Hatırlamıyorum, yani böyle bir şey olmadı," diye tersliyor.

Damien onun elini tutar. "İşte ruh bu, Rai. Gerçek şu ki, sen ve ben her zaman birlikte olmak için yaratılmışız."

Kanım kaynıyor ve içeri dalıp onu yere atmama bir saniye kaldı.

"Gerçekten mi?" diye yavaşça sorar.

"Gerçekten. Ben senin hayatının aşkıyım. Beni ilk kez öldürürken gördüğünde başladı. Çok ateşli olduğunu söylemiştin." Sırtıyor. "Sonra bir sürü sapıkça seks yaptık."

Bu kadar.

"Eğer defolup gitmezsen garip bir şekilde öleceksin." Yumruklarımı iki yanımda sıkarak içeri daldım.

Rai sertleşir ve bıçağı daha sıkı tutar. Kirill ayağa kalkıyor ve ona sahte bir gülümseme sunuyor. "Umarım hiç iyileşmezsin, seni küçük şeytan."

Rai onu tersler ve Aleksander peşinden giderken sırtır.

"Ne bekliyorsun?" Damien'a işaret ettim. "Defol git."

Sigarasından uzun bir nefes çeker ve bir duman bulutu üfler.

"Hatırlamadığı kocası değil mi?"

Şerefsiz.

"Hey, Rai." Ona sırtıyor. "Bu aletle evlenmenin tek nedeni zorlanmış olman. Şimdi ondan boşanabilir ve bana geri dönebilirsin. Bakirelik olayına inanmıyorum, bu yüzden ikimiz için de kazançlı olur. Sen ne düşünüyorsun?"

Yumruğumu ona doğru savuruyorum ama sesi beni kesiyor. "Çıkın dışarı. İkiniz de."

Ses tonu karşısında gözlerim yavaşça kapanıyor. Rai ve benim her zaman sorunlarımız vardı, ama beni bu kadar acımasızca reddetmeye devam etmesi bana zarar veriyor.

"Geri geleceğim." Damien sendeleyerek ayağa kalkıyor ve korumasıyla birlikte gitmeden önce bana sırtıyor. O koridorda ilerlerken ben de arkasından bakmaya devam ediyorum. Neden bu herifi hatırlıyor da beni hatırlamıyor?

"Dışarı." Bıçağıyla kapıyı işaret ediyor.

"Hayatının sonuna kadar beni kovalayamazsın. Ben senin kocanım."

"O zaman senden boşanabilirim."

Dişlerimi sıkıyorum, sonra tedirgin görünmemek için bırakıyorum. İhtiyacı olan son şey bu. "*Benden öylece boşanamazsın. Kardeşliğe karşı görevlerin var, unuttun mu?*"

"Ruslan, çıkar onu!" Ses tonu yükseliyor, parmakları bıçağın etrafında titriyor.

"Geri geleceğim," diyorum ona ve hastane odasından çıkıyorum.

Büyük bir gölge üzerime düştüğünde düz sandalyelerden birinde oturuyordum. Vladimir'in sıkıcı kanlı yüzüyle karşılaşmak için yukarı bakıyorum.

Önce Kirill ve Damien, şimdi de Vladimir. Mükemmeldi.

"Eve gitmelisin, Kyle."

"Ben iyiyim," diye tükürdüm.

"Koyu halkaların var ve kokuyorsun."

Tabii ki biliyorum. Onu buraya getirdiğim günden beri kıyafetlerimi değiştirmedim ve hastane banyosunda yıkanıyorum. Ayrıca koltukta oturarak uyuyorum çünkü gardımı indiremiyorum.

"Seni bu şekilde görmesini mi istiyorsun?" Vladimir soruyor ama devam ettiği için retorik olduğu açık. "Git duş al, üstünü değiştir ve sonra geri gel. Hiçbir yere gitmiyor."

Benimle konuşma şeklinden hoşlanmıyorum. Hepsinin kanında olan o lanet Rus küçümsemesi.

"Siz dönene kadar odasının önünde nöbet tutacağım. Zaten uyuyor."

Ona bir bakış attım. Sırt üstü yatıyor, gözleri kapalı ve elleri başının üzerinde yastığa yayılmış. En sonunda kurtulduğu en sevimli alışkanlıklarından biriydi bu.

Eğer gerçekten on yıl önceki Rai olacaksa, bu beni bir daha asla kocası olarak kabul etmeyeceği anlamına gelir.

Bu beni yüzlerce farklı acı verici şekilde kesmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve Peter'a odasının önünde durmasını işaret ettim. Eğilip fısıldıyorum, "Bir şey olursa bana haber ver."

"Evet, efendim," diye mırıldanıyor.

Savaşta işe yaramaz bir çocuk ama en azından casusluk konusunda iyi.

Hastaneden ayrılırken tek bir şey için yemin ettim.

Yapacağım son şey olsa bile Rai'nin beni hatırlamasını sağlayacağım.

R A I

Yatakta hareketsiz yat

iyorum

Bakışlarım tavana ve duvarın bedeni düz beyaz rengi değil.

Hayatımın ne zaman yanlış gittiğini merak edip duruyorum.

Bunun tek sebebi kaza ya da içinde bulunduğum durum değil. Sanırım Reina'nın yerinde olmayı ve Bratva'nın bir sonraki prensesi olmayı seçtiğim gün başladı.

O zamanlar tek düşündüğüm ikiz kardeşimin güvenliğiydi ama... aynı zamanda bu hayat, tehlike ve babamla yaşadığım sakin hayatımda olmayan heyecan patlamaları beni cezbediyordu.

Her şey birbirini izledi ve tehlikeyi boynuzlarından yakalayabilmek için peşinden koşmaya başladım.

Bilmediğim şey, o yarış sırasında kendimden, ailesini seven ve onlar için her şeyi yapmaya hazır olan küçük kızdan parçalar kaybetmiş olduğumdu.

Dedushka'nın içime yerleştirdiği koruma duygusu, gölgesi beni her yerde takip eden bir canavara dönüştü.

Bundan kurtulmanın tek yolu tamamen pes etmek, hedeflerimi ve bugüne kadar uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara bırakmak.

Bratva'daki hayatım boyunca, yaptıkları yüzünden korkudan titreyen yetişkin adamlar gördüm. Güç, para ve kardeşliğin sunduğu her şey için akıl almaz yollara başvuran adamlarla çevriliydim.

Asla o adamlardan biri olmak istemedim. Ve onların düşündüğünün aksine, hiçbir zaman onlara hükmetmek ya da onlar gibi acımasız ellerle tahtı kapmak istemedim.

İstediğim tek şey, bacaklarımın arasında bir penis olup olmadığına bakılmaksızın, sunabileceklerimle tanınmaktı.

Ne olduğum ya da ne yapabileceğim konusunda hiçbir zaman yanılgıya düşmedim. Sınırlarımı ve güçlü yönlerimi biliyordum ve her şeyin üstünde kalmak için her şeyi yaptım.

Peki nasıl oluyor da bir anda kendimi hiçliğin ortasında buluyorum? Nasıl oldu da pes etmeyi düşünecek kadar alçaldım?

Erkek olmayabilirsin ama sen bir Sokolov'sun, Rai. Sokolovlar ne yapar biliyor musun? Bedeli yüksek olsa bile tahtı ele geçiririz. Kan dökmekten korkma, kendi kanın olsa bile.

Dedushka'nın sözleri bir deprem gibi içime çarpıyor, beni içten dışa sarsıyor. Ben kimim ki vazgeçeyim? Tehlikede olan sadece benim hayatım değil. İkiz kardeşim Sergei ve büyük amcamın güvenlik nedeniyle beni ziyaret etmesini yasakladığı Ana da var. Kendimden vazgeçsem bile onlardan vazgeçmem mümkün değil.

Kapı açılır ve Vlad her zamanki düşünceli sessizliğiyle içeri girmeden önce kapanır.

Bazen tıpkı baktığım tavana benziyor: güçlü, sert ve aşılmaz. Ve şu anda o güce ihtiyacım var.

Zayıf olduğumu kabul etmek kötü bir şey değil. Bu sadece başka bir güç biçimi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Dışarıda mı?" Mırıldanıyorum.

"Hayır. Onu kıyafetlerini değiştirmeye ikna ettim."

"Sonunda."

Kendini karşımdaki sandalyeye bırakıyor, gövdesi sandalyeyi cüceleştiriyor. "Neden gitmesi konusunda bu kadar ısrarcıydın?"

"Hafızamı kaybetmedim."

"Ne?" Sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi bir an bana bakıyor.

Oturur pozisyona geçiyorum ve serum iğnesini kolumdan çekip atıyorum.

"Neler olduğunu açıklayacak mısınız? Düşüş de sahte miydi?" "O kısım gerçektir ama oraya nasıl düştüğümü hatırlamıyorum. I

"Birinin beni ittiğine inanıyorum."

"Kim itti?"

"Bilmiyorum. Aksanları yoktu ve sesleri erkek gibi geliyordu."

"Bunun bir faydası yok. Konakta yüz tane adam var ama sana dokunmaya cesaret edemezler."

Bunu yapmaya kimin cüret ettiğini çok iyi biliyorum ama adını yüksek sesle söylemiyorum. Eğer söylersem Vlad hemen harekete geçer ve Kyle'ı öldürür.

O ölemez. Henüz ölemez.

Beni defalarca kesip bıçaklamakla kalmadı, aynı zamanda tüm ailemi mahvetmek için beni kullandı.

Eğer şimdi ölürse, planının ne kadar derinlere indiğini ve yıkıcı tohumlarını ne kadar ileriye ektiğini bilemeyeceğim.

O gölge tarafından yakalandığımda hayatımın sona erdiğini düşündüm ve aptalca, dilimde kalan son tat acı bir ihanet oldu. Gözlerimden de bir damla yaş aktı, çünkü yavaş yavaş güvenimi teslim ettiğim adam düşüşümü planlıyordu.

Ve o anda ona sormak istediğim tek şey neden olduğuydu. Bunu bana neden yapsın ki?

Bu aptalca düşünceler hastanede uyanır uyanmaz yok oldu. Bir şansım daha var ve bunu nedenini sormak için kullanmayacağım. Bunu ona ödetmek için kullanacağım.

Kyle'ın işini bitirmek o kadar da zor değil. Kardeşlikten birine duyduklarımı anlattığım anda ölmüş olacak. Bir süredir ona kötü gözle bakan Damien'a, hatta Vlad'a bile söyleyebilirim ama bu ona zarar vermenin en iyi yolu değil.

Tek amacı bizi ve İrlandalıları mahvetmek olduğuna göre, onu mahvetmek için en mükemmel yöntem planını iptal etmektir. Ancak o zaman ölebilir. Ancak o zaman günahının bedelini ödeyebilir.

"Rai?" Vlad adımı söylüyor.

Konuşmadan önce sözlerimi gözden geçiriyorum. "Öğreneceğim. Eninde sonunda beni tekrar yakalamaya çalışacaklar."

"Bu çok tehlikeli."

"Hiçbir başarı risk almadan elde edilmemiştir, sevgili Vlad."

Homurdanıyor. "O Vlad değil."

"Benim için her zaman Vlad olacak, o yüzden nefesini boşa harcama." "Konumuza dönersek, bunu neden yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Herkesi hafızanı kaybettiğine inandır. Patronu ne kadar strese soktuğunun farkında mısın?"

"Failin kandırılması gerekiyordu ve bunun için de herkesin karanlıkta kalması gerekiyordu. Sadece doktor, Ruslan ve Katia biliyor."

"Bu planı ilk etapta nasıl yaptınız?"

"İkiz kardeşim Reina bir keresinde hafıza kaybı yaşamıştı ve ben de onun bana anlattıklarını kopyaladım."

"Peki şimdi ne olacak?" diye homurdanıyor, elini sakalında gezdiriyor. Sabrının tükenmekte olduğunu hissedebiliyorum.

"Sanırım İrlandalılardan birini tanıyorum." "Benim zaten bir casusum var."

"Hayır. Bu daha çok lider pozisyonunda."

"Evet?"

Başımı salladım.

"Ve bunun için hafızanı kaybetmiş gibi davranmak zorunda mısınız?"

Kyle'ın adını anmamak için kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Vlad henüz bunu bilmemeli. "Evet, çünkü bu bilgiyi aldığım kişi onu duyduğumu düşünüyor. Hafızamı kaybettiğime inanırsa, gardını düşürecek ve yaptığı yanına kâr kalacakmış gibi hissedecek."

Gözlerini kısar. "Kim o?" "Zamanı geldiğinde söyleyeceğim."

"Ya da bana şimdi söyleyebilirsin." "Mesele bu değil, Vlad." "Neymiş peki?"

"Hafızamı kaybettiğimi düşünmesi için ona ihtiyacım var."

"Ama gözünü senden ayırmayacak ve yalan söylediğini anladığında senin için geri gelecek."

"O zamana kadar görevimi tamamlamış olacağım." "Hala kumar oynuyor olacaksın."

"Eğer kumar oynamak gerekiyorsa, ben varım."

Homurdanıyor. "Bu çok tehlikeli."

"Tehlike sadece bir engeldir. Aldığım kadarını kardeşliğe geri vermeye yemin ettim ve kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim. Sadece arkamı kollamana ihtiyacım var Vlad. Durumumu bilen tek kişi sen ve korumalarınız."

Homurdanarak evet dedikten sonra soruyor: "Doktoru senin adına yalan söylemeye nasıl ikna ettin? Ona rüşvet mi verdin?"

"Sayılır. Karısı V Corp için çalışıyor ve ben de ona hisse sözü verdim." Gülümsüyorum. "Ve Ruslan, karısına en ufak bir şey yaparsa dişlerini dökmekle tehdit etti."

bu konuda konuşun."

Bu tam Ruslan'a göre. Bu koşullarda o, Katia ve Vlad olmasaydı nasıl tepki verirdim bilmiyorum.

Vlad sanki bulmacalarından birini çözmeye çalışıyormuş gibi bir saniye boyunca tuhaf bir şekilde beni izliyor. Onda bunlardan çok var - haftalarca çözdüğü devasa bulmacalar. Bu onun tuhaf bir özelliği ama kişiliğini de ortaya koyuyor. Vlad'ın görünüşü ve genel tavrı onu Damien gibi kaslı bir adam olarak gösterse de öyle değil. Vlad asla çılgın bir boğa gibi saldırmaz. Önce hesaplar ve sonra saldırdığında, daha fazla olmasa da Damien kadar şiddetli olabilir.

"Ne?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum.

"Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Kyle'ın neden bunun bir parçası olmadığı hakkında."

Adını duyunca göğsüm sıkışıyor ama bulduğum tek şey boşluk. Adını duymak istemiyorum, çünkü bu beni telefonda söylediklerini hatırlamaya zorlayacak. Yavaş yavaş inşa ettiğimiz köprüyü kumdan yapılmış gibi yıkan o acımasız, son sözleri.

Rai bir hiç. Onu arkamda bırakacağım.

Birlikte sahip olabileceğimiz her şeyi mahvetti.

Onu affetmeyi düşünmüş olabilirim ama bu da affedilemez küçük parçalara ayrıldı. O sadece bana ihanet etmedi, aynı zamanda savunduğum her şeye ihanet etti.

Benim

ailem.

Benim

görevim.

Benim şerefime.

Beni ezdi ve bana da onu ezmekten başka seçenek bırakmadı.

Vlad'a duygudan yoksun bir sesle, "Bilmesi gerekmiyor," diyorum. "O Bratva'nın bir parçası değil."

"Ama o senin kocan."

"Bu ona otomatik olarak hayatımla ilgili her şeyi bilme hakkı vermez."

Vlad sanki ona blöf yaptığımı hissetmiş gibi gözlerini kısıyor. "O zamanlar, karı koca arasındaki bağın her şeyden daha önemli olduğunu söylediğinde, buna katılmıyor gibi görünmüyordun."

Öyle demişti. İkiyüzlü.

"Bunun bir önemi yok. Bunu ondan saklayalım."

"Neden?"

"Çünkü. Onu içeri almakta neden bu kadar ısrarcısın?"

"Neden bana onu neden dışarıda istediğini söylemiyorsun?"

Tabii..." "Ne?"

"Ondan şüpheleniyor musun? Çünkü eğer öyleyse, o puşta ölene kadar işkence yaparım."

Kahretsin. Lanet olsun. Vlad işte bu yüzden bilmemeli.

İfademi aynı tutuyorum, çünkü beni o kadar yakından izliyor ki değişikliği hissedebilir.

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece onun tamamen kardeşliğe dahil olduğuna inanmıyorum."

"Ona hamile kalacak kadar güvendin."

"Hamile değilim, Vlad." En azından bu gerçeği bilmeliydi. "Hamile değil misin?"

"Yanlış bir pozitif ve Sergei'yi hayal kırıklığına uğratmak istemedim." "Huh."

"Bu rahatlamış bir ses tonu mu yoksa hayal kırıklığına uğramış bir tepki mi?"

"İkisi de değil. Sadece bir şeyleri bir araya getiriyorum. Ee? Büyük planında sırada ne var?"

Derin nefes alıyorum ve dişlerimin arasından bırakıyorum. İşte bu kadar. Oyun sırası bende.

"Yaklaş, Vlad. İşte böyle olacak."

R A I

LO günden sonra doktora eve gitmek istediğimi söyledim. Daha doğrusu, herhangi bir hastalığı tedavi etmek için etrafta kalmadığım için ona haber verdim.

Kıyafetlerimi değiştirmek üzereyken Kyle içeri giriyor ve kapıda kalıyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde kendimi ondan ayırmak için her şeyi denedim. Hayatımın hatırlamadığım kısmında yer alması için hafıza kaybımı stratejik olarak planlamakla kalmadım, aynı zamanda elime geçen her fırsatta onu kendimden uzaklaştırdım.

Dürüst olmak gerekirse, panik atak taklidi yaptığım için oyunculuk ödülü almalıyım. Ama o ilk gün? Hani şu ağladığım gün? Evet, o gözyaşları tamamen rol değildi. İhanet çok somut ve hamdı ve bunu bir şekilde ifade etmem gerekiyordu.

Ona ters ters bakıyorum ama kısa süre sonra göz temasını kesiyorum çünkü hatırlamadığım birine ters ters bakmamam gerekiyor.

Kyle'in sezgileri çok güçlüdür ve bunu daha tehlikeli kılan şey de dışarıdan belli olmamasıdır. Çevresindeki her şeyi gerçekten gözlemlediğinde soğukkanlı bir hava yayıyor. Bunun bir nedeni katil olması, diğer nedeni ise doğuştan güvensiz olması.

Gardımı bir saniye bile düşürürsem, üzerime atlar. Bu yüzden onu uzaklaştırırken dikkatli olmalıyım.

"Doktor eve gitmekte özgür olduğunuzu söyledi. Kendinizi iyi hissetmiyorsanız daha uzun süre kalabilirsiniz."

"Ben iyiyim." Yatağın üzerinde duran ve o gelmeden önce giymeyi planladığım elbisemi gösteriyorum. "Dışarı çıkabilir misin? Kıyafetlerimi değiştirmem lazım."

İki adımda bana ulaştı. "Yardım edeceğim."

"Hayır. Sadece beni yalnız bırak."

Ne kadar yakın olduğunu ve boy farkından dolayı neredeyse benimkinin üzerine tünediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Saçları nemli ve güçlü alnına düşüyor. Duş almış, kıyafetlerini değiştirmiş ve hemen geri gelmiş olmalı.

İstediği kadar benim ve iyiliğim için endişeleniyormuş gibi yapsın, beni başından beri kullandıktan sonra buna kanacak kadar aptal değilim.

Kyle gitmeye teşebbüs bile etmiyor. Aksine, temiz, kendine özgü kokusu havamı çalana kadar alanıma giriyor ve tıpkı bunun gibi, onun varlığıyla kafese kapatılıyorum.

Onun tarafından kapana kısılmakla ilgili bir şey var. Oksijen yok olur ve onun durduğu yer dışında dünya bulanıklaşır. Orası hiç de bulanık değil. Aksine, daha aydınlık, daha parlak ve kristal berraklığında. Ama görünen her şey güzel değildir. Ne de olsa şeytan, kurbanlarını cezbederken en iyi haliyle görünür.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Sesim sertliğini kaybetmiyor ama kırmızı bayraklar çekmemek için çok da sert çıkmamaya çalışıyorum.

"Ne dediğinizi duydum Prens. Ama gitmiyorum."

"Neden gitmeyesin ki?"

"Çünkü yardım edeceğimi söyledim." "Yardıma ihtiyacım yok."

"Evet, öyle. Nasıl zar zor ayakta durduğuna bir bak." Kolumu tutmak için elini uzatıyor ama ben geri çekiyorum.

"Katia bana yardım edecek." "Neden Katia?"

"Çünkü o benim korumam."

"Ve ben de senin kocanım."

Bu sözleri kendinden emin bir şekilde söylemesi beni neredeyse gerçek olduklarına, bir şekilde onun kara, soğuk kalbinde özel bir yere sahip olduğuma inandırıyor.

Hüsnükuruntu. Tıpkı onunla ilgili her şey gibi. "Sen benim kocam değilsin. Seni tanımıyorum."

"O zaman beni tanıyacaksın." Beni çeviriyor ve hastane bornozumu yerinde tutan dayanıksız şeyi çözüyor.

İnce kumaş dizlerime kadar düşüyor, sonra ayaklarımın etrafında yerde birikiyor.

Bedenimi, bana yaptığı gibi uyuşmaya ve donuklaşmaya zorluyorum. Bana ne kadar dokunduğu ya da ellerinin beni ne kadar

Çünkü bedenim kendi başına bir varlık değil. Beynime bağlı ve beynim önce onun bana ihanet ettiğini anlıyor.

Önce o kuralları çiğnedi.

Kyle'ın parmakları enseme sarıyor, doktor yumuşak bağı çıkardıktan sonra derimi inceliyor. Elleri nazik, sanki beni incitmek istemiyormuş gibi.

Yara acıtıyor ama acıyı görmesine izin vermeyerek tepkimi içimde tutuyorum.

Bana böyle dokunması çok garip. Hayır, bana bu şekilde dokunması değil, bunu her zamanki gibi cinsel bir şekilde yapmaması.

Sanki bedenimi yeniden öğreniyormuş gibi parmaklarını tenimde gezdiriyor. Belki bir şeyler hatırlıyor. Belki de beni boğan oydu.

Öyle olsaydı şaşırmazdım ama odanın içinde konuştuğunu düşünürsek öyle olamazdı.

"Sana kim elini sürdü?" Sesinde tehditkâr bir enerji var.

"Doktoru duymadın mı? Hatırlamıyorum."

"Hatırlasan da hatırlamasan da, sana dokunanı bulup gözlerinin önünde ezeceğime söz veriyorum."

"Benim için insanları ezmene ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Duraksıyorum, bunun beni ele verip vermeyeceğinden emin değilim.

Ama konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Bazı şeyler asla değişmez."

Phew.

"Ama kocan olarak intikamını alacağım."

"İntikama ihtiyacım yok."

Sesi düşer. "Ama intikam benim uzmanlık alanım, Prenses."

Bana böyle seslenince kalbim küt küt atıyor. *Prenses*. İlk başta, patronun torunu olduğum için bir aşağılama terimiydi, ama geri döndüğünden beri, olması gerekenden daha fazla anlam taşıyor.

"Ben senin prensesin değilim."

Sütyenimi tutup kollarımdan yukarı kaydırıyor, hâlâ yumuşak ve şefkatli. "Evet, öylesin. Aynı zamanda benim karımsın."

"Seninle evlendiğimi hatırlamıyorum."

"Nikâhın sonunda çok talihsiz bir olay olmasına rağmen size nikâh belgelerini veya evlilik sırasında 'Evet' dediğinizde çekilen videoyu gösterebilirim. Bunu görmek isteyeceğinizden şüpheliyim."

Sütyenimi yerine takıyor ve parmaklarını göğsümün yumuşak etinde gezdirmek için bir kolunu bana doluyor. İlk başta, dokunuş deneysel, neredeyse masum. Ama daha iyi bilmeliydim; Kyle'ın masum bir tarafı *yok*.

Parmakları daha fazla oyalanıyor, sütyenimin askısını yerinde tutuyormuş gibi yaparken keşfe çıkıyor. Elini omzuma doluyor, sonra sırtımda gezdiriyor, sonra tekrar ön tarafa dönüyor.

Kıpırdamadan durmak için içimde her şey var. Bu ben değilim; kimyasal bir reaksiyon ve aptal hormonlar. Kyle yüzünden değil, değil mi? Bunu başka biri yapıyor olsaydı da aynı tepkiyi verirdim.

Ben elbisenin içine girerken bacaklarım titriyor, o da elbiseyi kollarımdan yukarı kaydırıyor ve bu sırada elini belime doluyor.

Parmak uçları kalça kemiğime giriyor, ileri geri okşuyor. Vücudumun hafızası, bana o oyuncağı giydirirken bunu yaptığı zamanlardan devreye giriyor.

Hayır.

"Bana öyle dokunmayı kes," diye çıkışıyorum.

Elbiseyi yukarı kaydırırken gözleri parlıyor. "Ne şekilde?"

"Beni taciz ediyormuşsun gibi."

Kıkırdıyor, sesi eğleniyor. "Karım olduğun için bu imkansız."

"Kendimi taciz edilmiş hissediyorum."

"Nasıl yani? Sadece gelişigüzel giyinmene yardım ediyorum."

"Giyinmeme yardım etmiyorsun. Bana dokunuyorsun."

"Çünkü seni özledim, Prenses." Dudakları kulağıma değdiğinde sesi kısılıyor. Tenime yayılan ürperti görmezden gelinemeyecek kadar şiddetli.

Ondan uzaklaşıyorum ama acelemden ayağım takılıyor. Kyle beni kolumdan yakalıyor, dudaklarında çileden çıkarıcı bir gülümseme belirliyor.

"Size sunulan yardımı kabul etmezseniz böyle olur." "Yardıma ihtiyacım olmadığını söyledim."

"İlişkimizin ilk aşamasına geri mi döndük? Sana yeniden kur yapmaya çalışmalı mıyım?"

"Deneyebilirsin ama bana kur yaptığından şüpheliyim."

"Evet, öyle. Ne de olsa her gece adımı haykırıyordun."

"Bir daha olmayacak."

"Göreceğiz."

"Sizi temin ederim ki başaramayacaksınız."

Kyle arkamdan yaklaşıyor ve elbisemin fermuarını sanki bu hareketten zevk alıyormuş gibi acı verici bir yavaşlıkla kaldırıyor. Parmakları sırtımın ortasından yukarı doğru kayarken tüylerim diken diken oluyor.

Herhangi bir tepki vermemek için alt dudağımı ısırıyorum. Ona, benim ona tepki verdiğimi görme zevkini yaşatmamın imkanı yok.

"Beni hafife alıyorsunuz, Prenses." Sesi alçak, karanlık bir ton kazanıyor. "Beni *gerçekten hafife alıyorsun.*"

"Ne yaptığın önemli değil. Senin cazibene asla kapılmam." "İlk seferinde kapılmıştın."

"Bundan şüpheliyim."

"Neden yapasın ki?"

Saçımı arkaya atıyorum ve topuz yapmak için çok istekli olmama rağmen yapmıyorum. Bu alışkanlığa büyükbabamın ölümünden sonra başladım.

Yüzümü ona dönüp, gözlerinin içine bakıyorum. "Basit: tipim değilsin." Sırıttıyor ama arkasında mizah yok. "Ben herkesin tipiyim."

"Benim tipim değilsin, kibirli pislik, bu yüzden benden boşanabilirsin."

Kyle kollarını belime dolayarak beni vücudunun sert çıkıntılarına doğru çekiyor. Karnımın alt kısmına doğru belirgin bir çıkıntı bastırdığında nefesim kesiliyor. "Bu olmayacak. Neden biliyor musun?"

"Hayır ve öğrenmekle de ilgilenmiyorum."

"Sana anlatmakla ilgileniyorum. Senin tipin olmayabilirim ama sen benim tipimsin."

Tabii ki bunu kolaylaştırmayacak. Onun tipi olduğumu söylediği gerçeğini değil, bunu düşünüyorum.

Yalanlar.

Ağzından çıkan her şey yalan.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama parmakları kalçama saplanıyor, beni yerimde tutuyor ve hastaneden çıkarıp arabasına doğru götürüyor. Katia ve Ruslan peşimizden geliyor, bana sessizce müdahale etmeleri gerekip gerekmediğini soruyorlar, ama ben gizlice başımı sallıyorum.

Elbette kavga edebilir, rol yapabilir ya da başka bir panik atak numarası yapabilirim ama bunların hepsi geçici çözümler.

Planımın işe yaradığından emin olmak için onun oyunlarını oynamalıyım.

İroni. GörünüŖe göre Kyle ve benim hemfikir olduğumuz tek Ŗey oyunlar.
üzerinde.

O her zaman bir adım önde ydi, ama bu sefer top bende. Bu sefer,
onun dünyası alt üst olacak.

OceanofPDF.com

R A I

WEve vardığımızda Kyle elini sırtıma dolamış, parmakları sanki gerçekten orada olduğumdan emin olmak istercesine derimi kazıyor.

Attığım her adım, onun dokunuşuna ya da bazen şefkatli bir aşık gibi tenimi okşayışına yakalanmamak için verdiğim bir mücadele.

Yıllar önce Kyle gittiğinde ve bir daha arkasına bakmadığında, zamanla hayatımın normale döneceğini düşünmüştüm ama aylar ve yıllar geçti ve onu silmek için zamanda geriye gidemedim. Çoktan tek yönlü bir yola sapmıştım ve çıkışı yoktu.

Sanırım bir parçam onun hayatıma getirdiği değişikliği asla tamamen unutamayacak. Hayatımın geri kalanına devam edebilmek için bunu kabul edebilirim-etmek zorundayım.

Onu ortadan kaldıramayabilirdim ama yapabilirim ve yapacağım.
-Onu geç.

Sergei gelir gelmez bizi yemek odasına çağırdı. Kyle homurdanarak beni içeri götürüyor. "Sergei'nin güç talepleriyle ilgilenmek yerine dinleniyor olman gerekirdi."

"O senin patronun."

Eşikte duraklıyor, yüz ifadesi bomboş. "Kimse benim patronum değil, Prenses."

Geçmişte böyle şeyler söylemesi çok garipti ama ben nadiren bunlara, bunların ardındaki gerçeğe ve onun gerçek benliğine odaklanıyordum. Bilinçaltında sunduğu gerçeği göremeyecek kadar derindeydim.

"Kardeşliğe sadık olduğumu sanıyordum." İlgisizmişim gibi davrandım. "Hayır. Ben sadece sana sadığım."

Yalancı. Dolandırıcılık.

Ondan uzaklaşıyorum ve yemek odasına giriyorum. Sergei masanın başında oturuyor, Anastasia da onun yanında. Büyük kuzenimin gözleri geceyi ağlayarak geçirmiş gibi kırmızı ve şiş. Beni görünce irkilerek doğruldu ve bana doğru koşmaya başladı. Sonra son anda duruyor ve önümde duruyor. Bu bana sarılmasından çok daha iyi. Eğer sarılsaydı, bu rolü oynayamazdım.

"Anastasia? Vay be. Kocaman olmuşsun."

Gözlerini kırıştırıyor. "Yani bu doğru. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Özür dilerim." Ve gerçekten üzgünüm, çünkü onu hayatının son on yılını unuttuğuma inandırmak zorundayım.

Anastasya başını şiddetle sallar. "Olmak zorunda değilsin. Anlıyorum."

Konuşma sırasında Kyle da bana katıldı ve bir asker gibi yanımda durdu. Her hareketimi izlediğini gözden kaçırmıyorum. Benden gerçekten şüphelendiğini sanmıyorum ama çatık kaşlarıyla bana bakışı ve kobalt mavisi gözlerindeki parıltı bana mikroskop altında tutuluyormuşum gibi ürkütücü bir his veriyor.

Aile yemeğine oturduktan sonra Anastasia ile konuşmaya devam ediyorum. Genelde Vlad ya da diğerlerinden biri katılırdı ama Sergei talimat vermiş olacak ki sadece dördümüz varız. Bu kasıtlı ve Sergei'nin elinde bir şey var.

Öksürüyor ama bu bir nöbete dönüşmüyor. Bir yudum su içtikten sonra boğazını temizliyor ve aksanlı bir İngilizceyle konuşuyor. "Anılarını kaybetmiş olman çok talihsiz bir durum Rai."

Çorbamı yudumlarken duraksıyorum. "Evet."

"Ancak, bu şekilde devam ederse sonu iyi olmayacak."

"Katılıyorum." Kyle bir parça ıstakozu soyduktan sonra üzerine titreyen bir koca gibi tabağıma yerleştiriyor. Koruyucu rolü oynamakta ve her adımda yanımda olmakta çok başarılı.

Soğuk davransa ve bana telefonda söylediği gibi davransa her şey çok daha kolay olurdu. Sanki bir hiçmişim gibi. Sanki beni geride bırakacakmış gibi.

Çünkü ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, bu hareket beni hastaneden beri şaşırtıyor.

"Ne demek devam edemez baba?" Anastasya küçük bir sesle sorar.

"Hissedarlar Rai'nin hafızasını kaybettiğini öğrenirlerse, onu aktif olarak görevinden uzaklaştırmaya çalışacaklardır. Hafıza kaybı aramızda kalacaktır."

"Damien ve Kirill öğrendi," diyorum.

"Vladimir de." Kyle'ın sesi sakın ama aldatıcı ve ölümcül.

"Onlarla konuştum ve bunu bir sır olarak saklayacaklar."

"Damien ve Kirill mi?" Alay ediyorum. "Damien umursamayabilir ama Kirill sırf sen söyledin diye bu işin peşini bırakmaz."

"V Corp'un yönetimini değiştirmenin kardeşlik için zararlı olacağını bilecek kadar zeki, özellikle de böyle zamanlarda." Sergei suyundan bir yudum alıyor, boğazını temizliyor ve derin nefesler alıyor. Öksürüğünü dizginlemek için her şeyini harcadığını biliyorum.

Başka biri olsaydı, pes eder ve günlerini huzurlu bir özel klinikte geçirirlerdi. Ama benim gibi Büyük Amca da fedakarlık yapılması gerektiğini biliyor. *Dedushka'nın* bir keresinde bana söylediği gibi, büyük hiçbir şey kolay başarılmaz, çünkü öyle olsaydı herkes büyük olabilirdi.

"Rai," diye

sesleniyor.

"Evet?"

"Her zaman yaptığın gibi davranacaksın. Neyse ki kişilik açısından pek bir fark yok ama on yıl önce diplomana sahip değildin ve Nikolay'a bağımlıydın."

"Ruslan ve Katia yardım edecek."

"Sana göz kulak olması için daha yakın birine ihtiyacım var." Bir çatal kapıyor ve yanımda oturan adama doğrultuyor. "Kyle."

Hayır. Planın böyle gitmemesi gerekiyordu. Kyle'ı her zaman yanımda tutamam. Bu kesinlikle planımı açığa çıkarır.

Söz konusu pislik elini benimkinin üzerine koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Tabii ki. Ona yardım etmek için her şeyi yaparım."

"Bunu kendi başıma çözebilirim." Büyük amcamla tartışmaya çalışıyorum. "Ruslan ve Katia var. Vlad da var."

"Hiçbir risk almıyorum. Şu anda tehlikede olan çok şey var ve V Corp'un kârı tehlikeye girerse, kardeşliğin sırtını dayayacağı hiçbir şey kalmayacak."

Sergei'nin bakış açısını anlıyorum, gerçekten anlıyorum, sadece bunun gittiği yeri sevmiyorum. V Corp'u büyütmek için çok uzun zaman harcadım ve şimdi Kyle uğruna dişe diş mücadele ettiğim miraslardan birine pis ellerini sokacak.

Şirket meselelerinde bile Kyle'a ayak uydurmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. O şirketi ben büyüttüm, *ben yaptım*, o neden burnunu sokuyor?

"Kyle ve Anastasia şirkette size yardımcı olacak, böylece çalışanların önünde kaymayacaksınız."

"Rayenka'ya yardım etmek için her şeyi yaparım." Gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum, her ne kadar Büyük Amca'ya kaymamın mümkün olmadığını söylemek istesem de. Yapamam, çünkü bu uzun zamandır mükemmelleştirmeye çalıştığım kimliğimi açığa çıkarır.

Yemekten sonra odamıza çekiliyoruz.

Duruma ve seçeneklerime odaklanırken girişin yakınında, kollarımı kavuşturmuş bir şekilde duruyorum.

Kyle çoktan içeri girmiş, ceketini çıkarıp gelişigüzel bir sandalyenin üzerine koyuyor - geçen gece ben adını haykırırken beni becerdiği sandalyenin aynısı. Anıların saldırısını kovmak için gözlerimi kapatıyorum. Bu durumda ihtiyacım olan son şey bu.

Odaklan, Rai.

Yüzümü ona dönerek, en sert tonumla konuşuyorum. "Ayrı odalar istiyorum."

Başını bile kaldırmıyor ve beni duyup duymadığından emin değilim, bu yüzden tekrar ediyorum, "Ayrı odalar istiyorum dedim."

Bu kez gömleğinin düğmelerini açarken bana bakıyor, parmakları sanki bir striptiz şovundaymış gibi telaşsızca düğmelerin üzerinde kayıyor. "Ve hatırlamanı istiyorum. Ne yazık ki, her zaman istediğimizi elde edemeyiz, Prenses."

"Seninle aynı odayı paylaşmamı bekliyorsan, delirmişsin demektir."

"Evli bir çiftin aynı odayı paylaşmasının nesi çılgınca?" Bana doğru yürüyor, gömleğinin düğmelerini yarı açmış, göğüs kaslarını dalgalandıran yılan dövmesini ortaya çıkarıyor. "Evli olduğumuzu unuttun mu?"

"Bunu hatırlamıyorum, yani sen sadece bir yabancısın ve ben bir yabancıyla yatağımı paylaşamam."

Önümde duruyor, bir şekilde beni çerçevesiyle kapı arasına hapsediyor. Kyle dördüncü düğmesini iliklerken duraklıyor, yontulmuş göğsünü ima ediyor ama tam olarak göstermiyor. Ve şimdi ben onun göğsüne bakıyorum. *Tanrım.*

Başımı kaldırıyorum, ama yüzüne bakmanın daha kolay olacağını düşündüysem, tamamen yanıldığım kanıtlandı. Kyle ile göz temasını sürdürmek şiddetli bir akıntıya karşı yüzmek gibi. Muhtemelen boğulacağımı ya da kafamı bir kayaya çarpacağımı biliyorum ama yine de devam ediyorum.

"Belki de hafızanızı tazelemeliyim, Prenses." "Ne?"

Beni kolumdan yakaladı ve döndürdü. Beni nazikçe geriye doğru ittiğinde nefesim kesiliyor ve kendimi yatağın üzerinde buluyorum. Şilte arkamda yumuşak ama çarpmanın etkisi az önceki akıntının beni ezici bir şelaleden aşağı atması gibi hissettiriyor.

Kyle üzerimde geziniyor, bileklerimi kavrayıp başımın üzerine hapsederken kalçaları iki yanımda duruyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama beni o kadar sıkı hapsediyor ki acımasız pençelerinden kaçmaya bile başlayamıyorum.

Dizimi kaldırıp taşaklarına vurmaya çalışıyorum ama niyetimi anlamış gibi sırtıyor ve bacaklarıyla kalçalarımı bastırıyor. "Sakin ol, dişi kaplan."

Oflayarak başımı başka yöne çeviriyorum. Bakışlarına yakalanmaktan kurtulmam lazım. Ayrıca, bu pozisyon ve tanıdık yatak bana sadece her gece vücuduma yaptığı gülünç şeyleri hatırlatıyor.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Kyle alçak, hafif boğuk bir sesle soruyor.

"Hayır."

"Doğru. Anılarını kaybettin." Çenemi nazikçe kavırıyor ve yüzümü ona dönmeye zorluyor. Ona baktığımdan emin olduktan sonra başparmağını alt dudağımın altından geçiriyor. "Seni ilk gördüğümde yaklaşık dokuz yıl önceydi. Nikolai ile bir Avrupa balesinin *Kuğu Gölü* gösterisine katılmıştın, çünkü Nikolai sinir bozucu derecede Rus'tu ve bunu bale gösterilerinde bile göstermeyi severdi. Adrian da oradaydı, çünkü o da bir şekilde bu konuyla ilgileniyordu. Kolunuz Nikolai'nin kolundaydı ve elbiseniz gibi beyaz eldivenler giymiştiniz. Uzun ve ışıktaki parlaktı, bu da bana çoktan unuttuğumu sandığım uzak bir görüntüyü hatırlattı. Melekleri. Gerçek değillerdi ama babamın en sevdiği tablodakilerdi. Nikolai ve Adrian'la hareketli bir şekilde konuşuyor, gösteriyi tartışıyordunuz. Büyükbabanın seni dinlerken gözlerinin etrafında gülme çizgileri vardı. O zaman ne düşünmüştüm biliyor musun?"

Konuştugu süre boyunca dudaklarım aralandı, ilk karşılaşmamızı sakın bir şekilde anlatırken kapana kısıldım. O günü hatırlıyorum, çünkü onun *Dedushka*'nın 'katillerinden' biri olduğunu düşünsem de, bir şekilde gözlerindeki ışıltıya, sanki boşmuş ve herkesi bu boşluğa sürüklemeye çalışıyormuş gibi kararmalarına kapılmıştım.

"Hayır." Sinirlenmek yerine sesim onunki kadar sakın. "Ve bilmek de istemiyorum."

"Tipik bir mafya prensesine benzediğini düşünmüştüm," diye devam ediyor, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi. "Ama Nikolai ile konuşmanı duyunca yanıldığımı anladım. Şımarık değildin ya da ayrıcalıkları olan bir velet gibi davranmıyordun. Açık sözlüydün, ne istediğini biliyordun ve ona göre hareket ediyordun."

"Bana geçmişi anlatmak bir şeyi değiştirmeyecek."

"Evet, öyle olacak. Başka türlü birbirimizi nasıl tekrar tanıyacağız?"

"Neden yapalım ki?"

"Çünkü sen benim karımsın ve ben ayrı yatacağın bir yabancı değilim. Eğer ihtiyacın olan şey aşinalıksa, o zaman sana bunu vereceğim."

"Ya boşluğa ihtiyacım olursa?"

"Ben uzaya inanmıyorum. O, kendi zihinlerini çözemeyen zavallılar tarafından icat edilmiş bir kelime."

"Peki ya sen?"

"Yaptım." Ses tonunda o kadar büyük bir inanç var ki, beni bile şaşırtıyor.

"Peki şimdi ne olacak? Beni böyle tutmaya devam mı edeceksin?" "Sana geçmişi de anlatıyorum."

"Duymak istemediğimi söylediğim mi?"

"Unutmak istediğin kişi, ama bunu düzelteceğiz. Nerede kalmıştım? Doğru, seninle ilk tanıştığımda, baleden sonra. Artık gitmiyorsun, çünkü sana Nikolai'ı hatırlatıyorlar. Onun ölümünden sonra bir kez gittiğinde, bir köşeye saklandın ve gözlerin kızarmış olarak geri döndün. Seni zayıflattıkları ve sen de zayıflığa izin verecek durumda olmadığın için gitmeyi tamamen bıraktın."

O... o bunu bilmemeli. Kimsenin beni o şekilde görmediğinden emin oldum - Ruslan ve Katia bile.

"İşte mesele bu Prenses. Sadece gücünüzü görmedim, aynı zamanda zayıflığınıza da tanık oldum. Nikolai benden keskin nişancılık görevinde olmadığım zamanlarda sana göz kulak olmamı istedikten sonra bunun olması kaçınılmazdı. Gururlu biriydin ve yardıma ihtiyacın olduğunda bunu kabul etmek istemezdin ama hızlı öğrenen biriydin. Beni yalnız bırakmadığına göre arkadaşılığımдан hoşlandığın belliydi ve işte o zaman bana sıırıslıklam aşık oldun."

Yalancı pislik.

Ona aşık olmadım. En sinir bozucu kısım ise onunla çelişmemem çünkü bu hatırladığım anlamına gelir.

"Ama yine de ben çok sevimli bir tipim Prenses."

Şaka yapıyor olmalısın.

"Her sabah," diye devam ediyor sakın sesiyle, "erken kalkıp birlikte koştuk, sonra sana uzun mesafelere nasıl ateş edileceğini öğrettim çünkü dediğin gibi Vladimir öğretmen olarak berbat."

Bunu söyleyen oydu, ben değil. *Tanrım*. O kadar inandırıcı bir hikaye anlatıyor ki, yalanları gerçeklerle karıştırıyor. Kendi anılarımı bilmesem, bundan şüphelenmezdim.

"Söylemeye gerek yok, her geçen gün bana daha çok aşık oldunuz.

Özellikle de kız kardeşini kurtardıktan

sonra." "Bunların hiçbirine
inanmıyorum."

"Anıları olan benim, unuttun mu?" Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni öptüğü diğer zamanlardan farklı bir tat alıyorum ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Kyle'ın her zaman kendine özgü bir tadı ve kokusu olmuştur ama şu anda özlem, umutsuzluk ve başka bir şeyin karışımı gibi geliyor.

"Bu söylediğin şeyin gerçekleştiği anlamına
gelmez." "Oldu."

"Rüyalarında, belki."

"Rüyalarımda, ıslak amcığına sokuluyorum ve sen adımı haykırırken aletimi boğduğunu hissediyorum. Sana göstermemi ister misin?"

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Böyle şeyler söylerken nasıl bu kadar sakın kalabiliyor? Yanmanın eşiğindeyim. "Bırak gideyim."

"Bu cümleyi çok seviyorsun ama benim üzerimde işe yaramadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. Kendini bana tekrar alıştırabilmen için sana dokunmaya devam etmem gerekiyor. Genellikle sana dokunduğum anda tahrik oluyorsun."

"Bu doğru değil!"

Gözlerinde meydan okuma parıldıyor. "Kanıtlamamı ister
misin?" "Hayır!"

"Kontrol etme havasındayım." Parmakları yüzümden ayrılıp elbisemin kumaşına dolanıyor.

Kahretsin.

Bu kadar erken yaklaşamaz. Yapamaz. Çünkü daha ileri giderse, ona nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Kendini bana zorla mı kabul ettireceksin?"

Duraklıyor, gözlerinin koyu mavisi bana odaklanıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Bunu istemiyorum, bu yüzden daha ileri giderseniz beni isteğim dışında götürmüş olursunuz."

"Senin isteğin dışında," diye tekrarlıyor, sanki kelimelerin tadını alıyormuş gibi. "Peki, sen değil misin?"

"Seni becermek istersem, beceririm." Sesindeki karanlık iliklerime kadar işliyor. "Bana daha fazlası için yalvarana kadar vücudunu sana karşı kullanabilirim ve kullanacağım. Sen benim karımsın, Rai. Yemin ettin, 'Evet' dedin ve tahmin et ne oldu? "Ölüm bizi ayırana kadar buna inanıyorum."

Kalp atışlarım aynı anda atılan binlerce bomba gibi patlıyor. Onu düzenlemeye, mevcut durumu düşünmeye çalışıyorum, ama gözlerinin beni rehin alma şekli beni yerimde sabit tutuyor.

Tehdidini gerçekleştirecek ve benim kaçmak için ne iradem ne de gücüm var.

Ağzı benimkinin bir santim üzerinde geziniyor ve ben ona bakmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Belki de bakmazsam tüm bunlar sona erecek ve-

Kyle'ın dudakları alnıma geliyor ve beni serbest bırakıyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum ama doğru düzgün bir tepki veremedim ve sırt üstü yatıyor ve başımı göğsüne yaslamam için beni üzerine çekiyor.

"Yorgunsunuz, şimdilik uyuyun Prenses. Gücünüz yerine geldiğinde sizinle ilgileneceğim."

R A I

Kyle yanımdan ayrılmadı.
Yolun her adımında benimle kalıyor, kıpırdamayı reddediyor.
Sabah uyandığımda, yürüyüş için bana katılmak için orada oluyor.

Yemeğe oturduğumda tabağıma yemek koymaya ekstra özen gösteriyor. Ruslan ya da Katia'dan bana yardım etmelerini istediğimde, onları kovuyor ve görevi devralıyor.

Onu kovalayıp durmam önemli değil; lastik gibi hemen geri dönüyor. Onunla başa çıkmak, daha doğrusu ondan kurtulmak imkansız. Ben de o yokmuş gibi davranmak gibi basit bir çözüm buldum.

Anahtar kelime, "mış" gibi yapmak. Çünkü onun varlığının görünmez olmasına imkan yok.

Hastaneden taburcu edileli bir hafta oldu ve Sergei'nin emirleri doğrultusunda Kyle bana V Corp'ta eşlik ediyor. Sorunsuz çalışabilmek için doktorun Kyle'a son on yıldaki anılarımı kaybetmiş olsam da beynimin bilişsel becerilerimi depolayan bölümüne hala erişebildiğimi ve bu nedenle nasıl iş yapacağımı hatırladığımı söylemesini sağladım.

Kyle üzerime titriyor olsa da aptal değil. Eğer bir şekilde hatırladığım ve ona yalan söylediğim izlenimini veririm, işler daha da kötüye gidecektir.

Geçtiğimiz hafta boyunca, telefon görüşmelerini dinleyebilmek için bilerek uyuyormuş gibi yaptım. Hiç arama yapmamıştı ama sık sık telefonuyla mesajlaşıyor ya da dizüstü bilgisayarını kullanıyordu. Bunlara göz atmayı denedim ama beklendiği gibi şifre korumalıydılar.

Hâlâ planını çözemedim ama yakında çözeceğim. Eğer gizli kalmaya devam edecekse, bunu bir sonraki adıma taşımaktan başka çarem kalmayacak.

Sergei Kyle'ı direktör olarak atadı, ancak pozisyonu her gün orada bulunmasını gerektirmiyor. Yine de, sanki kıdemli korumamış gibi yanımda belirliyor ve bu da şu anda olduğu gibi işe ve toplantılara konsantre olmamı zorlaştırıyor. Onu ne kadar görmezden gelirsem, gölgesi hayatımın üzerinde o kadar koyu bir şekilde tünüyor.

Müdürlerden birine "Bugünlük bu kadar," dedim. "Teklifinizi ve önerilerinizi bana e-posta ile gönderin."

Başını sallıyor. Kurul üyelerinin geri kalanı da ayrılmadan önce toplantı odasını kağıt hışırtıları doldurur.

Ayağa kalktım ve çantamı aldım. Çıkışa doğru giderken, güçlü bir kol karnımı sarıyor ve beni güçlü vücudunun çıkıntılarına doğru geri çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Odayı arıyorum ve neyse ki diğer herkes gitmiş. Her halükarda Kyle'ın umurunda değil. Bir şekilde eli her zaman üzerimde, sırtımda, ensemda, kalçamda, elimde, kısacası her yerimde. Sanki bana dokunmadan duramıyor,

"Seni öğle yemeğine çıkaracağım."

"Öğle yemeği istemiyorum. Bitirmem gereken evrak işleri var." "Öğle yemeğinden sonra bitirebilirsin."

"Ya da şimdi bitirebilirim."

"Ya da benimle gelip yemek yiyebilirsin. Bu sabah doğru dürüst kahvaltı yapmadın."

Küçük şeyleri fark etmesinden nefret ediyorum. Fark etmemeli. Böyle olmaması gerekiyor.

"Yemek yiyip yememem seni ilgilendirmez."

"Tabii ki öyle. Karımın yetersiz beslenme yüzünden bayılmasına izin veremem." "Cevabım hala hayır."

"Kendi isteğinle gidebilirsin ya da seni kaçırabilirim. Sana hangi seçeneği tercih edeceğimi söylememe gerek yok, değil mi?" Göz kırıyor ve ben de gözlerini oymak istiyorum.

Son derece korumacı biri olmaya karar verdiğinde onunla savaşmak faydasız. Bu Kyle'ın daha önce pek tanık olmadığım bir yönü ama beni düşündüğüm kadar etkilemiyor. Belki de artık onun gerçekte ne olduğunu, *kim olduğunu* bildiğim için bunu korumacılık olarak değil, beni manipüle etmenin başka bir yolu olarak görüyorum. Sonuçta bana yaklaşmasının nedeni bilgi almak ve benim aracılığım ile sevdiklerimi yok etmektir.

Bu düşünceleri kovarak ondan uzaklaşıyorum ve otoparka doğru gidiyorum. Bu işi daha ileri götürmek için bir şans. Kaybedecek vaktimiz yok -hiç olmadı- ama sanırım hafızamı kaybetmiş gibi davrandığım süre boyunca ondan bir şeyler öğrenmeyi ve bunu yapmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Önce arabaya binip emniyet kemerimi bağlıyorum, sonra Vlad'a bir mesaj yazıyorum.

Rai: Boş musun?

Vladimir: Sebebine göre değişir.

Rai: Peki ya sana İrlandalıların planlarını bilen birini bulabileceğimi söylesem?

O zaman zaman ayırabilirim.

Rai: Cevapları ondan işkenceyle almak zorunda kalabilirsiniz.

Vladimir: Bunu sanki bir angarya gibi söylüyorsun.

Öyle olmadığını çok iyi biliyorum. Vlad işkence konusunda uzmanlaşmıştır ve korkutucu bir üne sahip olmasının nedenlerinden biri de budur. Cevapları alana kadar durmayan bir tiptir. Belki de bu yüzden durumun bu seviyeye gelmesini istemedim.

Kyle sürücü koltuğuna tırmanıyor ve ben telefonumu saklıyorum. Parmaklarım hastaneden çıktığımdan beri yanımda taşıdığım küçük şişeye sürtünüyor. Bunu er ya da geç yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Araç hareket etmiyor ve arabadaki diğer tek yolcu sessizlik. Ona gizlice bir göz atıyorum ve aşırı konsantre ifadesi karşısında duraklıyorum. Sanki yüzümü ilk kez görüyormuş gibi dikkatle izliyor.

"Ne?"

"Sadece ne kadar güzel olduğunu izliyorum."

Etkilenmemek için kendimi zor tutsam da yanaklarımdaki yanmayı hissedebiliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Öğle yemeğine gideceğimizi söylememiş miydin?"

"Seni doyurduktan sonra görüşeceğiz."

"Ne yaptığınızı bilmiyorum ama işe yaramayacak." Kaşlarını kaldırıyor. "Bahse girmek ister misin?"

"Gerek yok, çünkü seni hiç önemsemediğimden yüzde yüz eminim."

"Hatırlamayan biri için çok eminsin." "Emin olmak için hatırlamama gerek yok, sadece hissediyorum."

"Hmm." Duraklıyor, sanki bana daha iyi bakmak istiyormuş gibi başını yana eğiyor. "Geçmişte bana ne anlatırdın biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum." Onunla olan her anım acı ve üzüntüyle dolu.

"Ama sana söylemek istiyorum." Elimini avucunun içine alıyor. Ailemi öldürmeyi planladığı elleriyle bana nasıl dokunduğunu görünce tüylerim diken diken oluyor. "Eskiden kapalı biri olduğumu ve sana asla gerçek benliğimi göstermediğimi söyledin."

"Gerçekten mi?" Alaycılığı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Sanırım benim alçakgönüllü başlangıcımı öğrenmenizi istemedim. Kardeşliğe ilk geldiğimde vaftiz babam tarafından reddedildim. Bir keresinde ondan bahsetmiştim; ailem öldükten sonra beni büyüten adamdı. Yani bir bakıma ailemden saydığım tek kişiydi. Size söylemediğim şey, bu aileyi yakın tutmak için yaptığım berbat girişimde, unutulamayacak veya affedilemeyecek bir şey yaptığım. Hainlere hiç tahammülü olmadığını düşünürsek, beni öldürmemesine hâlâ şaşıyorum. Bir bakıma, beni gerçekten affetmedi, sadece yoluma gönderdi, ki bu genç ben için ölümden daha kötü bir cezaydı. Birkaç yıl etrafta dolaştıktan sonra kendimi burada, Nikolai'nin evinde buldum. Vaftiz babam ve benim eski bir tanıdığımızdı, çünkü siz ortaya çıkmadan önce, uzun zaman önce onun için adam öldürürdük."

"Vaftiz babanın adı Hayalet mi?" Mırıldanıyorum.

Kyle'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sırıtış ifadesini gevşetiyor, onu daha genç ve daha az temkinli gösteriyor. "Onu tanıyorsun."

"Bratva'daki herkes biliyor. *Dedushka* yakın çevrede onun adını anardı. Büyükbabamın en çok çalıştığı tetikçiydi. Hayalet'in arkasında iz bırakmadan öldürdüğünü ve işinde en iyisi olduğunu söylediler."

"O öyle. Biz öyleyiz."

"Yani onunla aynı örgüte mi üyesiniz?"

"Öyleyim."

Onu biraz daha araştırmak istiyorum ama örgütü hakkında zaten bildiklerimle kayabilirim. Bu yüzden konuşmaya devam edecek kişinin o olmasını umarak sessiz kalıyorum.

Vaftiz babası -Hayalet- hakkında konuşma şekli, daha önce hakkında konuştuğu her şeyden çok farklı. Bu adamla, ona ailem diyecek kadar yakın bir bağ kurduğu açık. Ancak affedilemez bir şey yaptığından bahsetti, belki de Ghost hakkında daha önce neredeyse hiç konuşmamasının nedeni budur.

Bu, Kyle'ın benim dürtüklememe gerek kalmadan geçmişı hakkında konuştuğu nadir anlardan biri. Son derece içine kapanık biriydi ve sorularımı her zaman sevimli esprileriyle geçiştirirdi. Hafızamı kaybettiğimi düşündükten sonra bu kadar rahat konuşması ne büyük bir ironi.

Sanki birbirimizin yanında olmaktan memnun yaşlı bir çiftmişiz gibi yavaşça elimin arkasını okşuyor. "Vaftiz babamdan ayrıldıktan sonra hiçbir amacım kalmamıştı. Onun sağ kolu olmaya o kadar alışmıştım ki bundan sonra hayatımda ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden köklerime geri dönmeye karar verdim ve bu pek de eğlenceli bir fikir değildi. Ama sonra bir şey oldu."

"Ne?" Kendime rağmen

soruyorum. "Yaptınız,

Prenses."

"Ben mi?"

"Seninle tanıştıktan sonra, Baba'nın özelliklerinden birini sende gördüm." "Hangi özellikleri?"

"Sen de kendi tarzında özelsin, ama bir gün sen de onun gibi olabilirsin."

Hecelemesine gerek kalmadan sözlerinin ardındaki anlamı anlıyorum. Bir gün affedilemez bir şey yapacak ve o zaman yollarımız bir daha asla keşişmeyecek.

Onun için ne planladığımı öğrendiğinde, muhtemelen olacak olan budur.

Elimi bırakmadan arabayı vitese taktı. Tüm yolculuk lanetli bir sessizlik içinde geçti. Telefonumu çıkarıyorum ve sıradan e-postaları yanıtlamaya odaklanıyorum. Ancak aklım sürekli Kyle'ın bana anlattıklarına gidiyor. Zihnim vaftiz babası ve tüm çocukluğunu geçirdiği organizasyonla ilgili kısımları analiz etmek için aşırı hızlanıyor.

Gençken acı çekmiş olmalı. Temel insan haklarından mahrum bırakılmış olmalı. Ben de çocukluğumun berbat geçtiğini düşünüyordum ama onunkiyle kıyaslanamaz bile. Ancak bu ona başka hayatları mahvetme hakkı verir mi? Benimki de dahil mi?

Araba şık bir İtalyan restoranının önünde durdu ve düşünce trenim kesildi. Dışarı çıkıyorum ama bana uzattığı dirseği görmezden geliyorum.

Hostes rezervasyonumuz olup olmadığını sorduğunda, Kyle ona büyüleyici gülümsemesini sunuyor. "Nicolo'nun arkadaşları, canım. Ona Kyle'ın selamlarını ilet."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak ve garsonlardan birini çağırırken telaşlı görünüyor. "Elbette efendim. Hoş geldiniz."

Demek burası İtalyanların iş yerlerinden biri. Buraya daha önce hiç gelmedim ama zaten nadiren dışarıda yemek yerim. Ruslan ve Katia asla masada bana katılmazlar ve tetikte beklerler ve halka açık yerlerde tetikte olmalarından nefret ederim. Kyle'ın Luciano'ların gizli patronu Nicolo ile iyilik yapmak için onun adını kullanacak kadar yakın olmasına şaşırmadım. Bu şekilde bir yılan ve Adrian aracılığıyla suç örgütlerinin liderleriyle en iyi bağlantılara sahip.

Garson bizi duvarın yanında gözden uzak bir masaya yönlendiriyor. Yakınlarda pencere yok ve diğer müşteriler uzakta. İşte bu yüzden dışarıda yemek yemeyi sevmiyorum; tüm deneyim güvenlik önlemleri yüzünden zedeleniyor.

Ben deniz mahsullü makarna sipariş ediyorum ve Kyle da tadı bok gibi olacağından emin olduğum karmaşık bir İtalyan yemeği sipariş ediyor. Sonra garsondan 1979 Chateau Grand-Marteau şarabı istedi.

Garson şişeyi geri getirir, dikkatle açarken gülümser. "Tadı mükemmel, efendim."

Garson ona bir kadeh doldurduktan sonra Kyle şarabı yudumlar ve başını sallamadan önce içine çeker. "Teşekkür ederim."

Garson şişeyi sanki ulusal bir hazineymiş gibi özenle masaya yerleştiriyor.

Yemeğimizi beklerken Kyle bana bir bardak doldurdu.

"Olay nedir?" diye sordum.

"İyi şarap içmemiz için bir vesile olmasına gerek yok." "Şarap sevdiğini bilmiyordum."

Keskin bakışları beni fincanının kenarına sabitliyor. "Biliyor musun?"

Kahretsin. İşte bu yüzden onunla daha fazla vakit geçirmek tehlikeli. Onunla kolay bir sohbeta dalıyorum ve amnezi planımı unutuyorum. Neyse ki çabuk toparlanıyorum. "Güçlü bir tipe benziyorsun."

"Aslında şarabı tercih ediyorum ama katil imajıma uymuyor, bu yüzden saklıyorum."

Peçetemin arkasına bir gülümseme gizledim. Kyle'ın daha çok şarap seven biri olduğunu kim bilebilirdi?

"Neye gülüyorsunuz, Prenses?"

"Şaraba olan aşkınıza."

"Şarabı - ucuz olanı değil, iyi şarabı - tatmamış olanlar çok şey kaçırıyor."

"Şarap içen birine benzemiyorsun."

"Peki ben nasıl birine benziyorum?" Bardağı burnuna yaklaştırır ve derin bir nefes alır.

"Bilmiyorum. Belki Jack Daniels."

"En son Jack Daniels aldığımda, düğün gecemizde çok eğlenmiştik."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. "Bunu hatırlamıyorum." "Hatırlıyorum ve bu yeterli." Duraksıyor.

"Şimdilik."

Bardağı alıp hepsini tek seferde içmeye çalışıyorum ama Kyle elini elimin üstüne koyuyor. Dokunuşu yumuşak, sanki sadece elime değil, diğer görünmez parçalarım da dokunmaya çalışıyor.

Baştan çıkarıcı bir tonda konuşurken gözleri parlıyor. "Önce koklamalısın."

"Bu bir kural mı?"

"Hayır, ama inan bana çok daha fazla keyif alacaksın."

Ağzından çıkan bir kelimeye daha inanırsam lanetleneceğim, ama yine de bana söyleneni yapıyorum ve şarabı kokluyorum. Güzel kokuyor, mayalanmış ve biraz eski. Sanki sadece kokusuyla bile sarhoş olabilirim.

İlk yudumumu alıyorum, boğazımı dolduran tadın keyfini çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. "Nasıl bir his?"

Kyle'in sesiyle gözlerimi açıyorum, onları uzun süre kapattığımı fark etmiyorum. "Sorun yok."

"Güzelden de öte. Enfes." Konuşurken ve kendi kadehinden yudumlarırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra bakışları yavaşça göğüslerime kayarken dudaklarındaki şarabı yalıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben buradayım."

Göz temasını kesmiyor. "Sen de aşağıdasın."

Pislik.

Gerçekten de ne ölçülebilen ne de kontrol altına alınabilen sinir bozucu bir özgüvene sahip. Baştan aşağı bir pislik.

Ona aklımdan geçenleri anlatamadan telefonum titriyor. Vlad.

Acil bir durum olmadıkça aramazdı. Bardağı masanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum. "Bu telefona cevap vermeliyim."

"Kim o?"

"İşle ilgili." Beni daha fazla sorgulayamadan oradan ayrıldım.

Köşeyi dönüp küçük bir arka terasa giriyorum ve cevap vermeden önce etrafta kimsenin olmadığından emin oluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Rolan Sergei'yi aradı ve geri çekilmezse Arnavutları getireceğini ve ortalığın kan gölüne döneceğini söyledi."

"O şerefsiz."

"Onlardan önce harekete geçmeliyiz. Bahsettiğin kişi işe yarayacak mı?"

"Evet."

"Tanıdığım biri mi?"

"Tanımaktan da öte."

"Kim?"

"Kyle."

"Kyle?" diye tekrarlamadan önce diğer uçta bir duraksama oldu.

"Sana her şeyi sonra anlatacağım. Benden şüphelenmeden önce geri dönmeliyim." "Bundan emin misin Rai?"

Bir parçam değil, ama o parçam beni terk ettikten sonra o piç için ağlayan parçamla aynı. O parçam, Kyle'ın ailemle ilgili planlarını dinledikten sonra kırılan parçam.

Yani hayır, o kısım bunu halledemeyecek. "Evet, eminim."

Elimi çantama atıyorum ve küçük ilaç şişesini alıyorum.

Şarap içmek onun için bir daha eskisi gibi olmayacak.

Çiftleştikten sonra eşini öldüren karadul örümceği hakkında hikayeler duymuştum ve kendi kocasını öldürmek anlamına gelse bile içgüdüsünü nasıl takip ettiğini her zaman büyüleyici bulmuşumdur.

Sanırım bu konuda aynıyız.

K Y L E

Rai biraz yorgun olduğunu ve eve gitmek istediğini söylüyor. Korumaları peşimizden gelse de onu bırakmakta ısrar ediyorum. Onun yanından ayrılmamak gibi bir alışkanlık geliştirdim. Bu

sadece kontrol manyağı bir özellik. Onu ne zaman terk etsem, yokluğumda başına bir felaket gelecekmiş gibi hissediyorum.

Benden bir şeyler sakladığı hissine kapılmamın da bir faydası olmuyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ancak bazen parlak bakışlarında var.

Rai her zaman etrafımda duvarlar örse de eninde sonunda bunu anlayacağım. Hafızasını kaybetmiş olması onun kişiliğini değiştirmiyor.

Yolculuk boyunca bana bir kez bile bakmadı, telefonuna odaklandı, iş e-postalarına cevap verdi ve daha neler neler. İşkolic doğası, anılarını kaybetmiş olsa bile hala aynı.

Evin önünde durur durmaz, tek kelime etmeden iniyor.

Peşinden gidip onu kolundan tutuyorum. O kadar hızlı dönüyor ki, eli denge için göğsümde duruyor.

"Ne?" Ses tonunda, fiziksel tepkisine bu kadar dikkat etmesem fark edemeyeceğim ince bir temkinlilik var. Sanki korkmuş gibi, ama neden? Kimden?

Yanağını avuçluyorum ve o bir heykel gibi hareketsiz kalıyor, "Ne oldu?" diye fısıldamadan önce nefes alış veriş çatırıyor.

"Sana sert kararlar alman gereken zamanlar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yutkunuyor, boğazı hareketle birlikte çalışıyor. Onu boğazından yakalayıp narin dudaklarını morartana kadar öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Geçtiğimiz hafta boyunca ondan uzak durduğum için gerçekten bir ödül almalıyım. Onun yanımda olması ve ona dokunmamak lanet olası bir küfür. Ancak çok zayıf ve doğru düzgün yemek yemiyor, o yüzden daha iyi bir duruma gelene kadar bekleyeceğim. Çünkü bir dahaki sefere onu becerdiğimde, her zamanki gibi tamamen içinde olacak.

"Hatırlamıyorum. Hiç anım yok, hatırladın mı?"

Lanet anılar.

Kendime bizim hakkımızda her şeyi öğrenmesini sağlayacağımı ve zamanla beni hatırlayacağını söylemeye çalışıyorum ama gerçek değişmiyor: Bu duygudan nefret ediyorum.

Rai'nin hayatında hiçbir zaman bir hiç olmadım, kıtalarca ayrı yaşadığımız zamanlarda bile, bu yüzden şimdi onun için bir hiç olmak bir kara delik gibi. Her geçen gün bu delik daha da büyüyor, genişliyor, derinleşiyor ve eğer izin veririm sonunda beni dibine çekecek.

Bu yüzden ona hayatımın daha önce anlatmadığım kısımlarını anlatıyorum. Herkes Igor'un babam olduğunu düşünürken ben gerçek ailemden bile bahsediyorum. Mantığım basitti: Beni daha iyi tanırsa, belki nedenlerimi anlayacak ve sonunda beni hatırlayacaktı.

"Bir keresinde, köşeye sıkıştığınızda ve başkalarına zarar vermek dışında hiçbir çıkış yolunuz olmadığında, tam olarak yapmanız gereken şeyin bu olduğunu söylemiştim Prens."

"Bu felsefeye sahip olmana ne sebep oldu?"

"Daha önce de böyle bir durumla karşılaştım ve bu durumdan canlı çıkmanın tek yolunun öldürmek olduğunu düşündüm. Elbette daha geleneksel bir yöntem bulabilirdim ama dünya böyle işlemiyor."

"Yani tüm sorunlarınızı bu felsefeyi kullanarak mı çözüyorsunuz?" "Çoğu zaman."

"Ama kullanmadığınız zamanlar da oluyor, değil mi?"

Evet, böyle zamanlarda her şeyi havaya savurmak, onu kollarımda taşımak ve bu dünyadan ve onunla ilişkili tüm trajedilerden çok uzaklara gitmek istiyorum.

Bunu ona söylemek yerine, dudaklarını ağzıma almadan önce dudaklarımı kısa bir an için onunkilere değdiriyorum. Tadı hem bir afrodisyak hem de bir adrenal dalgası. Bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor, buna görevim tamamlandığında onu da yanımda götüreceğim kısmı da dahil.

Rai de beni öpmüyor ya da kollarını boynuma dolamıyor ama dudaklarını hafifçe aralıyor, diliyle ziyafet çekmeme ve onu içime

çekmeme izin veriyor.

Koku.

Yüce Tanrım. Şimdiye kadar tatma zevkine eriştiğim en iyi şey o ve pantolonumdaki şişkinlik bir gösterge ise, daha fazlası için fazlasıyla hazırım.

Onu arabanın kaputunun üzerinden becermemek için geri çekiliyorum. Halka açık bir ortamda tamamen iyi olsam da, ona bakan her lanet olası gardiyanın gözlerini oymak zorunda kalabilirim ve bu sadece zevk almadan fazladan iş.

Rai sanki yüzümde bir şey arıyormuş ya da özelliklerimi yeniden öğreniyormuş gibi tuhaf tuhaf bakıyor.

Keşiflerine izin veriyorum, ama sadece onu incelemek ve ifadesini hafızama kazımak istediğim için, böylece onu her düşündüğümde veya ona dokunmak istediğimde, aklımın bir köşesinde onun bu görüntüsü olacak.

"Şirkete geri dönmen gerekmiyor mu?" diye mırıldanıyor.

"Bir dakika daha. Sana doyamadım."

"Hiç yaptın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. O yüzden kıpırdamadan dur." Saçlarını kulağının arkasına tarayıp altın tellerin parmaklarımla arasından düşmesine izin veriyorum. Muhtemelen soğuk, sert dönemini hatırlamadığı için son zamanlarda saçlarını aşağıya doğru salıyor ve görünüşünü sevmeme rağmen, sürekli ona doğru bakan her pisliği haklama havasındayım.

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor, Kyle?"

"Ne kadar sürerse, karıcığım."

"Evliliğimizi hatırlamadığımı söylediğim halde bana karım demekten bıkmadın mı?"

"Gerçek bu olduğu halde inkar etmekten yorulmadın mı?" "Seninle asla kazanamam, değil mi?"

"Deneyebilirsin. Denemene bayılıyorum, özellikle de biraz güç kazanmak için bana sakso çektiğin zaman."

Yanakları kızarır. "Ben yapmadım."

"Evet, yaptın ve çok ateşliydi. Mmmm. Bunu düşünmek beni sertleştiriyor." Kanıtı karnına doğru bastırıyorum. "Bununla nasıl başa çıkacaksın, Prenses?"

"Eğer bununla başa çıkmaktan kastın aletinden kurtulmamsa, tabii ki bununla başa çıkarım."

Gülüyorum, başım hareketle birlikte geriye doğru eğiliyor. "Sen kafayı yemişsin." "Ve bu komik çünkü..."

"Çünkü anıların olsa da olmasa da sen sadece benimleyken böylesin." Dudaklarımı son bir kez onunkilere değdiriyorum. "İyi dinlen ve beni bekle."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bu gece iddiamı ortaya koyuyorum." Göz kırpiyorum ve arkasını dönüp içeri girmeden önce yutkunuyor, yanaklarına sıcaklık yükseliyor.

Evde güvende olduğundan emin olduktan sonra arabama dönüyorum.

Peter, Igor'un yanıma yerleştirdiği işe yaramaz muhafız, pencereme vuruyor. Camı indirip ona bakıyorum, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmiyorum.

Elinde tuhaf bir silah var, konuşurken ellerinin arasında çeviriyor. "Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır. Olduğun yerde kal."

"Bugünlerde beni hiç yanına almıyorsun."

"Çünkü işe yaramazsın."

"O kadar da işe yaramaz değil." Silahı bana doğrulttu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır, ama eminim bu konuda beni çok sıkacaksın."

"Bu bir anestezi tabancası. Çok güçlü olabilir."

"Kurşun daha güçlüdür, evlat." Camımı açtım ve arabayı araziden dışarı sürdüm.

Bir tür şirket toplantım var ama V Corp ve saçma sapan stratejileri umurumda değil.

Asıl toplantım Flame ile. Bir sonraki saldırıyı planlamamız gerekiyor, ki her şey yolunda giderse bu son saldırı olacak.

Bu noktada hem Ruslar hem de İrlandalılar çok sayıda asker kaybetmiş ve güçlerini tüketmişlerdir. Sonsuz yıkıcı enerjiye sahip olduğunu düşünen Damien bile sonsuza kadar saldıramaz. Aslında o, ölmedikçe durmayan bir boğa. Bu eski bir savaş olsaydı, diğer tüm birimler beyaz bayrak çekse bile o beyaz bayrak çekmeyen general olurdu.

Ama o bile birbiri ardına saldırı yapamıyor.

Bu gidişle Rolan ya da Sergei'nin karşı tarafın ordusunu yok edecek geniş çaplı bir saldırıya ihtiyacı var.

Bu savaşta en çok kimi kaybetmek istediğimi çok iyi biliyorum.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra siyah bir minibüsün beni takip ettiğini fark ediyorum, bu yüzden Flame ile buluşmak için anlaştığım çatıya çıkmak yerine arabayı terk edilmiş bir deponun arkasında durduruyorum.

Teller ve sanayileşmiş atıklar, sanki burası bir kıyamet filminin seti olarak kullanılmış gibi alanın her tarafına dağılmış durumda.

Burası son durağımmış gibi davranıyorum ve arabaya yaslanıp telefonumu alıyorum.

Misafirim var.

Cevabı bir saniye içinde gelir.

Alev: Seni takip etmelerine nasıl izin verirsin? Nesin sen, amatör mü?

Onlara izin vermedim. Durdum, değil mi?

Alev: Takip ettikten sonra mı? Amatör.

Siktir git, göt herif.

Alev: Çok daha iyi. Sıkıcı kulüpten çok uzun süre uzak kalamam.

Yeniden planlayalım.

Telefonumu saklamak üzereyken ondan gelen başka bir mesajla aydınlanıyor.

Alev: Seni eğittiğimi kimseye söyleyerek adımları lekeleme, amatör.

Şerefsiz herif.

Yine de garip. Başta fark etmeliydim ama sanki bazı çekingenliklerimin sesi kısılmış gibi.

Telefonu cebime koyup silahımı çekiyorum ve şarjörün dolu olduğundan emin oluyorum.

İlki o zaman çıkacak.

Başlangıçta gardiyanın yüzünü tanıyamadım. Hepsi, aynı acımasız kıyafet kurallarına sahip olmadıkları için birbirlerini yargılayan gizli bir topluluğun üyeleri gibi siyah giyiyorlar.

İkinci adam onun yanına geldiğinde, hala yanımda olmasına rağmen silahı daha sıkı tutuyorum.

"Burada ne halt ediyorsun Vladimir?"

Beş muhafız daha ona katılıyor ve yedisi de ellerinde silahlarla beni çember şeklinde çevreliyor. Vladimir'in önceden plan yapmadan hareket etmediğini biliyorum. Aptal, iri yarı bir ayı gibi görünebilir ama hiç de öyle değil. Tam olarak nereye vuracağını ve bunu mümkün olan en az hasarla nasıl yapacağını biliyor.

Benim için bu kadar çok muhafız getirmiş olması endişe verici.

"Bu bir çeşit geç hoş geldin partisi mi?" Ses tonumu hafif, hatta şakacı tutuyorum. "Lütfen bana hediye getirdiğini söyle."

Yüzlerine ve arkalarına bakarken sırtıyorum, gizlice bir kaçış yolu arıyorum. Bu depo Flame'le buluşmayı planladığım yer olmadığından, bölgeye aşina değilim ve bu nedenle seçeneklerim sınırlı.

İşleri daha da kötüleştiren Vladimir'in yanında getirdiği muhafızlar; üç kıdemli askeri, aşırı işkence için kullandıkları ve Sergei'nin acımasız muhafızlarından ikisi de var.

Eğer elindeki en güçlüleri toplayacak kadar ileri gittiyse, durum tahmin ettiğimden daha ciddi demektir.

"Hediye yok mu? Rusların misafirperver doğasına ne oldu? Ama iyi, her neyse. En azından geç karşılama partimde içecek bir şeyler alabilir miyim? Bugün senin sevgili votkana bile razıyım. Gördün mü? O kadar da zor biri değilim."

"Sorularımıza cevap vereceksin ve onları doğru bir şekilde cevaplayacaksın." Vladimir'in saçma sapan sesi mekanın sessizliğinde gümbürdüyor.

"Memnuniyetle cevaplayacağım. Sorularınız neler?" Gülümsememi koruyorum, ne alaycı ne de tehditkâr olduğundan emin oluyorum.

Onları öldürmek istemiyorum, çünkü cesetleri saklamak ve bahaneler bulmak çok zor olacak, ama sinirlerimi bozmaya devam ederlerse, aynen öyle olacak.

"Bizimle gelin." Vladimir depoyu işaret ediyor.

"Burada konuşmayı tercih ederim. Paslı depolara karşı bir şeyim var. Böyle yerlerde ne kadar çok mikrop olduğunu biliyor musunuz?" "Alaycı tavrı bırak ve bizi takip et."

"Hayır oyu veriyorum."

"Bu lanet olası bir demokrasi değil. Seçme şansınız yok."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum. Seçme şansım var. Aslında, hiçbir soruya cevap vermeden buradan çekip gitmeyi seçiyorum. Şansını kaybettin, Vladimir."

Gitmeye çalışıyorum ama muhafızlar bana yaklaşıyor ve ilk kimi vuracağımı hesaplayarak elimi sıkıyorum. Muhtemelen kel kafa, Vladimir'in en yakın askerlerinden biri ve muhtemelen en güçlüsü. Eğer o giderse, diğerlerinin işini bitirmek için daha fazla şansım olacak.

Vladimir başını sallar ve oldukları yerde dururlar.

Ne oluyor lan?

Silahlarını bile geri almıyorlar, oldukları yerde donup kalıyorlar.

"Gidiyorum dedim." Tekrar deniyorum ve sesimdeki bulanıklık karşısında duraklıyorum. Sarhoş olana kadar içen biri değilim, çünkü bu gardımı indirip kendi ölüm belgemi imzalamakla eşdeğer.

Restorana döndüğümde, sadece iki kadeh şarap içmişim, ki bunu gayet iyi tolere edebilirim, peki konuşmamın sonundaki bu hakaret de neyin nesi?

"Ne yapıyorsun lan sen?" Silahımı kel kafaya doğrulttum. "Silahını al."
İftira iyiye değil, kötüye gidiyor.

"Onun için tek bir mermi bile harcamayın," diyor Vladimir -ya da az önce yanında beliren ikizi. "İşimiz bizim için çoktan bitti."

Silah elimden kayıyor ve yere düşüyor. İlk defa silahımın kontrolünü kaybediyorum. Sanki ellerimin silahı tutacak gücü yokmuş gibi.

Bizim işimiz zaten bizim için yapıldı.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve yedi adam on dörde dönüşüyor. İşte o zaman o korkunç gerçek yüzüme çarpıyor.

Zehirlendim.

Vücudum geriye savruluyor ve dizlerimin üzerine yere düşmeden önce muhafızlardan birine çarpıyorum.

Dünya döndükçe, parçalar yavaş yavaş bir araya gelir.

Bugün beni zehirleyebilecek tek bir kişi var: Bana ikinci kadeh şarabımı dolduran kişi.

Karım beni sırtımdan bıçakladı ve kurt sürüsünün önüne attı.

OceanofPDF.com

K Y L E

M Gözlerim yavaşça açılıyor, göz kapaklarım birbirine yapışıyor. İlk fark ettiğim şey oturuyor olduğum ve metal bir sandalyeye tamamen bağlı olduğum.

Düz gri duvarlar beni çevreliyor ve köşelerde paslı metal makineler titreşiyor. Başımı sallıyorum; hayır, hareket eden onlar değil - bu benim imgelemim.

Hareket etmeye çalışıyorum ama kalın ipler beni yerimde tutuyor. Metal bir sandalyede oturuyorum, ellerim arkadan bağlı ve ayaklarım metale bağlı.

Bu benim için yeni bir deneyim değil. Yeterince kıpırdarsam, sandalyeyi geriye doğru çevirebilir, sonra bacaklarından birini bükebilirim ve ayak bileklerimi serbest bıraktığımda, kendimi serbest bırakmak için daha fazla hareket alanım olacak.

Planıma göre hareket edemedim, beni yakalayan şanslı yedi kişi tarafından etrafım sarıldı. Beni kendi yerleşkelerinden birine götürme zahmetine bile girmediler ve sadece depoya taşıldılar. Eğer konumun bir önemi yoksa, o zaman ölüm ya da yaşamımın da bir önemi yok demektir.

Vladimir bir adım öne çıkıp ceketini yardımcılarından birine veriyor ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıp Bratva dövmelelerini ortaya çıkaran bir gösteri yapıyor. Bunu yaparken, onu çok sıkıcı yapan o her zamanki huysuz, düşünceli ifadesiyle beni izliyor.

"Sapıkça oyunlar oynayacak kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum Vladimir. Başlamadan önce, güvenli kelimem *bırak gideyim*." Ses tonum esprili ama ihanetin boğazımda ve göğsümde bıraktığı tadı kamufle edemiyor.

Rai beni zehirlemekle kalmadı, işi bitirsinler diye adamlarına da teslim etti.

Kızgın olmam, öfkemin beni ele geçirmesine izin vermem gerekiyor, ama bunun her türlü görüntüsü o lanet olası yanma hissi tarafından bastırılıyor.

"Oldukça sinirlisin, değil mi?" Aynı şakacı tonda devam ediyorum.
"Burası genelde yaşadığın yere benziyor mu?"

"Sorularımıza cevap vermezsen burası senin mezarın olacak."

"Ben de bıçakla oynamayı sevmiyorum. Bütün o kanı temizlemek çok zahmetli." "Ukalalık yapmayı bıraktın mı?"

"Ben sadece meşru endişelerimi dile getiriyorum Vladimir. Bu tür şeyler için temel kurallarımız olmalı."

"Kurallar mı?" Alay ediyor. "Ne zamandan beri bunlara inanıyorsun?" "Bratva'dan beri. Kuralların şaka değil dostum."

"Ben senin eşin değilim. Şimdi ya bana cevap ver ya da o çok nefret ettiğin bıçakla başlayalım." Bilgiyi eve götürmek için duraklıyor.
"İrlandalılarla aranda kim var?"

"Ve sana söylemeliyim çünkü...?"

"Çünkü yapmazsan pişman olursun. Bu sana son uyarım Hunter."

"Sapıkça şeyler yaptığımızı biliyorum, ama ilişkimizde arsız bir kalp kalbe sahip olacağımız bir noktada değiliz, değil mi?"

Vladimir yumruğunu kaldırıp suratıma öyle sert bir yumruk indiriyor ki yerimde irkiliyorum ve üst dudığımdan kan fişkırıyor.

Orospu çocuğı.

"Her yanlış cevapta bu daha da kötüleşecek." Yumruğunu sıkıyor.
"Planlarınız nedir?"

"Eve, güzel karımın yanına gidiyorum. Bizi bir araya getiren o olduğu için burada yaptığımız sapkınlığı umursayacağını düşünüyor musun-"

Yumruğunu yüzüme indirip neredeyse burnumu kıracakken sözümü kesiyor. Nefes nefese kaldım ve ağzımda biriken kan tükürerek dışarı attım.

Vladimir parmaklarına bulaşan kırmızıdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ama yine de işkence konusunda uzman, yani tüm bu sahne onun oyun alanı.

"Tekrar ediyorum, planlarınız nedir?"

"Az önce söyledim ya. Bana inanmaman benim suçum değil."

Aynı anda hem yumruk atıyor hem de karnıma tekme atıyor. Sandalyeyle birlikte geriye doğru düşüyorum ve büyük bir gürültüyle yere çarpıyorum.

Vladimir'in uşakları beni kaldırıp tekrar vurmaya başladığında yere kan tükürüyorum, bu sefer sanki kum torbasıymışım gibi iki yumruğunu da kullanıyor.

Vladimir, Damien gibi en pervasız ya da Adrian gibi en acımasız olmasa da, en acımasız olanıdır ve istediğini elde etmek için gücünü kullanmaktan çekinmez.

Yüzümü yere çarpıp üzerine yürümeden önce bir şeyler yapmam gerekiyor ama ne kadarını anladıklarına dair hiçbir fikrim yok. Bu beni konuşturmak için bir oyun olabilir ama Vladimir somut bir kanıt olmadan hareket etmediği için bu mümkün değil.

Bunu çözene kadar işkenceyi kabul edebilirim. Geçmişimin olması böyle zamanlarda işe yarıyor. İşkence eğitimi aldım, yani halüsinasyon görene, ateşim çıkana ve ölümün eşğine gelene kadar işkence gördüm. Sonuçta, işkenceden kurtulmanın tek yolu onu yaşamaktır.

Fiziksel işkence hiçbir şey değildir. Bunu yaşadım ve nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyorum. Acı sinir uçlarında yoğunlaşır ve bunu aşmanın en iyi yolu onu uyuşturmadır. Eğer bunu düşünmezseniz, acı verici his eninde sonunda yok olur.

Planımdaki tuzak, en başta burada olma sebebimi, şu anda Vladimir'in kum torbası olarak hizmet etme sebebimi unutamamam.

Karım.

Bu tür bir işkence fiziksel bir işkenceden çok farklıdır. Bu tür bir işkence sayısız erkeği kırılma noktalarına götürmüştür.

Nefesimi tutarak Vladimir'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni tarafsız bir ifadeyle izliyormuş gibi görünse de, içten içe öyle değil. Sonunda bana vurma fırsatını yakaladığı için seviniyor olmalı. Ne de olsa, geri dönüp Rai'yi koruyucu kalkanının altından kaptığım günden beri benden nefret ediyor.

Aslında kıskançlık değil, çünkü romantik şeyler hissedebileceğini sanmıyorum, ama daha çok Nikolai'ye onu koruyacağına dair söz verdikten sonra Rai'nin onun sorumluluğu olduğunu düşünmesi.

"Beni nasıl yakaladın Vladimir? Çünkü ikimiz de bunun güç olmadığını biliyoruz."

"Gücümü hissetmek ister misin, Kyle? Sana karşı ağırdan alıyorum ama ısrar edersen reddetmek için bir nedenim yok."

Kolay mı? Yüzümün şeklini bozdu ve buna *kolay mı* diyor?

"Sadece beni bağlayarak neden bu kadar zorluk çıkardığınızı bilmek istiyorum."

"Günahlarının hesabını vermek için buradasın."

"Günahlar mı?" Kanın içinden gülüyorum. "Birden Tanrı'ya falan mı dönüştün? Ama kutsal şeylere inanmadığım için bunun bir faydası yok."

"Onlara inanmıyor olman, onlardan kaçabileceğin anlamına gelmez." Yumruğunu yüzüme indiriyor ve kemiklerin çatırdaması havada yankılanıyor.

Bir anne gibi acıyor ve sürekli zonklayan acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Eğer oynamak istiyorsan..." Bana yumruklarını gösteriyor, yumruklarından kan damlıyor -benim kanım- her yere. "Müsaade edeceğim."

"Nerede o?" Karşımdaki kapıya bakarak mırıldanıyorum. "Orada mı? Yoksa gösteriyi izleyebileceği kameralar mı var?"

Beni yakamdan yakaladı, neredeyse beni ve sandalyeyi yerden kaldıracaktı. "*Bana hesap vereceksin.*"

"Kimseye hesap vermem."

"O zaman ölmeyi mi tercih edersin?"

"Dışarı çık, Prenses!" Sesleniyorum, sesim zorlanıyor. "Yeterince izlemediğini mi düşünüyorsun?"

"Kapa şu lanet çeneni." Vladimir bana tekrar vurdu.

"Konuşmamı istediğini sanıyordum, şimdi de susmamı mı istiyorsun? Kararını ver, seni huysuz herif. Çık dışarı, Prenses. Bir şeyler paylaştığımızı sanıyordum," diyorum her zamanki gerçekleri saptırma yöntemim olan mizahla, ama kelimeler beni kanlı ruhumun içinden bıçaklıyor. Gerçekten bir şeyler paylaştığımızı sanıyordum, ama o devam etti ve beni sırtımdan bıçakladı.

"Onunla konuşmuyorsun. Benimle konuşacaksın." Vladimir'in güçlü sesi odanın sessizliğinde gürlüyor, aksanı daha da kalınlaşıyor.

"Karımı görmeden konuşmayacağım, o yüzden beni öldürmek istiyorsanız hiç durmayın. Ama bildiğiniz gibi cesedimden bir şey elde edemezsiniz."

"Seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Vladimir belinden silahını çıkarıp şakağıma doğrultuyor. "Sen her zaman kardeşliğe ait olmayan bir baş belası oldun. Nikolai ya da Sergei'nin sende ne bulduğu ya da kiralık bir köpek gibi bazı hedefleri ortadan kaldırdığın için kendini bir şey sanman umurumda değil. Hiçbir sadakatin yok, hiçbir ilke tanıımıyorsun ve hiçbir ahlak kuralına uymuyorsun ve bu yüzden buraya ait değilsin."

"Sonunda. Gerçek yüzün ortaya çıktı Vladimir. Ne kadar güzel ve parlaklar, değil mi?"

Varlığıma saygı duymasının nedeni, bunu emredenlerin patronlar olmasıydı. Eğer ona kalsaydı, beni uzun zaman önce kovardı. Şimdi nihayet benden öç alma şansını yakaladı ve bunu sonuna kadar kullanıyor.

Tetiği çekeceğinden hiç şüphem yok.

"Konuşacak mısın yoksa o lanet gözlerini kapatayım mı?"

"Konuşacağım tek kişi karımdır."

Yeminlerimize ihanet ettiği halde neden ona karım demeye devam ediyorum?

Ama sanırım düğünümüzü kan gölüne çevirdiğimde ilk onlara ihanet ettim.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama gafil avlandım. Hayatımın bir yönüyle gafil avlanmak beni zayıflattı ve bu bir aşama gibi bile görünmüyor.

Kapı açılıyor ve topuk sesleri yerde yankılanırken hareketsiz kalıyorum.

Gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Şişmişler ve bir tanesi yarı açık, kapağından kan damlıyor. Yine de önümde duran Rai'yi seçebiliyorum. Aramıza o kadar mesafe koyuyor ki, ellerim bir şekilde serbest kalsa bile ona uzanamıyorum.

Hâlâ önceki siyah elbiseyi giyiyor, yani onu bırakır bırakmaz buraya gelmiş olmalı.

Hain kendi el işlerini görmek istedi. İyi oynadın, Rai.
İyi oynadın.

Ama gerçek duygularımı açıklamak yerine sırtarak ona kanlı dişlerimi gösteriyorum. "Vladimir'in bir yanılgısı var gibi görünüyor Prenses. Beni onun sapıkça oyunlarından kurtarın."

"Ukalalık yapmayı bırak," diyor monoton bir sesle, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bu bizim üzerimizde işe yaramaz."

Bekle bir saniye... "Bu anılarını hiç kaybetmediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ama seni kandırdım,
değil mi?" Lanet olsun.

Söyledi. *Gerçekten* yaptı ve onun güvenliğinden endişe ettiğim için yalanı ortaya çıkaracak kadar odaklanmamın bir yolu yoktu. Göğsümün içinde atan lanet şey lehine mantıklı tarafımı tamamen bıraktım.

"İyi oynadın, Sokolov. Nikolai yarattığı küçük şeytanla gurur duyuyor olmalı."

"Oyunlarınız umurumda değil."

"Umurunda değil, ha? İkimi zehirledikten sonra anlaşılıyor."

Yüz ifadesi aynı, sanki duygularını bir yerlerde bırakmış ve buraya hiçbir şeyden yoksun gelmiş gibi. "Vlad'a bilmek istediği şeyi söyle, belki senin hayatını bağışlamasını sağlarım."

"Sana söyleyecek bir řeyim olduęunu dūřündüren nedir?"

"Merdivenlerden dūřtūęüm gün telefonda konuřtuęunu duydum, Kyle. Ne planladığını biliyorum."

Hay sikeyim. Çok mu gevşemiştim? Normalde gardımı dūřürmezdim ama o sırada hâlâ ağrı kesici kullanıyordum. İlaçları suçlamak elimizdeki sorunu çözecek değil.

"Ailemi yok etmene seyirci kalacağımı mı sandın?" Sesi ölümcül bir hal alıyor. "Onları içimdeki her şeyle koruyacağım."

"Devam et."

"Blöf yaptığımı mı dūřünüyorsun?" "Hayır."

"O zaman neden konuşmuyorsun?" "ünkü bu anlamsız."

"Beni test etme, Kyle. Seni öldürtürüm."

"Yap o zaman. Beni zaten zehirledin, bu yüzden beni öldürmek bir fark yaratmaz."

Yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor ama bu utançtan değil, öfke, daha doğrusu hiddetten. Neden kızgın ki? Kaynıyor olması gereken kişi benim.

Yine de tek hissettiğim, ailemle birlikte çoktan öldüğünü dūřündüğüm bir yerde, onun ihanetinin acısı.

"Ölüme hazırsın, değil mi?"

"Ben ölüme hazır doğdum. Ölümde dirildim ve ölüme geri döneceğim. şiirsel değil mi?"

"Sen hastasın."

"Sanırım bunu zaten tespit ettik."

"Bırak da işini bitireyim." Vladimir silahın namlusunu şakağıma dayayarak başımın geriye eğilmesine neden oldu.

Ona bakmıyorum, o önemli değil. Bakışlarım Rai'nin gözlerinde kilitli kalıyor, gözlerinin kararışını ve sonra aydınlanışını yakalıyorum, sanki Vladimir'den silahı alıp beni vurup vurmayaından ya da beni çıplak elleriyle öldürmesinin daha iyi olup olmayacağından emin değilmiş gibi gidip geliyor.

Başını sallamadan önce birkaç saniye geçti. "Beni onunla yalnız bırak."
Vladimir'in omuzları geri çekilir. "Hayır."

"Bunu ben halledebilirim. Sadece beni dışarıda bekle." Adam gitmek için harekete geçmeyince koluna dokunuyor, sesi alçalıyor ama yumuşamıyor. "Güven bana."

Vladimir beni bir kez daha yumrukluyor ve herife sırtmama rağmen inliyorum. Korumalarına kendisini takip etmelerini işaret ediyor, sonra da silahı Rai'nin eline tutuşturuyor. "Hemen dışarıda olacağız."

Kapanan kapı beni ve karımı birlikte hapsediyor.

Evliliğimiz kanla başladı ve kanla bitecek.

OceanofPDF.com

Mİçeri adım attığımdan beri omurgam bir çizgi halinde kırıldı. Vlad'a gitmesini söylemiş olsam da durumun kontrolünün tamamen bende olduğunu hissetmiyorum. O, Ruslan ve Katia Dışarıda bekliyorlar, onları tekrar içeri çağırabilirim ama bu en başta içeri girme nedenime karşı gelmek olur.

Kyle'ın dayak yemiş haline uzun süre bakmamaya çalışıyorum ama kanlı dudakları, göz kapakları ve burnunu fark etmemek çok zor. Vlad onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüş, ki Vlad'ın birini cezalandırmaya karar verdiğiindeki acımasız kişiliği düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değil. Kyle'ın yakışıklı yüzünü tanınmaz hale getirmiş. Böylesi daha iyi olmalı. Şu anda çektiği her acıyı hak ediyor. Aslında, daha fazlasını hak ediyor.

En azından kendime böyle söylüyorum, çünkü ona bakarken, telefon konuşmasını dinlediğimde kalbim kırılan o aptal yanımda şimdi acı çekiyor.

O lanet kısım sanki dayak yemiş, gözleri şişmiş ve dudakları kanamış biri gibi hissettiriyor.

Ama neden olsun ki? Kyle'ın yaraları fiziksel olabilir ama benimkiler daha derin. Göğsüme çarptı ve kalbimi kırdı, sonra da bir daha asla onaramayacağım şekilde üzerinden geçti.

Ve bunların hepsi ona güvendiğim içindi. Tüm sağduyuma ve şüpheci kişiliğime rağmen Kyle Hunter'a güvendim ve o da bu güveni yerle bir etti.

Şimdi sadakatim, yeminim ve aileme karşı olan görevim teste tabi tutuluyor. Şimdiye kadar uğruna savaştığım her şey ön plana çıkıyor ve bunu görmezden gelmem mümkün değil.

"Şimdi ne olacak?" Sesi sakın olmasına rağmen duygusuz, sanki hiç konuşmak istemiyormuş gibi.

"Şimdi ne olacak?" İnanamayarak tekrarlıyorum ve bağırıp ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni içten dışa doğru parçaladığı kadar onun da canını yakmak istiyorum. "Bana *şimdi ne olduğunu* sorma cüretini gösteriyorsun?"

"O zaman ne sormam gerekiyor? Beni buraya getirdin ve dövdürdün, sanırım geri kalanını da çözmüşsündür."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra hissetmediğim bir sakinlikle "Neden ben?" diye soruyorum.

"Ne?"

"Belli ki benimle evlenmenin bir nedeni var, o yüzden merak ediyorum, neden ben olmak zorundaydım? En kolay yol ben miyim? Beni yedi yıl önce tanıdığın için mi? Yoksa ilk tanıştığımızdan beri bunu mu planlıyordun?"

Sesimdeki duygulardan nefret ediyorum; tüm bunların ardındaki incinmişlik acı veren bir öfkeye dönüşüyor.

Kyle bir omzunu kaldırır. "İçeri girmenin en uygun yolu sendin, Rai Sokolov."

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve tedirginliğe teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Öfke beni tüketirse hata yaparım ve o çaba bile göstermeden kazanır.

Ben de yontulmuş tırnaklarım ve kanlı parmaklarımla görünürdeki sakinliğime tutunuyorum. "Bana söylediğin herhangi bir şey doğru muydu?"

"Sana ne söylediğime bağlı. Hangi kısmına?" "Hiç pişmanlık duymuyorsun, değil mi?"

"Gözlerimin önünde ailemi katleden insanların peşinden gittiğim için üzülmemi bekliyorsanız, hayır, hiçbir şekilde pişmanlık duymuyorum."

Şu ana kadar anne ve babasının hayalet olduğunu düşünüyordum. Öldüklerinden bahsetti ve ben de her şeyin bittiğini düşündüm.

"Beş yaşındaydım," diye devam ediyor mesafeli bir sesle. Bana bakıyor ama içimi de görüyor. "Annem beni alıp gitmeye çalışırken öldürüldü. Sonra babam sırtından vuruldu. İkisi de gözlerimin önünde oldu."

Sözlerinin ağırlığı beni acımasız bir darbeye vuruyor. Sadece anne ve babasının trajik ölümleri değil, aynı zamanda henüz beş yaşındayken onların öldürülüşüne tanık olduğunu sakince anlatış biçimi de.

Sesinin ardında hiçbir duygu yok, sanki kendini bu duygulara karşı uyuşturmuş gibi.

"Artık yüzlerini hatırlamıyorum - en azından canlı yüzlerini. Ailemle ilgili hatırladığım tek şey boş gözleri ve kanları. Çocukluğumdan beri bu benim itici gücüm oldu, ama en kötüsü bu değil. Sana bahsettiğim organizasyonu hatırlıyor musun? Katiller için bir okul değil, Çukur adında lanet bir işkence odası. Öldürebildiğimiz için para karşılığında ya da üstlerimiz için suikastlar yapmak zorunda kalıyorduk."

Bana anlattıklarını bir araya getirirken sessizliğe gömüldüm. Çocukken sadece ailesini kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda bir katile dönüştürülmüş. Tüm bunlar daha çocukken başına gelmiş.

Bugün olduğu gibi acımasız bir makine olmasına şaşmamalı. Öldürürken tereddüt etmemesine şaşmamalı.

Kendi hayatı uzun zaman önce sona erdi, bu yüzden başkalarının üzerine basmayı ve onları öldürmeyi adil buluyor.

"İşte bu kadar ilerledim ve ailemi boş gözlere indirenler bedelini ödeyene kadar durmayacağım."

"Ve sanırım İrlandalılarla bir ilgileri var?" "İrlandalılarla ilgili her şey."

"İrlandalılardan kim?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Bana hikayeyi zaten anlattınız, o halde failleri de söyleyebilirsiniz."

"Hayır. Bu benim intikamım."

"O zaman en azından şunu söyle. Kardeşliğin senin intikamınla ne ilgisi var?"

"Her şeyi."

"Bu da ne demek oluyor?" "Bilmene gerek yok."

"Tabii ki biliyorum!"

"Seni ilgilendiren tek şey hem İrlandalıların hem de Rusların peşinde olmam, bu yüzden benden şimdi kurtulman daha iyi." Başıyla elimdeki silahı işaret ediyor. "Bu silahla tek bir atış işinizi görür, yoksa Vladimir'in bu onuru taşımasını mı tercih edersiniz?"

"Beni kışkırtmayı bırak. Bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bunu yapacağından oldukça eminim. Ne de olsa beni zehirledin. Aferin Prenses. Seninle gurur duyuyorum."

"Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Ne gibi? Seninle gurur duyduğumu mu?"

"Evet. Benimle gurur duymanı istemiyorum."

"Evet, öyleyim. Sana köşeye sıkıştığında canını yakman, ısırman ve öldürmen gerektiğini söylemiştim ve sen de tam olarak bunu yaptın." Öksürüyor, kan çenesinden aşağı damlıyor ve gömleğinin yakasını daha da ıslatıyor. "Nikolai öldüğünden beri çok yol kat ettin. Onun ya da ailenin ölümünün seni etkilemesine izin vermedin. Sadece başını dik tuttun ve ilerledin."

Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor, ama derin nefes alıyorum, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini görmesin diye onları bırakmayı reddediyorum.

Sadece bana anlattıklarıyla değil, ailesi ve yetiştirilme tarzıyla ilgili tüm hikâyeyi anlattı.

Kalbimi ne kadar parçalara ayırırsa ayırsın, bir görevim var ve onun duygularıyla bu kadar iç içe olursam, onları kendi duygularımmış gibi hissedersen bu görevi yerine getiremem.

"Kendimizi bu durumda bulacağımızı kim bilebilirdi?" Yavaşça soruyorum. "Ne durumu?"

"Ben silah tutuyorum ve sen işkence görüyorsun."

"Evliliğimiz bir kan gölünde başladı, gerçekten farklı bir şekilde bitmesini mi bekliyordun?"

Acı dolu bir iç çekiş ruhumun derinliklerini terk ediyor. "Gerçekten her zaman ölüme hazır mıydın?"

Bir kez başını sallıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Otuz yıldır hazırım. Şimdiye kadar yaşadığım zaman, intikamımı alana kadar işleyen bir zaman sayacı oldu."

"Sonra ne olacak?" "Ha?"

"İntikamdan sonra ne yapmayı planlıyordun?"

Sanki bu önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "İngiltere'ye geri dön ve kontratlar al. Bu tür şeyler."

"O zaman git."

"Ne?"

Silahı yere bırakıyorum ve eğilerek ayak bileklerindeki ipleri çözüyorum, sonra bileklerini ve gövdesini serbest bırakıyorum. Kyle tamamen serbest kaldığında bile hareket etmiyor.

İşim bittikten sonra ondan uzaklaşıyorum ama varlığını hissetmeyi ya da kokusunu almayı bırakacak kadar uzaklaşmıyorum.

Kendine özgü temiz kokusu burun deliklerimi dolduruyor, ama şimdi ona kan kokusu eşlik ediyor, güçlü ve dokunaklı.

"*Gitmekle neyi kastediyorsun?*"

Bir parça sakinlikle konuşabilmek için keskin bir nefes çekiyorum. "Sana tek çıkış yolunu veriyorum."

"Ne şekilde?"

"İntikamı unut ve sadece git. İngiltere'ye ya da nereye gitmek istiyorsan oraya dön. Sadece bir daha buralarda görünme. Herkesi senin Bratva için yaratılmadığına ve dostça ayrıldığımıza inandıracağım." Konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Gardiyanların olmadığı arka kapıdan geçebilirsin."

Kyle sendeleyerek ayağa kalkıyor ve bana doğru adım atıyor.

Geri adım atıyorum, sesim *Dedushka*'nın emir verirkenki gibi sertleşiyor. "Seni bir daha görürsem, öldürürüm."

Cevabını beklemeden silahı yerden aldım, arkamı döndüm ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Bacaklarım ağırlaşıyor, durup onunla tekrar yüzleşmem, son bir kez bakmam, son bir kez dokunmam için çılgılık atıyor.

Son bir öpücük.

Yürü git. Bitti, Rai. Siktir olup git.

Dedushka bir keresinde bana aile için fedakârlık yapılması gerektiğini ve bunların hepsinin kolay olmayacağını, hatta birçoğunun acı vereceğini söylemişti. Acı olmadan onur olmaz demişti.

Şimdi tam olarak ne demek istediğini anlıyorum.

Kapı yavaş bir tıkırtıyla arkamdan kapanır kapanmaz, destek için kendimi duvara yaslıyorum. Çenem titriyor ve bacaklarım beni yarı yolda bırakmak üzere.

Çok şiddetli nefes alıyorum, sanki her a n duracakmışım gibi. İşte o zaman göğsümde bir şeyin kırılma sesini duyuyorum.

İlk başta sessiz, neredeyse fark edilmiyor, ama duyduğum tek şey olana kadar gittikçe yükseliyor.

Ah. Kırık bir kalbe sahip olmanın anlamı bu olmalı.

İşin en ürkütücü yanı ise bu hissin hiç geçmeyeceğini düşünmem.

R A I

Ipek iyi hissetmiyorum.

Bu yetersiz bir ifade. En azından *Dedushka*'nın ölümünden beri en kötü halimde olduğumu kabul edebilirim.

Göğsüme bir ağırlık tünüyor, hava kaynağıma el koyuyor ve onun yerine sert, acımasız bir kasvet koyuyor.

Beni tüketiyor.

Beni boğuyor.

Ve tek yapmak istediğim... çılgılık atmak.

Ama aynı zamanda, kendimi bu duyguya kaptırma lüksüne de sahip değilim. Her şey bitti. Her şey... bitti.

Kyle'ı serbest bırakalı tam iki saat oldu. Sadece iki saat ve şimdiden yıllar gibi geliyor.

Bir şeylerin gitmesine izin verme konusunda hiç iyi olamadım. Çoğu insan gibi zamanla bu duyguya alışamadım. Bunun yerine, ona tutunuyorum ve uyanık olduğum her an onu kafamda yeniden oynatmaya devam ediyorum. Annem öldüğünde ya da babam ve Reina'dan ayrıldığımda da bırakmamıştım ve *Dedushka* beni bu kurt sürüsüyle baş başa bıraktığında da kesinlikle bırakmadım.

Çok fazla şey kaybettim ve hayatıma devam etme konusunda korkunç bir hale geldim. Bu yüzden Kyle'ın sözlerini tekrar tekrar hatırlamam ve kanlı yüzünü tekrar tekrar görmem sürpriz değil. Bu gidişle beni tüketecek ve yavaş yavaş içten içe yiyip bitirecek.

Bu yüzden kendi kafamın içinde kaybolmak yerine V Corp'a geri dönmeyi ve işimle meşgul olmayı seçtim. Kai bir toplantı ayarlamak için aradı, ben de bugün gelmesini istedim. Mümkün olan tüm dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacım var.

Ruslan ve Katia sessizce bana eşlik ettiler. Kyle'ı serbest bıraktığımdan beri surat asıyorlardı. Vlad beni yakalayamadan oradan ayrıldım çünkü kafamı tepside sunacaktı ama onunla daha sonra ilgileneceğim.

Ruslan bana Kyle'ın öylece ortadan kaybolacak bir tip olmadığını bile söyledi ama Kyle'ın başka seçeneği olmadığını unuttu çünkü bir daha aileme ya da kardeşliğe yaklaşırsa onu öldürmek zorunda kalacağım.

Kai her zamanki gibi tam vaktinde geliyor, sıkı bir tokalaşma yapıyor ve salonda bana katılıyor. Koruması Ruslan ve Katia ile birlikte dışarıda kalıyor.

Dikkatimi dağıtmak için bu toplantının olmasını istemiş olsam da, buna daha fazla hazırlanmalıydım. Kai biraz Adrian'a benziyor. Vazgeçmiyor ve soğukkanlı görüntüsünden çok daha derinlere iniyor. Bu yüzden bir şey planladığında, pek çok insanın varlığından haberdar olmadığı ekstra bir yol kat ediyor.

Kai buradaki Yakuza'nın beynidir ve Japonya'daki muadilleriyle güçlü bağları vardır. Aslında, sık sık ülkesindeki klanlardan birine liderlik etmek için geri dönmesi isteniyor, ancak o burada kalmayı tercih ediyor.

Katıldığımız partilerden birinde bana New York'un tüm savaşan klanlar ve örgütlerle daha eğlenceli olduğunu söylemişti. Kaostan zevk alan bir adam asla hafife alınmamalıdır, çünkü ne zaman sıkılacağını ve söz konusu kaosu başlatacağını asla bilemezsiniz.

Ben kahve içmeyi tercih ederken o bir fincan yeşil çaydan yavaşça yudumluyor.

Gerçek şu ki, her şeyi bir kenara bırakıp bara gitmeyi tercih ediyorum.

Birkaç hafta önce olsaydı, Kai'nin hareketlerini incelemek ve herhangi bir pazarlıkta üstünlüğü elimde tutmak için bolca zaman harcardım.

Ama şimdi zihnim bomboş gibi hissediyorum ve onu kovmak yerine ona tutunuyorum. Boşluk, depoda olanları düşünmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Kyle'ın kanlı yüzünü ve işkence görmüş halini. Ülkeyi çoktan terk edip etmediğini.

"İrlandalılarla sorun yaşadığını duydum," diye söze başlıyor Kai umursamazca. "Biraz."

"Bu yetersiz bir ifade değil mi?"

"Belki, ama öyle ya da böyle bitecek."

"Olması gerekenden daha fazla zaman aldığını düşünmüyor musun?" "Evet, öyle."

"Yine de doğal." "Doğal, nasıl?"

"İrlandalılarla aranız hep kötüydü." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Masallar duymuş
olabilirim." "Ne tür
masallar?"

"İlginç türden."

Ugh. Sonunda açıklayana kadar beni sürüklemeye devam edecek.
"Detaylandırmak ister misin?"

"Diyelim ki bir zamanlar arkadaştınız."

"Biz...miydık?" Kendimi bildim bileli kardeşlik ve İrlandalılar hep birbirlerinin boğazına sarılmışlardır. Damien'ın tartışması bardağı taşıran son damla oldu.

"Evet. Nikolai bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Pek sayılmaz. Rusya, Boston ve Chicago'daki Bratva meslektaşlarımızın İrlandalılarla iyi anlaşabildiğini biliyorum ama bizim için durum hiç böyle olmadı."

Çayından düzenli bir yudum alan Kai'nin gözleri parıltıyor. "Onlarla uzun zaman önce tanışmıştın."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"On yıllar."

"Nereden biliyorsunuz? O sırada orada bulunmuş olamazsınız." "Hayır. Ama kuşlarım var."

Kuş, Kai'nin casus için kullandığı bir kelime. Ondan bir sürü var. *Kuşlar*.

"Peki *kuşlarınız* size ne söyledi?"

"Kuşlar çok konuşur ve çok gürültü yaparlar, bu yüzden onların sözlerine her zaman inanmam."

"Zaten bir şeylerden şüphelenmiyorum olsaydınız bundan bahsetmezsiniz."

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum." Parmaklarını şıklatıyor. "Kıvrak zekâlısın ve durumu hemen anlıyorsun."

"Bu iltifat bana söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle hareket ediyor, bu da rakiplerini kılıcıyla nasıl parçaladığına dair duyduğum hikayelerle tamamen çelişiyor. *Kendo*'ya olan sevgisini, Japon dövüş sanatlarının asil formunda aşılamadığından emin olduğum başka bir seviyeye taşıyor.

"Ya size bazı gayrimeşru bağlar olduğunu söylersem?" "Gayrimeşru bağlar mı?" Tekrar ediyorum.

"Dediğiniz gibi, ben orada değildim. Sadece yoldan geçen kuşların doğru olmayabilecek şeyler hakkında konuştuklarını duydum."

"Ne tür şeyler?"

"Gizli ittifaklar ve karanlıkta yapılan toplantıları içeren şeyler."

"Kiminle kimin arasında?"

"Biri İrlandalı, biri Rus; biri derken her iki örgütte de önemli bir yere sahip olan ya da olan kişileri kastediyorum."

"Ve sanırım isimleri açıklamayacaksınız?"

"Korkarım kuşlarım *o kadar* konuşkan değiller."

Daha çok *o kadar* konuşkan değil gibi. Kartlarını kendine saklıyor ve gerekli görmedikçe açıklamıyor. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bu durumdan dolayı oldukça stresli görünüyorsunuz ve ben ortaklarımın stresli olmasından hoşlanmam. Bu onların verimliliğini azaltır."

Kuşlarımı kaldırıyorum. "Bunu bir iğneleme olarak mı yoksa bir iltifat olarak mı algılamalıyım?" "Ben ikincisini tercih ederim. Seni kırmak istememiştim."

"O zaman alınmadım."

"Güzel, güzel." Çayının tadını çıkarıyor. "Şimdi burada olma sebebime gelelim." Bir bacağıma diğerinin üzerine koyup rahatlıyorum. "Lütfen söyle."

"Ortaklara uygun bir fiyattan bana daha fazla hisse satacak mısınız?"

Zeki pislik. Kai, V Corp'un net kârının artmaya devam edeceğini biliyor ve kârın yüzde yüz arkasında. İlk yatırımını ikiye ve üçe katlamaya devam ettiği sürece ahtapot ellerini üzerimizde tutacaktır.

"Çok isterdim ama Igor ortaklığımız konusunda pek emin olmadığınızı söyledi. Abe ile görüşmenin pek iyi gitmediğini duydum."

"Evet, o. Bizden yardım istemeye geldi ama biz yardım teklif etmiyoruz. Biz ortakların birbirlerine fayda sağladığına inanırız. Bir ortaklıkta aldığınız kadar verirsiniz."

"Bu, size karlı bir fiyat verirsem adamlarınızı göndereceğiniz anlamına mı geliyor?"

Keskin, karanlık gözleri benimkilerle buluşmadan önce çayından bir yudum alıyor. "Bu, ortaklığın iyi bir başlangıcı olacağı anlamına geliyor."

"Ve bununla bizzat ilgilenecek misiniz?" "Kesinlikle."

Bu iyiye işaret, çünkü Yakuza'nın başı Abe açık fikirli olmasa da Kai'yi dinliyor. Sadece komutadaki ikinci adam değil, aynı zamanda oldukça kurnaz.

"O halde." Kahve fincanımı kaldırıyorum. "Sekreterimden size bazı taslaklar göndermesini isteyeceğim."

"Bekliyor olacağım."

Kapı açılıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Bu şekilde içeri dalabilecek tek kişi ya elit gruptan biri ya da Sergei. Büyükbabamın bugün doktorla randevusu olduğu için seçeneklerim azaldı.

Tabii ki Vlad içeri giriyor, gözleri alev alev yanıyor ve yüzü kalıcı bir kaş çatmayla geriliyor. Tabii ya. Onu takip etmesi an meselesiydi.

Kai ona gülümsüyor. "Vladimir, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Kai." Vlad başını Japon'a doğru hafifçe eğerek selam veriyor.

Görevdeki bir adam gibi görünüyor ve havadan sudan konuşacak hali yok. Hiç de öyle değil.

Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken Kai'nin gülümsemesi yerinde duruyor, sonra da elimi sıkıyor. "İrtibatta olacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

Eli bir saniye kadar benim elimde kalıyor. "Gitmeden önce sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

"Tarih tekerrürden ibarettir, o yüzden buna yakından bakmak isteyebilirsin." Kai elimi bıraktı ve ofisten dışarı çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Vlad yüzüme bakıyor. "Neden kaçmasına izin verdin?"

Oturuyorum ve soğumuş olmasına rağmen kahvemi içmeye devam ediyorum. "Çünkü o işe yaramazdı."

"İşe yaramaz mı? İşe *yaramaz* için hafıza kaybı numarası mı yapman gerekiyordu?"

"Sahip olduğu bilgiyi gözümde fazla büyütmüşüm. Görünüşe göre bizim için hiçbir değeri yok."

"Buna ona işkence ettikten sonra karar vereceğiz. Ayrıca, belli ki Vory'den bir şeyler sakladığı için ölümü hak ediyor."

O pisliğin sayılamayacak kadar çok düşmanı var. Vlad eline fırsat geçse Kyle'ı suratından vuracak ilk kişi olurdu. Damien, Mikhail ve hatta Kirill de onu takip ederdi. Aslında hiçbiri onu sevmiyor çünkü rütbesi çok hızlı yükseldi ve diğerleri gibi yeterince sıkı çalışmadı.

Ve Kyle'ın günahı - kardeşliğin ölümünü planladığı gerçeği - Ölümün en kötü şekliyle cezalandırılır, bunu yapamazdım ya da başkasının benim için yapmasına izin veremezdim.

Daha önce duyduğum kalbimin kırılması hala bir yankı gibi göğsümde yankılanıyor. Öğleden sonra görmezden gelmeye çalışsam da,

Şimdi tek yapmak istediğim karanlık bir yerde bir topun içine kıvrılmak ve orada kalmak. "Bırak gitsin, Vlad."

"O orospu çocuğunun *gitmesine* izin veremem. Bunu kanla ödemesi gerek." "Onun hâlâ benim kocam olduğunu unuttun mu?"

"Bu onu dokunulmaz yapmaz."

"Hayır, ama herkes onun bir hain olduğunu öğrenirse, bu bana kötü yansır. Kirill ve Mikhail zaten düşüşümü planlıyorlar ve eğer onlara bu şansı verirsem, kafamı kesmekte tereddüt etmezler. O yüzden bırak gitsin. Benim hatırım için, Vlad."

Dudakları büküldü ve eminim binlerce itirazı vardı ama ben reddedemeyeceği bir kart oynadım -ben. Alçakça bir darbe ama kabul etmesinin tek yolu buydu. Ayrıca, söylediklerimin hiçbirisi yalan değil.

"Tamam, ama bir daha ortaya çıkarsa, onu öldürürüm."

"Bir daha ortaya çıkarsa, kendim yaparım."

Vlad bana inanmıyormuş gibi anlaşılmaz bir bakış atıyor ama öylece bırakıyor.

İşten geç çıkıyorum ve uyuşan ayaklarım beni odama götürmeden önce Anastasia'yı zar zor kontrol ediyorum.

Kapıyı açtığımda, bana çarpan ilk şey onun kendine özgü kokusu oluyor ve bundan nefret ediyorum. Onun varlığının odanın her köşesinde nefes alan bir varlık olmasından nefret ediyorum.

Bu sadece sandalyenin üzerine gelişigüzel atılmış ceketini ya da ardında bıraktığı erkeksi izlerle ilgili değil. Bu sadece işin başlangıcı, çünkü buradaki her şey bana onu hatırlatıyor.

Bana arkamdan nasıl sinsice yaklaştığını ve beni yatakta becermek için nasıl kaldırdığını hatırlatıyor.

Ya da uyandığımda beni arkamdan kaşıklıyor ya da çığlık atana kadar beni yiyor.

Ya da kimin üstün geleceğini görmek için güreştiğimizde ve sonunda ben kaybettiğimde

-Çoğunlukla bilerek, sırf beni kabaca becersin diye.

Ya da oyuncaklarını içime soktuğunda, ısıltılı gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, çünkü ikimiz de bunun ahlaksızlığını seviyoruz.

Uzun bir evlilik olmadı ama hayatımın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Şimdi o gittiğine göre, parçaları nasıl toplayacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Keşke gerçekten hafıza kaybım olsaydı da tüm bunlar daha kolay olsaydı. Ama olur muydu, gerçekten?

Duş almakla ya da kıyafetlerimi değiştirmekle uğraşmıyorum.

Elbisemi çıkartıyorum, onu ve ayakkabılarımı tekmeliyorum ve sadece i amaşırlarımla yatağa uzanıyorum.

Lanet çarşaflar bile onun gibi kokuyor, temiz ve erkeksi.

Varlığının tamamen ortadan kalkması uzun sürmeyecek. En iyisi bu. Bunu biliyorum ama gözlerimi kapatırken yanaklarımdan bir damla yaş süzölüyor.

Tanrım, acıyor. Öyle olmaması gerekiyor ama kalbimin yeniden paramparça olduğunu duyabiliyorum.

Acı o kadar büyük ki, nefes nefese kalıyorum. Sanki tedavisi olmayan kötü bir hastalığa yakalanmış gibiyim.

Kendime zamanla daha iyi olacağını söylemeye çalışıyorum ama bu yalanı yedi yıl önce söyledim ve hiç işe yaramadı. Aksine, bir bağımlı gibi her gün onu düşünmeye devam ettim.

Nefret ettim.

O zamanlar kendimden nefret ederdim.

Peki neden tekrar ediyorum?

Aklıma hiçbir cevap gelmiyor ama gözyaşları geliyor. Durmuyorlar ve ben gözlerim ıslak, kalbim paramparça uykuya dalıyorum.

Yumuşak parmaklar vücudumdan aşağı kaymadan önce onları siliyor. İrkiliyorum, gözlerim şak diye açılıyor.

Büyük bir gölge üzerimde beliriyor. ığlık atıyorum ama eli ıkarabileceğim tüm sesleri bastırıyor.

Kokusu burun deliklerimi doldurup iliklerime kadar işlerken duraklıyorum. Bu bir rüya mı yoksa kâbus mu? Belki de ikisi de.

"Benden kurtulacağınızı gerçekten düşünmediniz, değil mi Prenses?"

OceanofPDF.com

A Önce halüsinasyon gördüğümü sandım. Belki de bu hayal gücümün bir başka oyunudur, ya da belki hala uykudayım ve her şeyin mümkün olduğu rüya aleminde kaybolmuşumdur.

Ancak, odanın karanlığında gözlerim onunkilerle çarpıştığında, içimde bir şeyler paramparça oluyor ve bu onu depoda bıraktığımdan beri bütün gün yaşadığım hisle aynı değil. Bu seferki daha sert ve beni soluk soluğa bırakıyor ve elinin kendine özgü tadından başka bir şey bulamıyorum.

Ağzımı tutuşu bir şey söylememi yasaklıyor, ama izin verse bile konuşamazdım. Sanki beden dışı bir deneyimde kapana kısılmış gibiyim, yere inme planım olmadan havalanmaya devam ediyorum.

Karanlıkta yüzü gecenin gölgesinde kalıyor ama balkondan gelen küçük ışık sayesinde göz kapaklarındaki morlukları, dudağındaki çapraz kesiği ve yüzündeki kan lekelerini seçebiliyorum. Ama bunlara rağmen, garip bir şekilde, gördüğüm tek şey önceden tanıdığım Kyle, beni çoğu zaman çileden çıkaran kibirli yakışıklı pislik.

Yüzünü bu kadar çabuk unutacağımı düşünmemiştim ama tam olarak nasıl görüldüğünü hatırlayabilmem tuhaf değil mi? Ya da uyurken veya en karanlık saatlerimde o yüzü kolayca hayal edebilmem?

Konuştuğunda sesi sessiz, ama sanki sağlam, aşılmaz bir duvara çarpmış gibi hissediyor. "Şöyle bir şey var. Ben gitmiyorum."

Eline karşı mırıldanıyorum, vücudum onunla savaştık için yataktan kalkıyor. Ama işe yaramıyor. Her iki bileğimi de başımın üzerinde tutuyor ve kalçaları benimkileri sıkıştırıyor. Bu pozisyon açlıktan ölmek üzere olan bedenime çok tanıdık geliyor ama beynimi odaklanmaya zorladığım şey bu değil.

Bu onun sözleri.

Gitmeyeceğini söyleyerek ne demek istiyor? Bunun için zaten kalbimi kırdım ve herkesin iyiliği için bunun yapılması gerekiyor.

Bacağımı kaldırmaya çalışıyorum ama kalçaları gerilerek benimkini yerinde tutuyor ve parmaklarını bileğimin yumuşak etine geçiriyor.

"Kavga etmeyi bırakın."

"Mmmm..." "Bırakın gideyim" gibi bir şey mırıldandım.

"Ne kadar sert dövüşürseniz o kadar acımasız olacağımı artık biliyor olmalısınız, o yüzden *kesin şunu*."

Ağzımı açıyorum ve elini ısııyorum. Kyle inliyor ama beni bırakmıyor.

"Devam et Rai. Ne istersen yap. Beni ısırabilirsin, vurabilirsin ya da Beni bir inşaat alanına gömün, ama bu verdiğim kararı değiştirmeyecek. Bu kararın ne olduğunu biliyor musun?" Başımı çılgınca avucuna doğru sallıyorum ve o da başını eğerek dudaklarıma karşı alçak sesle konuşuyor. "Yeminler ettik ve ben onları tutmaya niyetliyim. Ölüm bizi ayırana kadar."

Hayır.

Neden bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlayamıyor? Bu kardeşlikle ve onun affedilmez ihanetiyle ilgili. Sergei ya da diğerlerinden biri yaptıklarını ve yapmayı planladıklarını öğrenirse onu Bratva tarzında infaz ederler. Ona kimsenin önermeyeceği bir çıkış yolu sundum. Ona kardeşlikten canlı ayrılma şansı verdim ama o hemen geri döndü.

Kasıklarına vurmaya çalışarak ona doğru hamle yapıyorum ama ağzımı bırakıp dizimi yakalıyor. "Sanırım bana ihanet edip zehirledikten sonra beni bir gün için yeterince dövdün."

"Seni zehirlemedim." Uyku haplarıydı ve içkisine atmadan önce talimatları binlerce kez okudum.

"Vladimir senin için işi yapabilirsin diye beni bir tepside teslim ettin." Sesi sakın ama altındaki öfkeyi hissediyorum. "Bana *ihanet ettin*."

"*Önce* sen bana ihanet ettin. Önce sen beni sırtımdan bıçakladın! Bu yüzden senin ana planını durdurup kendimi savunduğum için beni affet!"

Tüm gücümle ona karşı kıpırdanıyorum. Benden daha güçlü olduğunun ve beni kolayca bastırabileceğinin farkındayım ama bileklerimi kurtarana kadar kıvrınmayı bırakmıyorum. Zaten yaralı olan göğsüne yumruk atıyorum ve yüzünü buruşturduğunda bu şansı onu aşağı itmek ve üstüne çıkmak için kullanıyorum.

Beklediğimin aksine, benimle kavga etmiyor ya da beni aşağı çekmeye çalışmıyor. Sert bir şekilde nefes alıyorum, kalçalarım yayılırken çarşaflar ayaklarıma dolanıyor

Gergin karnının iki yanında genişçe. Avuçlarım gömleğinin içinde, tırnaklarım derisine batıyor ama Kyle'ın elleri sanki bu haldeyken bana dokunmak istemiyormuş gibi iki yanında hareketsiz duruyor.

En iyisi bu, çünkü yanmaya bir nefes uzaktaymışım gibi hissediyorum ve sesim bastırılmış enerjiyi tercüme ediyor. "Bunun yedi yıl önce olduğunu farz et ve arkana bakmadan git."

"Bunu bir daha yapmayacağım."

"Neden olmasın? Daha önce gayet iyi yapmıştın."

"Bunu tekrar yapamam." Sesindeki sessizlik, içindeki kırılganlık duvarlarımı birer birer yıkıyor.

"Benim bir hiç olduğumu söyledin. Telefonda konuştuğunuzu duydum ve beni geride bırakacağınızı söylediniz, o zaman yapın!"

"Bunlar içeriden beni yanlış yönlendirmek için söylenmiş yalanlardı."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bir hiç olsaydın buraya gelip ölümü göze alır mıydım sanıyorsun?"

"Neden sadece gidemiyorsun?" Sesim kesiliyor ve gözyaşlarımın hücumu görüşümü bulanıklaştırıyor. "Gitmene zaten izin verdim."

"Ama ben yapmadım."

Tanrım, böyle şeyler söylemeyi gerçekten bırakması gerekiyor çünkü bir anda üzerime çöken duygu selini tutamıyorum.

"Eğer kalırsan, seni öldürürler."

"Onlar mı?"

"Kardeşliğin seçkin grubu."

Her iki avucu da kalçalarımı sarıyor ve dokunuşu, elinin üzerimdeki hissi tanıdık geliyor. "Sen değil misin?"

"Ben kardeşliğin bir parçasıyım, Kyle."

Kalçamı sıkıca kavıyor. "Sorum açıktı. Yapacak mısın?" "Neden sadece gidemiyorsun?"

"Az önce kendi soruna cevap verdin. Öylece gidemem."

Yumruğum gömleğini sıkıyor ve ilk gözyaşı yanağına düşüyor. Anneme başkalarının önünde asla ağlamayacağıma, başka hiçbir insana zayıflık göstermeyeceğime dair verdiğim söz gözümün önünde parçalanmaya başlıyor.

Gözyaşlarımı bile tutamıyorum çünkü bir gün içinde o kadar acımasızca hırpalandım ki. Sadece vedalaşma değil, onunla birlikte gelen dayanılmaz depresyon da vardı.

Ve sanırım çok yorgunum. Sadece çok *yorgunum* ve bu da büyük bir parçamın rahatladığını özgürce itiraf etmeme izin veriyor

Bu rahatlama yakıyor.

Çünkü burada olsa bile, hayatta kalabilmek için gitmesi gerekiyor.

Kyle beni çeviriyor, böylece onun altında yatıyorum ve omuzlarına tutunarak ciyaklıyorum. Parmaklarını gözümün altından geçirip gözyaşlarımı sildiğinde sesim yavaşça kayboluyor.

"Dayak yiyen ben olduğum halde neden ağlıyorsun?"

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Seni böyle görmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Seni pislik. Pislik-"

Dudakları nefesimi kesen bir açlıkla dudaklarımı yakaladığında kelimelerim kesiliyor. Kesik dudağından metal tadı alıyorum ve daha da kötüleştirmemek için itmeye çalışıyorum ama Kyle dilini dişlerimin arasına sokuyor ve sanki tadıma açmış gibi benimkiyle birlikte döndürüyor.

Sadece nefesimi değil, akıl sağlığımı da çalarken şehvetin ve daha güçlü bir şeyin keskin kokusu havaya nüfuz ediyor. Kalbimin etrafına özenle yerleştirdiğim her tuğlayı yerle bir ediyor ve üzerinde yürüyor.

Dilimi ısıyor ve başını geri çekmeden önce acının keskin sızısı uyarılmamı hızla artırıyor. "Beni itip kakamazsın."

"Sen... anlamıyorsun..." O kadar şiddetli nefes alıyorum ki bu kelimeleri çıkarabilmem bir mucize.

"Çok iyi anlıyorum. Anlamayan sensin. Sen benim karımsın. Benim. Lanet olası. *Karımsın*. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor musun? Birbirimize ait olduğumuz anlamına geliyor, ayrı olmadığımız anlamına değil."

"Ama-"

"Aması maması yok." Parmakları iç çamaşırlarımın köşelerine yapışıyor ve onları bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Onunla savaşılabılır ya da onu uzaklaştırabilirdim ama dokunuşu için yanıp tutuşurken ne anlamı vardı ki? Kyle ve benim aramda her zaman patlayıcı bir kimya vardı. İnkâr ettim, ondan kaçmaya çalıştım ama *Dedushka'nın* onu benimle tanıştırdığı ilk andan beri var olduğu gerçeği değişmedi. O zamanlar onun sadece kibirli bir katil olduğunu düşünüyordum; kısa sürede tüm dünyamı istila edeceğini biliyordum.

Belki de öyle yapsaydım, farklı davranır ve ona bulaşmaktan kaçınırdım. Ama bunu düşünürken bile içimden bir ses hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi fısıldıyor.

Kyle boğazımı öperken parmakları klitorisimi okşuyor, dişleri hassas derimi kemiriyor, sonra ağzına alıyor ve hiç şüphesiz bir iz bırakıyor. Kolumu sırtına doluyor, her keskin ısırığıyla pençeleşiyorum. Bu sadece tüm vücudum geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar uyarılana kadar hızını artırmasına neden oluyor.

"Bundan sonra... gideceksin," diye mırıldanmayı başarıyorum, bunu ona mı yoksa kendimi rahatlatmak için mi söylediğimden emin değilim.

Fermuarının sesi yatak odasının sessizliğinde yankılanıyor ve ben nefesimi tutarak tekrarlıyorum, "Gideceksin... değil mi?"

Taşaklarına kadar içime girdiğinde sesim kesiliyor. Sırılsıklam olmama rağmen Kyle büyük ve gerilmesi gerçek. Tanrım, dünyada önemli olan tek şey o olana kadar beni nasıl doldurabildiğini nasıl unutabilirim?

Bir elini altımdan geçirip beni kaldırıyor, böylece o oturuyor ve ben de onun kucağına yayılıyorum. *Vay anasını.* Eğer daha önce beni doldurduğunu düşündüysem, şu anki derinlik daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Bacaklarımı beline doluyorum ve tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. Sanırım orgazm olacağım ve o henüz kıpırdamadı bile.

Hareket ettiğinde, her güçlü vuruş farklı hissettiriyor, neredeyse bana ilk kez dokunuyormuş gibi. Vuruşları bedenimin sınırlarını aşıyor ve içimde farklı bir şeye çarpıyor, sanki ruhumu beceriyormuş gibi.

"Artık aramızda vedalaşma olmayacak Prenses." Boynuma karşı konuşuyor, sesi hırıltılı, tahrik edici ama aynı zamanda öfkeli.

Geri çekiliyorum, kolumu hâlâ ensesinde dolaştırıyorum ve yüzüne bakıyorum... artık morarmış ve kanlı olan o güzel, ruhani yüzüne.

Kyle bana aynı derinlikte güç veriyor ama hızı hızlı değil. Belki o da bana bakmak istiyordur. Belki o da benim gibi, birleşen bedenlerimizin hırpalanmış ruhlarımız için sadece bir köprü olduğunu hissediyordur.

Parmaklarım onu incitmemek için yanağının derisini hafifçe okşuyor. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sana olanlar için. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı." "Beni zehirlediğin için üzgün olduğunu sanıyordum."

"Kardeşlik için yapmam gerekeni yaptığımı biliyorsun."

Bir elini boğazıma doluyor ve beni sıkıca yerine hapsediyor. "Peki ya lanet kocan?"

"Kocam olduğun için gitmeni istedim." Tutuşuna karşı geriliyorum ve o başka bir şey söyleyemeden dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Sanki nasıl öpüşüleceği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi onu yavaşça, çekingen bir şekilde öpüyorum. Gerçek şu ki, ondan önce öğrenmek için hiç zaman ayırmamıştım. Karşı cinse ya da genel olarak sekse karşı pek ilgim yoktu ama o bir şekilde benim en derin, en karanlık arzum oldu - onsuz yaşayamayacağım ve aynı zamanda beni öldürebilecek olan.

Kyle'ın ritmi hızlanıyor ve arkasında ya da önünde hiçbir şey olmayan, bu yüzden sadece bu anı yaşayabilen bir adamın aceleciliğiyle içime giriyor. Dillerimiz ve dişlerimiz birbirine çarpıyor ve onun kanının metalini tatmaya devam ediyorum, ama acısa da geri çekilmiyor.

Onun aceleciliği benimkiyle eşleşiyor. Öpücüğündeki çaresizliği tadabiliyor ve her bir hamlesindeki sınır tanımayan saplantıyı hissedebiliyorum.

Veda etmiş olmam ya da bunun sadece geçici bir süre için olması önemli değil. Şu anda yapabileceğim tek şey onun içinde kaybolmak ve bir çıkış yolu olmaması için dua etmek.

Parmakları boğazımı sıkıyor ve aynı anda duvarlarımın aletinin etrafında kenetlendiğini hissediyorum. Her yerimde, içimde, etrafımda ve onun elinden kaçmak imkansız.

Dokunuşu tenimin hapsinden çıkıp doğrudan göğsüme saplanırken gözlerinin delici mavisi beni yakalıyor.

Onu zehirlediğimi söyledi ama beni zehirleyen o. Kalbime ok atan o ve bunu durdurmamın hiçbir yolu yok çünkü o benim kalemi yıktı.

Orgazm beni yavaşça yanan bir patlayıcı gibi vuruyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken titreyerek inliyorum.

Karın kasları gerilirken ve içime boşalırken Kyle onları öpüp uzaklaştırıyor. Bu hissi içime çekmek için gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine onu izlemeyi tercih ediyorum, yüzü her zamanki gibi olmasa bile.

İkimiz de nefes nefeseyiz, onun nefesleri benimkilere karışıyor ve tenimizi bir ter tabakası kaplıyor.

Başımı omzuna koyuyorum ama sessiz kalıyorum çünkü konuştuğum an her şey bitecek ve onun gerçekten gitmek zorunda olduğu kasvetli gerçekliğe dönmek zorunda kalacağım.

Ve bu sefer, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

OceanofPDF.com

K Y L E

Rai derin bir uykuya dalmış, dudakları hafifçe aralanmış ve altın rengi saçları yastığın üzerine yayılmış.
Son bir saatimi onu izleyerek geçirdim.

Kalın kirpikleri, battaniyenin altında göğsünün sürekli inip kalkması ve ne kadar huzurlu görüldüğü -neredeyse güvende. Açık teni karanlıkta mavimsi görünüyor, ruhani ve o kadar iştah açıcı ki onu tekrar baştan almak istiyorum. Ama aynı zamanda uyurken içimde boğulmasını da seviyorum. Elini gövdemin etrafına sarması ve bacaklarını benimkilerle iç içe geçirmesi.

O kadar güzel ki, çıldırtıcı.

Bu kadına olan saplantım başlangıçta hesapladığımdan daha derin ve karanlık. Aramıza mesafe koyma düşüncesi kalbimi kaburgalarımın arasından söküp çıkarmak gibi hissettirdi.

Sanırım onunla ilk tanıştığımdaya başladı. Nikolai her zamanki mülayim gözlerindeki parıltıyla onu bana tanıttığında, New York Bratva'nın acımasız liderini bu kadar gururlandıran şeyin ne olabileceğini merak ettim.

O zamanlar, başını dik tutmuş, gözleri ıslık ıslık parlayan, dünyayı ve tüm galaksilerini tek bir yaşamda keşfetmek isteyen tüm Amerikan doğumlu Ruslar gibi normal görüldüğünü düşünmüştüm.

Tek fark Rai'nin sadece dünyayı keşfetmek istiyor gibi görünmemesiydi. O yaşta bile fethetmeye kararlıydı.

Etkileyici gözleri dışında aklımda kalan kısmı gülümsemesiydi. Diğer şımarık mafya prenseslerinin aksine Rai yaşına göre fazla olgundu.

Nikolai tarafından şımartılmış olabilirdi ama her zaman yerini biliyor ve kardeşlik için daha fazlası olmaya çalışıyordu.

O zamanlar takıntılı olduğumu fark etmemiştim.

Godfather ve diğerlerini Londra'da bıraktıktan sonra amacım Nikolai'nin yanında kalmaktı. Ait olacağım bir yer olmaması ruhumu kemiriyordu ama herhangi bir yerde kalamazdım; bir şekilde intikamımı planlayabileceğim bir yerde olmalıydım. Bu yüzden, torununu koruyacak kadar bana güveniyorsa, beni yanında tutacağını düşündüm.

Planım işe yaradı ama bu kadının beni sinir edeceğini hesaba katmamıştım.

Üzerimde ne kadar etkisi olduğunu ilk kez ayrıldıktan sonra fark ettim. O sabah uyandığımda kapımı çalan ve onlara nasıl ateş edileceğini öğretmemi ya da yürüyüşte onlara eşlik etmemi isteyen biri yoktu.

Gömülü çılgınlıkları, yakıcı anıları ve sessiz çöküşüyle yoksunluğa girdim.

Ve yedi yıl boyunca o lanet olası yoksunluk içinde kaldım. Ama o kadar uzun sürdüyse bu yoksunluk değil, bir saplantıdır. Geri döner dönmez, bu saplantı beni daha önce hiçbir şeyin yakalayamadığı kadar boğazımdan yakaladı.

Bu, ailemin intikamını almamı talep eden ve derimin altında titreşen takıntıdan farklı.

Biri can yakma ihtiyacıyla birlikte kana susamışlık. Diğeri hala bir çeşit şehvet, ama hiç bitmeyen bir acı gibi, kemiklerimin iliklerine kadar işleyen türden.

Kulağının arkasındaki saçlarını okşayarak dudaklarımı alnına değdiriyorum ve onu içime çekebilmek için bir saniye kadar oyalanıyorum. Sonra onu etrafımdan dikkatlice çözüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Boxer külotumu giyiyorum ve banyoya gidiyorum. Işık düşmesine basıyorum ve aynanın önünde duruyorum.

Renk galaksisine bakarken ellerim mermer tezgâhı kavırıyor. Kızıl, mor, mavimsi. Vlad denen herif yüzümden bir tablo yapmış.

-Hem de kaotik bir kaos.

Gözlerim şişti ve dudağımdaki kesiğin her yerinde kurumuş kan var.

Buraya gelmeden önce biraz daha dikkatli olmalıydım. Peter beni görünce çok korktu. Çocuk Bratva'ya hiç katılmamalıydı.

Yüzümü temizlemek gibi sıradan şeyleri düşünmek yerine, aklımdaki tek düşünce beni tamamen silmeden önce onu görmem gerektiği idi.

Bensiz gayet normal bir hayat yaşayacağından hiç şüphem yok. Yedi yıl boyunca sürekli yoksunluk çeken bendim.

Dolaba uzanıp ilk yardım çantasını alıyorum, böylece yaraları temizleyebiliyorum.

Vladimir, şerefsiz, cenaze şarkısını seçmeye başlamalı, çünkü bunu ödeyecek. Sadece bana vurduğu için değil, karımı benden aldığı için de.

Küçümseyici pislik her zaman onunla birlikte olmamam gerektiğini açıkça belirtti. O bir mafya prensesi ve ben bir hiçim, gölgede kalması ve sadece ders dışı aktivitelerle ilgilenmesi gerektiğinde ortaya çıkması gereken bir katilim.

Haksız değil, ama onu ve beni lanet bir gölge olarak gören herkesi sikeyim.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Arkamı dönmüyorum, uzakta olsa bile onu hissettiğimi bilmesini istemiyorum.

Zaten anormal olduğumu düşünüyor ve ben de ona kanlı geçmişimi anlatarak bu gerçeği pekiştirdim.

Bu anıları vaftiz babam dışında kimseye anlatmadım. Onunlayken kelimeler ağzımdan o kadar kolay dökülüyordu ki, sanki her zaman ona anlatmam gerekiyormuş gibi.

Rai arkamda duruyor ve aynadan bana bakabilmek için yana doğru eğiliyor.

Elimdeki alkol dolu pamuğu fark edince kaşları çatılıyor. "Acıyor mu?"
"Olduğundan daha kötü görünüyor."

Tezgâhla aramda durabilmek için kolumun altından kayıyor. Onu örten tek şey, pembe areolalarını ve sertleşmiş meme uçlarını okşayan dayanıksız beyaz bir elbise.

Sikeyim beni. Her zaman gerçekleşmeyi bekleyen bir günah gibi görünüyor.

"Bu konuda mütevazı olmana gerek yok. Vlad'ın yumruklarının çok acıttığını biliyorum."

"Yumruğum daha çok acıtıyor." Ses tonum düz. Küçümsüyorum ama başka bir erkeğin benden daha güçlü olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyor.

"Eminim öyledir." Pamuğu parmaklarımdan alıyor ve alkol yerine sarı bir sıvıya batırıyor.

Kendimi daha fazla kanıtlama ihtiyacı hissederek, "Grubumdaki en iyi keskin nişancı bendim" diyorum.

"Grubunuz?" diye soruyor dikkatini pamuktan ayırmadan. "Çukur'da yaklaşık on kişilik gruplara ayrıldık. Biz Birlikte eğitim gördüler ve temelde aynı yerde yaşadılar."

"Birlikte görevlere gittiniz mi?"

"Hayır. İki kişilik çiftler halinde giderdik. Genelde daimi bir ortağımız olurdu." "Sizin var mıydı?"

"Pek sayılmaz ama sanırım Celeste ile uzun zaman geçirdim."

Hareketleri duraklıyor ve bana bakıyor. "Celeste mi? Kulağa bir kız ismi gibi geliyor."

İçimden gelen gülümsemeyi gizliyorum. "Öyle. Deli ama etrafta olması eğlenceli." "O zaman neden onunla birlikte değilsin?"

"Çünkü seninleyim, Prenses." Onu öpmeye çalışıyorum ama elini göğsüme koyuyor.

"Yaralısın. Kes şunu."

"Seni öpersem daha az acır."

"Hayır," diye azarlıyor, pamukla oynamaya devam ediyor, bakışlarına cevap vermiyor. "O da mı keskin nişancıydı? Celeste."

Aldırmıyormuş gibi yapıyorum. "Olabilir ama benim seviyemde değil. Zemin çalışmalarında daha iyi bir kimyamız vardı."

Pamuğu dudağıma bastırıyor ve ben inliyorum ama yüz ifadesi nötr kalıyor. "*Kimyanın uyuşmasına* sevindim."

"Kıskandınız mı, Bayan Hunter?"

"Ben Bayan Hunter değilim."

"Ama kıskanıyorsun."

"Neden olayım ki? *Kimya* yüzünden mi?"

"Merak etme. Sen ve ben daha iyi bir kimyaya sahibiz." "Siktir git."

"Beni temizlemeyi bitirirsen seve seve yaparım." "Neden bunun için *Celeste'e* gitmiyorsun?"

"Peki sen kıskandın mı?" Yanağını çimdiklemeye çalışıyorum ama elimi geri itiyor.

Kıkırdıyorum ve kesiklerim acıdığında homurdanarak bitiyor.

"Kıpırdamadan dur." Rai uzanabilmek için parmak uçlarında yükseliyor. Onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve mermer tezgâhın üzerine yerleştirirken ciyaklıyor. Bacaklarını açıp aralarına yerleşiyorum, böylece benimle göz hizasına geliyor.

Şu anda çok yumuşak görünüyor, baştan çıkarıcı, yenilebilir ve ikisi arasındaki her şey. Tek yapmak istediğim onu yere yatırıp çığlık atana kadar içine girmekken yaralarımı temizlemek olabilecek en kötü fikir haline geliyor. Sonra o pembe meme ucunu şeffaf kumaşın üzerinden ısıırıp zevkten kıvrana kadar emmek istiyorum.

Rai yüzümü özenle temizlerken görüntüyü bozuyor. Ağzımdan başlayıp burnuma doğru ilerliyor. Gözlerimin yanındaki kesiklerle ilgilenmek üzereyken parmakları duraklıyor. "Biraz acıyabilir."

"Önemli bir şey değil."

"Daha önce hiç böyle incindin mi?"

"Tabii ki. Vurulmak bunu bir çocuk oyunu gibi gösteriyor."

Parmaklarının ucuyla göğsümdeki yara izini okşuyor. "Bu nasıl oldu?"

"Bunun nedeni Godfather-Ghost'tu."

"Hayalet grubunuzun bir parçası mıydı?"

"Bizi o eğitti. Godfather, Pit'in ilk neslinden biri. Onlara Sıfır Takımı deniyor ve hepsinin tuhaf isimleri var. Benim grubum ikinci neslin bir parçası sayılır."

Yaramı dikkatlice temizlemeye devam ediyor. "Birinci ve ikinci nesil arasındaki fark nedir?"

"İlk nesil artık yaşlı erkekler ve kadınlar. Biz daha genç ve güzeliz, sanırım?"

Kadın başını sallıyor. "Tek fark bu mu?"

"Şey, bu ve uyuşturuldukları gerçeği. Sadakatleri özel bir tür ilaçla sağlandı."

"Birinci veya ikinci kuşakta yer almanın net bir kriteri var mı?"

"Pek sayılmaz, ama ilk nesil önceki hayatlarına dair çoğu şeyi hatırlamıyor. Biz kaybetmedik."

"Bu üzücü. Onlardan çok var mı?" "Pek fazla değil. Yaklaşık bir düzine kadar."

"Onlarla ikinci nesil arasında nasıl bir ayırım yapıyorsunuz?" "Hepsi bizi eğitti, bu yüzden tüm ikinci nesil onları tanıyor. Ayrıca, onların garip isimler: Hayalet, Karga, Gölge, Sis, Alev, Yara, Zehir ve diğerleri. Bir engerek yuvası gibi. Söylemeye gerek yok, bunlar gerçek isimleri değil ama onlar bile gerçek isimlerini hatırlamıyor."

"Peki ya sen?" Gecenin ilerleyen saatlerinde daha karanlık görünen gözleri benimkileri rehin alıyor. "Kyle senin gerçek adın mı?"

"Evet, öyle. Bu annemin bana verdiği isim."

"Peki ya soyadın? Hunter mı?"

Ona yalan söyleyebilirim ama ne anlamı var ki? Planımı zaten biliyor ve onu daha fazla karanlıkta tutacak durumda değilim. Başımı yavaşça bir kez sallıyorum.

"O zaman nedir?"

"Fitzpatrick. Gerçek adım Kyle Fitzpatrick."

Donup kalıyor, farkına vardıkça eli havada asılı kalıyor.

"Sen... Rolan Fitzpatrick ile akraba mısın?" "O benim amcam."

"Sen..."

"İrlandalı mı? Evet. Gerçi yarı yarıya. Annem Kuzey İrlandalıydı ve kendini İngiliz olarak görüyordu."

"Oh."

"Ne tür bir 'Oh' bu?"

"Bu bir 'Oh, aksan değişikliği bu anlama geliyor'."

"Aksan değişikliği mi?"

"Seks sırasında bazen farklı bir aksanla konuşuyorsun."

"Öyle mi?"

"Biliyorsun."

"Mmm. Bunu fark etmemiştim."

"Bilinçaltında mı yapıyorsun?"

"Sanırım. Onu uzun zaman önce attım ama geri gelmeye devam ediyor." Tenimdeki pamuğu nazıkçe okşuyor. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden onu attın?"

"Godfather bir İngiliz ve ben de onun İngiliz aksanıyla konuşmasıyla büyüdüm, o yüzden bunu kaptım."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ve anılarımın aksanla ilgili olmasını istemedim." Bunu ona neden anlattığımı bilmiyorum ama şimdi başladım ve duramıyorum. "Godfather ile birlikteyken Kuzey İrlanda aksanıyla konuşuyordum çünkü bu bana annemi ve babamın İrlandalı gibi konuşmamı istediğini hatırlatıyordu. İrlandalı soyu ve diğer her şey konusunda çok züppeydi."

"Baban Niall Fitzpatrick'ti, değil mi?"

Başımı salladım.

"Onu *Dedushka*'dan duydum. İyi bir lider olduğunu ve kardeşı Rolan'ın ondan daha kötü olduğunu söyledi."

"İyi olup olmadığını bilmiyorum. Pek çok suç örgütü lideri gibiydi; kâr ve güç gözünü kör etmişti. Yine de kendi kardeşı tarafından sırtından vurulmayı hak etmedi."

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor. "Öyle miydi?"

"En çok güvendiği kişinin ellerinde öldü. Bu ironik değil mi?"

"Ne yazık ki bu bizim dünyamızda sandığınızdan daha sık oluyor." Yanağımı okşuyor. "Yani şimdi amcanı yok etmek mi istiyorsun?"

"Ve o herifin temsil ettiği her şey. Beni karaborsada satan ve bu hale getiren o ama tek değil. O gece katkıda bulunanlar da bedelini ödeyecek."

"Oh, Kyle."

"Merhametinizi saklayın, Prens."

"Sana acımdan çok uzağım." Yüz ifadesi kararlı, sert ve hiçbir şüphe barındırmıyor. "Onu senin için öldürmek istiyorum."

OceanofPDF.com

K Y L E

I *senin için onu öldürmek istiyorum.*

Söyledikleri beni şaşırtmaması gerektiği halde şaşırttı. Onunla bu kadar uzun süre kaldıktan sonra Rai hakkında öğrendiğim bir şey varsa, güçlü bir adalet duygusuna sahip olması ve birini korumaya karar verdiğinde geri adım atmamasıdır.

Belki o zamanlar annemin yanında onun gibi biri olsaydı, o şekilde ölmezdi.

Belki o zaman Rai ve ben farklı koşullar altında tanışabilirdik. Ben İrlandalı'nın varisi, o da Rus mafya prensesi olarak. Belki o zaman, bazen görünmek mi yoksa kaybolmak mı istediğimi bilemeyen bir gölge olmazdım.

İnançla konuşurken gözlerinde ateşli bir parıltı parlıyor. "Bunu yapabilirim."

"Ne yapmak?"

"Rolan'ı senin için öldürürüm."

"Bunu uzun zaman önce kendim de yapabilirdim, onu sokaklarda yürürken vurabilirdim ama yapmadım. Çünkü ölüm o pislik için bir çıkış yolu."

"Peki planın tam olarak nedir?"

"Önce ona acı çektir. Önce onunla oynayın. Ancak o zaman ölüm ona bahşedilecektir."

"Bu, kardeşliği kullanmaya devam edeceğin ve örgütümden kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

"Sizi kovmaya çalışan insanlara karşı son derece sadıksınız."

"Ne olmuş yani? Bu hak ettiğim yeri kapmadığım anlamına gelmez. Ben bir" -tırnak işareti yapıyor- "'kardeş' olmayabilirim, bu gerçeği bana hatırlatmaktan vazgeçmeyecekler. Mikhail'in cinsiyetçi kışından nefret edebilir ve Kirill'in kaypak doğasını küçümseyebilirim. Damien'in pervasızlığına, Adrian'ın gizemliliğine ve Igor'un ketumluğuna güvenmeyebilirim ama sadakatim bu adamların temsil ettiği şeylere dayanıyor. Onları yok etmenize izin vermeyeceğim."

"Peki beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?"

"Benim hayatımla. Önce beni öldür, sonra ne istersen yapabilirsin."

"Siktir, Rai. Kendi hayatını tehlikeye mi atacaksın?"

"Eğer sizi durduracak tek şey buysa, bunu kullanmaktan çekinmem."

Touché, Prens.

Belki de beni gerçekten düşündüğümden daha iyi tanıyordur. Şu anda beni durdurabilecek tek şey o. Onu son bir kez görebilmek için Vladimir denen o şerefsiz tarafından vurularak öldürülmeyi bile göze alarak buraya geri geldim.

Godfather ve The Pit'teki tüm şerefsizler -özellikle de Flame- ölmeyi seçme şeklimden hiç etkilenmeyeceklerdi. Bir Rus tarafından. Bir kadın için.

Elimden gelse gülerdim. Çocuklarına ne kadar acınası bir hale geldiğimi, kudretin nasıl düştüğünü anlatırlardı.

Ve yine de, buraya bir kalp atışında geri gelirdim.

"Onun yerine..." Rai sözünü keser. "Senin adına Rolan'dan intikam alacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yapacak mısın?" "Söz veriyorum."

"Ne yapmalıyım? İntikamım Rolan'la başlayabilir ama onunla bitmeyecek."

"Peki nasıl bitiyor?"

"O gece orada bir Rus vardı, anneme ihanet eden. O ölmedikçe, intikamım bitmeyecek."

"O bizden biri mi?"

"Sanırım öyle, ama mevcut olanlardan biri mi yoksa Rusya'ya geri mi döndü emin değilim."

"Yani somut bir kanıt olmadan bize saldırmaya karar verdiniz." "New York'taki Rus Bratva ihtiyacım olan tek kanıttı."

"Sen ciddi misin? Bir kişi için bütün bir organizasyonu yok mu edecektiniz?"

"Daha fazlasını yapardım. Sana söyledim, ben sadece yok etmek için yetiştirildim. Ben bir ölüm makinesiyim ve tek bildiğim nasıl öldüreceğim."

"Bu doğru değil."

"Doğru değil mi? Ellerime pis demiştin, hatırladın mı?"

"Çünkü beni incittin, seni pislik. Isırıldığım kadar sert ısırırım."

"Gerçek bu değil mi?" diye iç geçiriyorum, dudaklarım seğiriyor. "Sana bir şey sormama izin ver."

"Ne istersen." Ellerimi sırtının küçük kısmına doluyorum, çünkü ona dokunmak şu anda kritik bir his. Sanki ona dokunmayı bırakırsam nefes almayı da bırakacakmışım gibi.

"İntikamına başlaman neden bu kadar uzun sürdü? Eminim bunu yirmili yaşlarında ya da o dönemde bir yerlerde yapabilirdin."

"Olayların izini sürmek uzun zamanımı aldı. Ailemin öldürüldüğünü her zaman biliyordum ve sahne kafamda canlıydı ama Çukur sırasında pek çok ayrıntıyı kaybettim. Zaman ve mekan algımı kaybettim ve olayın İrlanda'da mı, İngiltere'de mi yoksa Amerika'da mı yaşandığını bilmiyordum."

"Ne zaman net olarak hatırladınız?"

"Her şey bir anda olmadı. Yirmili yaşlarımdan ortasındaiken Nikolai'ye katıldıktan sonra Rolan'ın bu işe karıştığını hatırladım. Rolan denen herifi büyükbabanın partilerinden birinde ilk kez gördüğümde bu aklıma kristal kadar berrak bir şekilde geldi. 'Hey, Baba'nın yanından kovulmak o kadar da kötü değilmiş' diye düşündüm."

Biraz gülümsüyor. "Baş belası."

"Her zaman öyleydim, Prenses."

"Bununla gurur duymaman gerekiyor." "Bu yönümü seviyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun, ama konuyu biraz dağıtıyorum."

"Sonra?" Kaşlarını silmek için bir pamuk daha kullanıyor.

"Sonra ne olacak?"

"Anılarınızın tek seferde gelmediğini söylemişsiniz. Bratva'lardan birinin olaya karıştığını ne zaman hatırladınız?"

"Geri dönmeden önce Kuzey İrlanda'da bir işim vardı ve belki de orada olmak ve insanların annemin aksanıyla konuştuklarını duymak o geceye dair bir anıyı tetiklemiş olabilir. O sırada annem telefonda konuşurken beni kucağında taşıyordu. Rus aksanını duyduğumu hatırlıyorum."

ve onunla konuşurken arka planda bazı insanlara emir verdi, bu da Bratva'da bir rütbesi olduğu anlamına geliyor.

"Bundan önce zamanımın çoğunu Rolan'ın geçmişini araştırarak ve İrlanda'nın sıkıcı iç işlerini inceleyerek geçirdim. İzini bulmak kolay değil ama bu beklenen bir şeydi çünkü sadece kendi erkek kardeşini ve baldızını öldürüp yeğenini satmadı. Ayrıca kendi karısının kafasını kesmiş ve biyolojik çocuğu olmadığını öğrendiğinde oğlunu diri diri gömmüş."

"Vay canına. Demek hakkındaki söylentiler doğruymuş."

"Muhtemelen duyduğundan daha kötüdürler. O asla yetinmeyen kalpsiz bir pislik. Bu yüzden senin bölgelerinin peşinde."

"Bunu senin kışkırttığını sanıyordum."

"Yaptım ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Rolan'ın gözü hep sizin topraklarınızdaydı ama Nikolay onun için çok güçlüydü. Şimdi Sergei *Pakhan* olduğu için kazanabileceğini düşünüyor. Igor, Rolan'ın yakın çevresinden bir müttefiki olduğuna inanıyor."

"Igor? *Sahte* baban mı?"

Gülümsüyorum, sonra kesik dudağım yanınca irkiliyorum.

"Nereden biliyorsun?" "DNA testi yaptım."

"Akıllıca, yine de Igor'un örneğini alamayacağınızı düşünmüştüm."

"Kolay olmadı."

"Eminim. Yine de zekiceydi." "Ve sen de Igor'u kullanacak kadar kurnazsın."

"Evet, bir şekilde erişim sağlamam gerekiyordu." "Neden Igor'u seçtin?"

"Birbirimizi seçtik. Onun o zamanki Rus olduğunu düşündüm ve tepkisini ölçmek için önünde annemin adını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, onu tanıımıyormuş gibi davranmadı ve bana Brooklyn'in kötü şöhretli kulüplerinden birinde ünlü bir fahişe olduğunu söyledi. Yalan söylemeyeceğim, annemin bir fahişe olduğunu öğrenmek hiç de eğlenceli değildi."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim."

"Olma. Babamın onu neden hep küçümsediği ve sık sık fahişe diye çağırdığı anlaşılıyordu. Her neyse, Igor o dönemde kardeşlerin çoğuyla 'tanıştığından' da bahsetmişti, yani aradığım kişi aslında yıllar içinde Rusya'ya dönmüş olabilir."

"Ve sana öylece yardım etmeye mi karar verdi?"

"Öyle böyle değil. Bu bir değiş tokuştu. Ben onun şüphelendiği haini yakaladım, o da bana annemin intikamını almam için bir fırsat verdi."

"Hain mi?"

"Evet, Igor aranızda bir tane olduğuna inanıyor."

"Ona bir hain olduğunu düşündüren ne? Elinde kanıt var mı?" "H i ç sanmıyorum. Bu konuda içgüdülerini takip ediyor ve birinden şüpheleniyor." "Kim?"

"Sanırım senin bilmenin bir önemi yok. Igor, Damien'dan şüphe ediyor." Gülüyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Kirill ya da Adrian değil de Damien mı?" Gözlerimi kısıyorum. "*Damien'in nesi bu kadar komik?*"

"Bu adam yumruklarıyla düşünüyor ve asla ihanet planlayacak kadar sofistike olamaz. Ayrıca, o kadar Rus ve asabi ki bazen çok yorucu oluyor. Asla ama *asla* bizim yerimize başka bir klanı seçmez. Pervasız olabilir ama hain değildir."

Beline sıkıca sarılıyorum. "Önümdeki piçi savunman bitti mi?"

Yutkunuyor, dudakları aralanıyor. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum." "Çok *fazla gerçek var.*"

"Igor'un hem sizin hem de kendisinin zamanını boşa harcadığını kanıtlamaya yetecek kadar. Hain olan Damien değil - tabii ortada bir hain varsa."

"Onun adını söylemeyi bırakacak mısın yoksa ağzına sıçayım mı?"

"Böyle şeyler söylemeyi kes." Yüzünde beliren kızarıklıkla savaşımaya çalışır.

yanakları ve başarısızlıkları.

"Benim yanımda başka erkekler hakkında konuşmayı bırakana kadar olmaz. Bundan hoşlanmıyorum ve bu beni bir cinayet çılgınlığına sürüklemenin en iyi yolu."

"Sen delisin."

"Bunu yeni mi anladın?"

"Sanırım unutup duruyorum."

"Hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

"Eminim öylesindir." Bana pis bir bakış attı. "**H e r** neyse, Igor'a zamanını boşa harcadığını söyle."

"Ama bir haininiz var."

"Kanıtınız nedir?"

"V Corp'un son mali durumunu onayladığınızda bir terslik fark etmediniz mi?"

"Adrian onları istedi mi?"

"Neden bilerek işinize burnunu soktuğunu düşünüyorsunuz?"

"Kontrol manyağı olduğu için mi?"

"Çünkü senden şüpheleniyor."

"Benden ne için

şüpheleniyor?" "Hırsızlık."

"Hırsızlık mı? Ha, bu konuda Mikhail'i köşeye sıkıştırmalı, beni değil."

"Herkesi kendi yöntemleriyle köşeye sıkıştırıyor. Birinin kardeşlikten çaldığını bilen sadece Sergei ve Adrian. Igor da biliyor olmalı ve bu yüzden haini ayıklamaya çalışıyor."

"Bekle... ama finans ekibinden aldığım rakamlar uyuşuyor. Eğer bir hırsızlık olsaydı bunu anlardım."

"Adrian tepkinizi ölçmek için onlara sahte rakamlar göndermelerini emretmiş olmalı. Eğer bir kargaşaya neden olsaydınız, sizi yakalardı, çünkü stratejik olarak hırsızlık yapan siz olmadığınız sürece numaraların sahte olduğunu bilemezsiniz."

"Orospu çocuğu."

"Ondan daha azını mı bekliyorsun?"

"Hayır, ama lanet şirketimde içeriden adamlarının olması beni öfkeliendiriyor. Hepsini ayıklayacağım."

"İyi seçim, ama V Corp'un kardeşliğin şirketi olduğunu unutmayın. Adrian sadece sizden daha uzun süredir buralarda olmakla kalmıyor, aynı zamanda sizden daha kıdemli, yani kökleri daha derinlere uzanıyor."

"Onun için mi endişeleniyorsun?" diye tersliyor.

"*Senin* için endişeleniyorum, Prenses. O düşman edinmeniz gereken biri değil. Eğer ona vuracaksanız, bu konuda ihtiyatlı olun."

"Bunu biliyorum."

"Ve eğer gücünü azaltmak istiyorsanız, ona en çok zarar verecek yerden vurun."

"Adrian'ın bir zayıflığı yok."

"Evet, öyle. Aslında bunu anlamadığına şaşırdım." "Neymiş o?"

"Asıl soru kim olduğu, ne olduğu değil."

"O bir insan mı? Bekle, eğer oğlunu kastediyorsan, seni boğacağım. Güç kazanmak için bir çocuğu kullanacağımı mı sanıyorsun?"

Kıkırdıyorum. Fırsatını bulsa beni boğacağından eminim. "Hayır, oğlu değil."

"Peki kim?"

"Karısı."

"Lia? Onları birlikte gördün mü? Onu umursamıyor ve sadece oğlunun annesi olduğu için yanında tutuyor."

"Ya da sizin ve diğer herkesin böyle düşünmesini istiyor. Kıza ateş edildiğinde neredeyse kendini nasıl kaybettiğini görmedin mi? *Sen* bile bunun onun karakterine aykırı olduğunu düşündün."

Sessiz kalıyor, muhtemelen bilgiyi o akıllı kafasında evirip çeviriyor. Adrian'a karşı kullanmam gereken zayıflığı ortaya çıkarmamalıydım ama Rai'yi çok sevdiği pozisyonda tutacaksa elimdeki tüm bilgileri feda ederim.

Dalgınlığından yararlanarak onu kendime doğru çektim. "Ee?"

"Ne olmuş yani?"

"Sana verdiğim onca bilgi için beni nasıl ödüllendireceksin?"

"Yaralarını temizleyerek zaten yaptım." Yan tarafa uzanır ve ilk yardım kutusunu kapatır. "Merhemi günde sadece üç kez sürmeniz gerekiyor."

"Ya da sen yapabilirsin."

"Peki," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, kutuya odaklanmış. "Bu artık benim hemşirem olduğun anlamına mı geliyor? Tuhaf."

Omzuma vurmadan önce vahşi gözlerle bana bakıyor. "Her zaman bir porno senaryosu bulmak zorunda mısın?"

"Söz konusu sen olduğunda, eminim ki öyledir. Şimdi soruma cevap ver.

Benim hemşirem mi olacaksın?"

"Bu kalmaya niyetli olduğun anlamına mı geliyor?" "Ölüm bizi ayırana kadar."

Meraklı gözleri benimkilerle buluşuyor. "Aramızda daha fazla sır olmayacağına söz ver."

"Benim yerime Vladimir denen piçin tarafını tutup tutmayacağına bağlı."

"Vlad kardeşliğin çıkarlarını düşünüyor." Alay ettim. "Eminim öyledir."

"Kıskanmayı bırak, seni aptal." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, yumuşakça, dikkatlice, kesiğimden uzakta. "Hiçbiri benim kocam değil."

Hiçbiri onun kocası değil.

Bu sözler beni kemiklerimden bıçakladı. Geri çekilmeye çalıştığımda, onu boğazından tutup öpücüğü derinleştiriyorum.

Başta planladığım gibi onu tezgahın üzerinde sikme zamanı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

R A I

A Bir hafta sonra yatakta tek başıma uyandığımda aklıma binlerce uğursuz düşünce hücum ediyor.

Telefonumu almam birkaç dakikamı alıyor çünkü elimde titriyor. Orada bulduğum mesaj nefes alışımı anında sakinleştiriyor.

Günaydın Prenses. Adrian'la birlikte İtalyanlarla iş yapmaya gidiyorum.

Kahvaltı etmeyi unutma. Ve eve erken gel ki sabah ilk iş seni beceremediğim için kendimi affettirebileyim. P.S. O kırmızıyı giy diğer zamandan bir şey.

Gülümsüyorum, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemiş gibi ses tonunu hayal ediyorum. Kanlar içinde ve yara bere içinde odama dalıp kalacağını açıkladığı o geceden beri kendimi sisle örtülü alternatif bir gerçeklikte gibi hissediyorum. Sis in eninde sonunda dağılacak ve kalmanın tehlikeli olduğunu anlayacağını düşünüyorum.

Kyle'in tehlikeden korktuğundan değil. Aksine, bugüne kadar yaşadığı hayat onu tehlikeye bağımlı hale getirmiş olabilir.

Her gece, ben çılgın atana kadar beni becerdikten sonra, beni kollarına alıyor ve sorularımı yanıtlıyor. Artık konuşmakta hiç zorlanmıyoruz ve bu yeni, hatta heyecan verici bir his çünkü her gün bana Çukur'daki hayatı ya da yaşadığı sayısız macera hakkında anlatacaklarını dört gözle bekliyorum.

Şimdi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum, öyle ki sırf onu görebilmek için eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Şirketteki tüm kaos ve zimmetine para geçiren kişiyi gizlice aramam, onunla birlikteyken arka planda kalıyor.

Kyle'in kollarında kendimi hafif, korunmuş ve huzurlu hissediyorum.

Kendime bu yüzden onun en ufak dokunuşunu özlediğimi söylüyorum, cinsel dürtülerimin son zamanlarda doyumsuz hale geldiği gerçeğini değil. Bazen bitirir bitirmez yeniden başlamak istiyorum ve bu normal değil, özellikle de beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yorduğu için.

Şu anda ona tamamen güvendiğimi söylemek yalan olur. Yaptığı onca şeyden sonra, onun sözüne güvenmek çok zor. Bana sadece yalan söylemedi, aynı zamanda beni kullandı ve bu öylece ortadan kalkmıyor.

Onu hayatımdan çıkaramayabilirim ama tamamen de kabul edemem. En azından söylediği her şeyin doğru olduğundan ya da niyetinin artık kötü olmadığından emin olana kadar.

Tüm bunları Sergei'den saklamak içimi kemirse de bu işin aslını öğrenmem gerekiyor. Onu karanlıkta tutmaktan hoşlanmadığım gibi, kritik bilgileri sakladığımı öğrenirse bu tehlikeli olur. Aile ve görev arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, *Pakhan* için ikincisi her zaman önce gelir.

Ama bunu hem kocam hem de kardeşlik için yaptığımı bilirse beni affedeceğinden eminim. Ona ve diğer herkese anılarımı geri kazandığımı zaten söyledim, bu yüzden geri kalanı için biraz daha beklemesi gerekiyor.

Hepsi Kyle'ın nasıl dayak yediğini merak etti ve o da 'kaba' bir haydutla 'aptal' yordakçıların kendisine saldırdığı gibi saçma bir bahane uydurdu. Kendisinden daha kötü göründüklerini söyledi, bu yüzden Vlad onu neredeyse orada vuracaktı.

Duş alıp beyaz bir gömlek ve siyah bir kalem etek giydikten sonra makyajımı yapmak için konsolumun başına oturuyorum. Bacaklarımdaki oyuncağı, daha doğrusu Kyle'ın her an yanımda olduğunu hissetmeyi özlemeye başlıyorum. Oyuncağı Vory üyelerinin önünde kullanarak beni utandırırsa onu öldüreceğimi kastetmiş olsam da, ek heyecan hoşuma gitti. Ya da bu benim garip cinsel dürtülerimin bir başka tezahürü olabilir.

Bitirdikten sonra ayağa kalkıyorum. Dünya dönmeye başladığında topuğum yere takılıyor. Titrek parmaklarımla konsola tutunuyorum ve sakinliğimi yeniden kazanmak için kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum.

Onları tekrar açtığımda, odam tekrar odaklanıyor. Bu çok garipti. Vücudumda bazı vitaminlerin eksik olma ihtimaline karşı yemek yemem gerekiyor. Kişisel bakım konusunda genelde pek iyi değilimdir.

Odamdan çıkıyorum ve merdivenin dibinde sessiz sesler duyunca duruyorum. Genelde kulak misafiri olan biri değilimdir, ama konuşan iki kişi bu prensipten daha fazla önem taşıyor.

Köşeden yavaşça bakarken sırtımı duvara yaslıyorum. Kirill ve Damien balkonun bahçeye açılan kapısının yanında ayak ayak üstüne atmış duruyorlar. Ya kapının açık olduğunu unutmuşlar ya da umurlarında değil.

Damien yeşil gözlerinde net bir kopuklukla ağzına bir sigara tıktırıyor. Yeterince yakından baktığınızda gözlerinde gri lekeler var ama bu mesafeden görünmüyorlar.

Duruşu soğukkanlı ama kambur ya da tamamen kopuk değil. Damien her zaman birini yumruklamaya, birini vurmaya ve birini bir yere gömmeye hazır bir insan.

Öte yandan Kirill, elleri iki yanında gevşek bir şekilde duran dik bir duvardır. Karşı tarafı ulaşılabilir, hatta zararsız olduğuna inandırmak için genellikle böyle bir beden dili taklidi yapar. Bu tilki beden dili söz konusu olduğunda bile kurnazdır. Şiddet uygulayabildiği sürece dünyaya nasıl bir imaj yansıttığını umursamayan Damien'in aksine, yaptığı her hareketin tamamen farkındadır.

Burada durmamın nedeni manzaranın tuhaflığı. Damien ve Kirill hiçbir zaman iyi geçinemediler, ne *Dedushka*'nın zamanında ne de şimdi. Masada çıkardıkları sonu gelmez kavgalar yüzünden hep azarlandılar.

Kirill daha çok Igor ve Adrian'a meyilli. Damien kimseyle anlaşılamayan yalnız bir kurt - belki biraz Vlad hariç. Bir de baş belası olmak istediğinde ben.

Teke tek konuşuyor olmaları şüphe uyandırıcı. Onları gölge gibi takip eden en yakın korumalarının yokluğu, bu konuşmayı bilmem için bir neden daha.

Kirill orta parmağıyla gözlüklerini yeniden ayarlıyor. Kalın çerçeveli olsalar da bakışlarının yoğunluğunu gizleyemiyorlar. "En derin, en karanlık arzun nedir, Damien?"

"Beynini yere dökmek ve cenazende yas tutuyormuş gibi yapmak dışında mı?" Damien sigarasını yakar ve dumanını Kirill'in yüzüne üfleyerek gözlüklerini buğulandırır.

İkincisi irkilmiyor ya da en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Gözlüklerini temizlemek için bile çıkarmıyor ve dumanın kendi kendine dağılmasına izin veriyor. "Evet. Bunun dışında."

"Hmm. Neden soruyorsun?"

"Bunu gerçekleştirebilirim."

"İşte, işte, ne zamandan beri kendini bir şey sanmaya başladın? Eğer bir şeyin yapılmasını istiyorsam, onu kendim yaparım. Senin lanet yardımına ihtiyacım yok."

"Ben daha hızlıyım."

"Ben daha güçlüyüm."

"Hız daha önemli, Damien." Sözleri yavaşlıyor, hatta acı verici bir şekilde ürkütücü hale geliyor. "Elbette, şu anki görevin için işe yarayacaktır."

Bir saniye önce Kirill ayakta dururken, bir saniye sonra Damien onu boğazından tutmuş balkonun cam kapısına yaslamıştı. Beni fark ederlerse diye duvarın arkasına saklanıyorum.

Damien'in gözlerinde daha önce fark edemediğim gri benekler, neredeyse irislerinin tamamını kaplayana kadar genişliyor.

Kara boğa.

Bu onun sadece şiddet çılgınlığı yaptığında ortaya çıkan tarafı. Deli piçin Kirill'i gerçekten öldürmesi ihtimaline karşı oraya gitmeyi düşünüyorum ama diğer pisliğin yüzündeki sırtma beni durduruyor.

Ne düşünüyorum ben? Kirill, Damien'in dengesiz doğasının herkesten çok farkında. Bunun için kaydoldu ve tam olarak ne yaptığını biliyor.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Damien yüzüne doğru hırlıyor, sigarasının yanan kısmını Kirill'in yanağına doğrultuyor, sanki yanağında delikler açmayı planlıyormuş gibi. Bu plana devam ederse hiç şaşımam.

"Fark eder mi?" Kirill onu kolay gibi görünen ama çok çaba gerektirmiş olması gereken bir hareketle iter. Gözlüklerini kasıtlı bir yavaşlıkla yeniden ayarlıyor. "Başka bir şey daha önemli. *Pardon-birisi.*"

"Seni öldüreceğim, Kirill."

"Deneyebilirsiniz, ancak bir anlaşma yapabileceğimiz için bu bir kayıp olur."

Damien sigarasından uzun bir nefes çeker ve bir duman bulutu çıkarır. "Ne istiyorsun lan?"

"Sorduğuna sevindim." Kirill gülümseyerek Damien'in ceketinin tozunu alıyor. "Toplantıdan sonra daha özel bir yerde bir araya gelelim."

Kahretsin.

Ondan sonra konuşmalarının izini kaybedemem. Kirill açıkça bir şeyler planlıyor. Önce ahtapot ellerini Adrian'ın üzerinde gezdirdi, şimdi de Damien'in peşinde -ki ben en azından onu etkileyemeyeceğini düşünüyordum.

Telefonum titriyor ve mesajı kontrol etmek için hızla uzaklaşıyorum.

Sergei seni ofisinde istiyor.

İnleyerek yukarı çıkıyorum. Kirill ve Damien, Sergei tarafından çağrıldıkları için henüz gitmiyorlar. Ne planladıklarını ya da en azından Damien'in saplantısını çözmem gerekiyor. Kirill'in yerine onu ikna edebilirsem, benim tarafıma geçmeye ikna edebilirim.

İçeri girmeden önce Sergei'nin kapısını çalıyorum. Vladimir ve Igor onunla birlikte salonda oturuyorlar. Sözde kayınpederime başımı sallıyorum, o da önündeki evraklara odaklanmadan önce başını sallıyor.

Vlad bana bir bakış bile atmıyor. Çenesi gergin ve sakalı bugün daha kalın görünüyor, yüzüne uğursuz bir gölge düşürüyor. O gün Kyle'ı serbest bıraktığımdan beri sinirli bir ruh hali içindeydi ve Kyle'ı geri aldığımı öğrendiğinde benimle konuşmayı tamamen kesti.

Ertesi sabah onu vurmaya çalıştı. Söylemeye gerek yok, Kyle kendi silahını aldı ve onu da öldürmeye hazırды. Çılgınlıklarını durdurmak için aralarına girdim ve Vladimir'e Kyle'a karşı hiçbir kanıtı olmadığını, dolayısıyla onu vuramayacağını söyledim. Kyle'ın beni belimden tutup kendine doğru çekerken sırtıttığı bir şeydi bu.

Vlad bana "Artık seni tanımıyorum bile," dedi. "Tanıdığım Rai olmaya geri döndüğünde, gel benimle konuş."

Bu yaklaşık bir hafta önceydi ve Vlad'ın arkadaşlığını özlemediğimi söylemek yalan olur. Eski günlerde olsaydık, Kirill ve Damien hakkında beyin fırtınası yapmama yardım eden ilk kişi o olurdu.

İç çekerek Sergei'nin elini öperek onu selamlıyorum ve sonra ayakta kalıyorum. "Beni mi çağırdınız?"

"Evet. İyi iş çıkardın Rai."

Orada bulunan üç adama bakıyorum. "Neyle ilgili?"

"Kai," diye açıklıyor Sergei gururlu bir parıltıyla. "Liderleri Abe müzakerelere açık ve hepsi senin sayende oldu."

Gülümsüyorum. "Bu benim görevim."

Kai'nin kâr odaklı beyninin kazançlı bir ortaklık için elverişli olacağını biliyordum.

Vlad nefesinin altında homurdanıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Konuşmayı angarya bulan huysuz bir ayı gibi.

"Başka bir şey yoksa işe gideceğim," diyorum Sergei'ye.

"Hayır, hayır. Bunu sen başlattığına göre, sonuna kadar götürmek zorundasın."

Olduğum yerde durup ona bakıyorum. Büyükbabam son zamanlarda daha sağlıklı görünüyor, yüzü daha az kararmış ve öksürükleri nadiren ortaya çıkıyor. Bu da

Dedushka'nın kalp rahatsızlığı kötüleştğinde sahip olduğum umut gibi, sahip olmak istemediğim bir umut. Dünyadan daha güçlü olduğunu düşünmüştüm ama beni terk etti. Sergei de gidecek.

Herkesin var.

Bu düşünceleri kovuyorum ve "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. "Bugün Kai ve Abe ile bir toplantımız var."

"Ve?"

Sergei, onun adına konuşan Igor'la bakış alışverişinde bulunur. "Abe özellikle seni, Kirill'i ve Damien'ı istedi."

"Öyle mi yaptı?" İnanamayarak bakıyorum. "Igor'un gitmesi daha mantıklı olmaz mı?"

"Ben de öyle dedim," diye onaylıyor Kyle'ın sahte babası. "Damien'ın stratejik bir toplantının yakınında bile olmaması gerekir."

Bunu tekrar söyleyebilir.

"Elden bir şey gelmez." Sergei ayağa kalkar. "Sana güvenebilir miyim Rai?" "Elbette güvenebilirsiniz."

Igor bana "O vahşi köpeğe tasma tak," diyor, sanki bir felakete doğru gidiyormuşuz gibi tedirgin görünüyor, ki durum böyle de olabilir.

Kirill, Damien ve ben tek başımıza bir toplantıda mıyız?

Evet, bunun felaketten daha güçlü bir kelimeye ihtiyacı var.

OceanofPDF.com

Toplantı, özel odaları olan geleneksel bir Asya restoranında düzenlenmektedir.

Yakuza'nın dışarıda toplantı yaptığı yerlerden biri. Doğru hatırlıyorsam, burası onlara ait.

Önceden kararlaştırdığımız gibi korumalarımız dışarıda kalacak.

Damien, Kirill ve ben biraz erken geldik, bu yüzden üçümüz yerde oturuyoruz. Damien sağ yanımda, Kirill ise solumda yer olmasına rağmen karşımda oturmayı tercih etti.

Ortada duran seramik bir çaydanlık dışında masa boş. Her beş dakikada bir garson gelip çay fincanlarımızı dolduruyor.

"Burada votka yok mu?" Damien havlıyor ve ince kadın onun sesinin gücü karşısında irkiliyor. Adam Rus aksanından en ufak bir iz gösterse muhtemelen altına işeyecekti. O gerçekten bir boğa.

"Bayana bağırmana gerek yok." Kirill gülümsüyor, yumuşak ve kibar bir sesle konuşuyor. "Bize biraz votka getirebilir misiniz? Arkadaşımız pek klas biri değil ve çaydan da pek hoşlanmıyor."

Gülümsemesini yansıttıyor, onun sahte cazibesine kapılıyor. "Hemen efendim."

Ahşap kapı arkasından kayarak kapanır kapanmaz Kirill'in gülümsemesi kaybolur. "Bizi daha ne kadar bekletecekler? Bu bir taktik mi?"

Çayımdan bir yudum alıyorum ve midemin dibinde yarattığı rahatlamamanın tadını çıkarıyorum. "Asıl soru *neden* üçümüzü seçtikleri olmalı."

"Özellikle de sen," diyor Kirill küçümseyerek.

"Kai'yi buraya getiren benken bu neden sürpriz olsun ki?"

"Bazı kadın becerilerini kullandın mı?" Kirill alay ediyor. "Alet k o c a n biliyor mu?"

"Hayır, ama gerçekten bir şey bilmesini istiyorsanız, ona kendi *becerilerinizden bahsedebilirim.*"

Kirill orta parmağıyla gözlüğünü yeniden ayarlıyor, bana ters ters bakıyor ama konuyu kapatıyor.

Garson kız bize bir şişe votka ve bardaklar getirir, Kirill'e gülümser ve gider. Damien şişenin kapağını açıyor, bardakları görmezden geliyor ve bir vahşi gibi doğrudan içiyor.

"Kes şunu." Şişeyi ondan almaya çalışıyorum ama beni itiyor.

"Çayını iç ve beni rahat bırak."

"Kardeşlik bu toplantıya bağlıyken seni yalnız bırakamam." Şişeyi tutup çekiyorum ve damlacıkların gömleğine düşmesine neden oluyorum. "Ayıkken başa çıkılması zor birisin, bu yüzden böyle bir günde sarhoş olmana imkan yok."

Ağzını yalıyor, üst dudağına yapışan votka damlacıklarını siliyor. "Yatakta da bu kadar otoriter misin? Şanslı piç Kyle."

Kirill, "Daha çok zavallı piç gibi," diye mırıldandı. "Şanslı ya da fakir olmak seni ilgilendirmez."

"Anlat bana, merak ediyorum." Damien dirseğini masaya dayıyor. "Hayatın boyunca etrafını saran onca erkek varken neden Kyle'a razı oldun? Çok daha iyi seçeneklerin vardı. İpucu: *Ben.*"

"Beni herkesten daha iyi anlıyor," diyorum hiç düşünmeden. Kyle'ı her zaman özel kılan da buydu. Bazen ihtiyaçlarımı benden önce anlıyordu.

"İnsan bir cadıyı anlamaya nasıl başlayabilir ki?" Kirill sorar.

"Asla bilemezsiniz çünkü başladığınızda zaten benim büyüm altındasınızdır."

"Lanet olsun, acımış olmalı." Damien bir kahkaha atar. "İyi misin Kirill? Yanık için bir şeyler getirmemi ister misin?"

Kirill'e sırtıyorum ve o da beni tersliyor. Damien benim dikkatimi dağıtmamı kullanarak votka şişesine uzanmaya çalışıyor. Elini savuşturup şişeyi kavriyorum ve erişememesi için önümdeki masanın altına yerleştiriyorum.

Kıpırdamadan oturmasına rağmen gözleri kaygan ve tedirgin. Kirill'in evde kafasına ektiği tohum yüzünden olduğuna bahse girmeye hazırım.

Kapı tekrar kayarak açılır ve bu kez gelen garson değildir. Kai içeri girer, ardından ütülü takım elbise giymiş yaşlı, kısa boylu bir adam gelir.

Abe Hitori. New York'taki Yakuza şubesinin lideri.

Kirill ve ben selamlaşmak için ayağa kalkıyoruz ama Damien olduğu yerde çakılı kalıyor. Sadece bu da değil, benim ayağa kalkmamı fırsat bilerek votka şişesini kaptı.

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece şişeden bir yudum alıyor. "Ne var? Beni özellikle istediklerine göre nasıl olduğumu biliyorlardır. Değil mi, ihtiyar?"

Orospu çocuğu.

İçimden küfrediyorum, ama Abe gülünce duraklıyorum, gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşuyor, sonra ince bir Japon aksanıyla konuşuyor. "Her zaman bir yüz karasısın, Damien."

"Buna içerim." Votkasından bir yudum daha yutar, sonra elinin tersiyle ağzını siler. "Şimdi bizi merakta bırakma ve neden burada olduğumuzu söyle."

"Sabırlı ol, genç adam." Abe, Damien'in yanına oturur ve göt herif ona yer açmaya bile çalışmaz.

Kai yanımda diz çökmeden önce beni selamlamak için gülümsüyor ve bir şekilde saygılı görünen dik bir duruş sergiliyor. Bir elini kalçama koydu. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyorum elini çekerken. "Ve bu sorunun sen bana dokunurken sorulmasına gerek yok, değil mi?"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Senden daha azını beklemiyordum."

Çorba, erişte ve nefis bir balık yemeğinden oluşan yemekler geldikten sonra Abe ve Kai telaşsız bir şekilde yemeklerine daldılar. Kirill ve ben de onların hızını taklit ederek onlara katıldık. *Dedushka* bana yemek çubuklarını nasıl kullanacağımı uzun zaman önce öğretmişti. Diğer insanların kültürlerine saygı duymanın çok şey kazandırdığını söylemişti.

Damien ise her lokmada şişeden bir yudum alarak, çıplak elleriyle kazmaya devam ediyor.

Onlara daha fazla saygısızlık etmeden işimizi bitirip buradan defolup gitmeliyiz.

"Sergei'nin selamı var," diyorum Abe'e.

Sadece başını sallıyor, hâlâ Damien'a odaklanmış durumda. "Söylesene, nişanlı mısın?" "O da ne? Bir çeşit yemek mi?" Damien lokmalar arasında sorar

Balık.

"Evlilik. Hiç düşündün mü?"

"Neden düşüneyim ki?"

"Belki de yapmalısın."
"Belki de yapmalısın." "Ben evliyim."
"Şaka yapmıyorum. Ben de seni ömür boyu bekar sanıyordum." "Bir şey teklif edeceğim."
"Neden bana bakıyorsunuz?" Damien bana ve Kirill'e işaret ediyor.
"Genelde konuşma şeyini onlar yapar."
"Konuşmakla ilgilenmiyorum."
"O zaman yoğun programımın ortasında beni neden buraya getirdin? Öldürmem gereken insanlar var, yaşlı adam."
Abe yine gülümsüyor. "Peki ya bir teklifim olduğunu söylesem?" "O zaman şimdiden yap ve bizi bu saçmalıktan kurtar."
"Damien," diye bağıyorum nefesimin altında.
"Ne?" diye karşılık verir. "Yapacak işlerim var."
"Sorun değil, sorun değil." Abe bana küçümseyici bir el hareketi yaptı.
"Damien?" "Evet?"
"Sana kızımı evlendirmeyi teklif ediyorum."
"Bunu ona neden yaptın?" Damien kuşkuyla bakıyor, sonra fısıldıyor, "O gerçekten senin kızın değil mi, bu yüzden mi onu cezalandırıyorsun?"
Abe gülüyor, sesi gerçekten eğlenmiş gibi. "Senden hoşlanıyorum, Damien Orlov."
Sözlerimi ölçüp biçmeden, "İnanın bana, kızınız bunu yapmayacak," diyorum.
"Evet, katılıyorum." Damien konuşurken hâlâ yemeğini çiğniyor. "Bırak da buna ben karar vereyim." Abe bir yudum *sake* alır, geleneksel bir pirinç
Şarap. "Evlilik anlaşmanın bir parçası. Kabul et ya da etme."
"Bırak onu." Damien ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kalçasından tutup onu oturmaya zorluyorum, tırnaklarım pantolonuna batıyor.
Abe'e gülümsedim. "Bunu düşüneceğiz demek istedi." "Düşünecek miyiz?" Damien soruyor.
"Evet, öyle yapacağız." Ona bilmiş bir bakış atıyorum, sonra da konuşmadan önce balığın tadını çıkarmaya çalışan Kirill'e yöneltiyorum.
"Böyle bir ittifaktan onur duyarız," diyor Kirill o zarif sesiyle. "Eminim Sergei çok heyecanlanacaktır."
"Evet, evet." Abe, Damien'ın önüne bir fincan koyar ve içine sake doldurur. "Hayır, teşekkürler ihtiyar. Votkayı tercih ederim."
Damien'ın kalçasını çimdikliyorum ve o inliyor, ama bırakmıyorum,
"Yap

o."

Bir içkiyi reddetmek son derece saygısızca bir davranıştır, özellikle de sizden yaşça büyük birinden geliyorsa.

Damien gözlerini deviriyor ve bardağı alıp bir dikişte içtikten sonra elimi itiyor ve votka şişesini tutarak ayağa kalkıyor. "Ben buradan gidiyorum." İkimiz de kıpırdamayınca, vahşi adam Kirill'i yakasından yakaladı. "Davetiye falan mı bekliyorsun? Yapacak işlerimiz var."

Kirill, Damien'in yolundan gider ve eğilir.

Lanet olsun. Birlikte gidiyorlar. Hayatta olmaz.

Ayağa kalkmadan önce selam vererek onları takip ediyorum. "Damien'in davranışı için özür dilerim."

"Hayır, hayır." Abe elini umursamazca kaldırıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme. "İlginç bir adam, değil mi?"

"Öyle de denebilir," diye yavaşça konuşuyorum. "Kirill ve benim katılmamı neden istediğinizi sorabilir miyim?"

"Kai senin ve Kirill'in daha mantıklı olduğunuzu ve onu ikna edebileceğinizi söyledi."

Bakışlarım Kai'ye kayıyor ve o da bana bilmiş bir baş hareketiyle gülümsüyor. Minnettar mı olmalıyım yoksa art niyetine karşı temkinli mi olmalıyım bilemiyorum.

"Yemek için teşekkür ederim." Başımı salladım ve yavaşça odadan çıktım.

Abe ve Kai'nin görüş alanından çıkar çıkmaz otoparka doğru koşmaya başlıyorum. Neyse ki, Damien ve Kirill'in ikincisinin arabasına doğru ilerlediğini görüyorum, peşlerinde de koruma ordusu var.

Katia bana doğru koşuyor ama ben başımı sallıyorum. Sonra telefonumu alıp grup sohbetinde bir mesaj atıyorum.

Rai: Sen ve Ruslan beni uzaktan takip edin. Kirill ve Damien ile geri dönmem gerek.

Korumam başını sallıyor ve Ruslan'ın yanına çekiliyor. "Teyze!"

Donup kalıyorum, telefon küçük bir sesle neredeyse yere düşüyor. Başımı sola çeviriyorum ve bakışlarım yeğenimin küçük yüzüne takılıyor. Rüya gibi yeşil gözlerine ve yumuşak yüz hatlarına.

Gareth.

Birkaç adım ötede, süt dişlerini göstererek saf bir masumiyetle bana gülümsüyor.

Kahretsin. Siktir.

Gözlerim çılgınca etrafı arıyor. Eğer o buradaysa, Reina da buradadır. Kirill ve Damien hiçbir şekilde onun varlığından haberdar olamazlar. Özellikle Kirill. Beni ve onu yok eder.

Kirill'in en yakın koruması Aleksander durduğunda parmaklarım titriyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, eleştirel bakışları Gareth'a kayıyor.

Aleksander'ı suratından vurmak, Gareth'ı alıp kaçırmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok ama bu sadece onu ve ailesini incitecek.

"Teyze?" diye tekrarlıyor, sesi emin değil.

Aleksander yürümeyi bırakır ve sahneyi izlemek için tamamen döner. Benim tarafımdan yapılacak herhangi bir hareket felakete neden olacaktır. Eğer Gareth'la konuşursam, Aleksander onun tam olarak kim olduğunu bulmayı kendine iş edinecek ve bu da onu doğrudan Reina'ya götürecektir.

Eğer gidersem, küçük yeğenim burada yapayalnız ve korumasız kalacak.

Katia ve Ruslan'a bununla ilgilenmelerini bile söyleyemiyorum çünkü bu bana geri dönecek.

Bir adam çömelir ve Gareth'ı kaldırır. "İşte buradasın, baş belası. Sana yabancılara teyze deme demiştim."

Asher'ı görünce nefesim kesiliyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş ve rolünü çok iyi oynuyormuş gibi bana kişisel olmayan bir gülümseme veriyor. "Bunun için üzgünüm."

"Bunun için endişelenme." Aleksander'ın sahte gülümsememi gördüğünden emin oluyorum. İlgisini kaybetmiş gibi görünerek dönüyor ve patronuna katılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Asher'a. O da anlayışla başını sallıyor ve itiraz eden Gareth'ı içeri götürüyor.

Yeğenime sarılamadığım ya da onu öpemediğim için göğsüm ağrıyor. Onun iyiliği için böylesi daha iyi.

Bir kez daha grup sohbetinde yazıyorum.

Rai: Gareth ve Asher bu restorandalar ve Reina da burada olmalı. Onları uzaktan takip edin ve eve sağ salim döndüklerinden ve kimsenin bir şeyden şüphelenmediğinden emin olun. Tehlikede olmadıkları sürece hiçbir şekilde doğrudan temas kurmayın.

Ruslan: Evet, patron.

Katia: Üzerinde.

Aleksander kapıyı kapatmadan hemen önce yarı koşarak Kirill'in arabasına gidiyorum. Onu geçip Damien'in yanına oturuyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kirill sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi beni izliyor.

"Beni de götür." "Senin kendi araban var."

"Bozuldu. Ruslan tamir etmeye çalışıyor."

"Sana taksi gibi mi görünüyorum?"

"Sen de onlardan biri olabilirsin."

"Git, Rai." Damien votkasından bir yudum alır. "Kirill ve benim bir toplantımız var."

Farkındayım ama benden bu kadar kolay kurtulabileceklerini düşünüyorlarsa yanılıyorlar.

"O zaman beni bıraktıktan sonra yap."

Kirill omuz silkiyor. "Ya da seni dışarı atabilirim."

"Sadece bir dakikayı boşa harcadın. Çoktan yola çıkmış olsaydık daha hızlı varırdık, ayrıca... Abe sen gittikten sonra bana bir şey söyledi."

"O kuruntulu ihtiyarın ne dediği kimin umurunda?" Damien alay eder.

Kirill öyle yapıyor çünkü şoförüne gitmesini işaret ediyor. Aleksander yolcu koltuğundan bana tuhaf bir bakış atıyor, sonra hemen gizliyor. *Lütfen bana Asher ve Gareth hakkında hiçbir şeyden şüphelenmediğini söyle.*

Araba park yerinden çıkar çıkmaz, Kirill ve Damien'in korumalarıyla dolu başka bir araç tarafından takip edilince, rahatlamaya çalışıyorum. Arka koltukta cüce gibi duran iki iri adamla olabildiğince rahat.

"Abe ne dedi?" Kirill sorar.

"Damien hakkında," diyorum yavaşça tepkisini ölçerek, ama hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor. "Bilmek istemiyor musun?"

"Neden bunu düşüneceğimi söylediğini bilmek istiyorum. Beni evlendirmek mi istiyorsun Rai?"

"Kardeşliğin yararına olacaksa, neden yerleşmeyelim?" "Yerleşmek mi? Nesin sen, annem mi?"

"Birincisi, iğrenç. İkincisi, sadece devam et."

"Tıpkı senin kendi evliliğinde yaptığın gibi mi? Hepimiz senin gibi fedakâr olursak çok sıkıcı olur, Rayenka."

"Bu yapmayacağın anlamına mı geliyor?" "Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Abe'e bu şekilde saygısızlık edemezsin, Damien. O sahip olabileceğimiz en güçlü müttefiklerden biri."

Kirill gözlüklerini yeniden ayarlar. "Ve eğer bu boğa şiddet nöbetlerinden birinde kızını öldürürse en büyük düşmanımız olacak."

"Kadınlara zarar mı veriyorsun?" Damien'a çıkıştım.

Ağzını kulağıma dayamadan önce votkasını yudumlamaya devam ediyor. "Yaklaştıklarında, evet. Neden? Test etmek mi istiyorsun?"

Gözlerimi dikerek onu itiyorum. "O yanını kontrol edeceksin ve Abe'in kızına iyi davranacaksın ve eğer bir kadını incittiğini öğrenirsem, bana hesap vereceksin."

Sırıttıyor. "Sapıkça mı olacak?"

Tam gözlerini oymak üzereydim ki araba savruldu ve gıcırdayarak durdu. Kuvvet o kadar güçlü ki Aleksander'ın koltuğunun arkasına çarpıyorum.

"Ne oldu?" Kirill şoförüne Rusça bağırır.

"Bilmiyorum, efendim. Yolda bir şey var-"

Bir kurşun göğsüne saplanınca sözleri kesilir. Aleksander küfrederek silahını çıkarır ama artık çok geçtir.

Her yönden silah sesleri geliyor.

Saldırı altındayız.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

K Y L E

Tonunki tam olarak olmak istediğim yer değil.

Benim de olmam gereken yer burası değil. Rusların işi kimin umurunda? Kesinlikle benim değil.

Şu anda yapmayı tercih edeceğim tek şey Rolan denen herifi suratından vurmak ya da karımı yemek. Arası yok.

Şimdilik ilk bölüm çıktı. Flame'den beklemede kalmasını istedim; bu seçenek onu pek heyecanlandırmadı çünkü aksiyon eksikliği onu sıkıyor.

Bu ikimiz için de geçerli. Flame ve ben yeterince heyecan verici bulmadığımız bir görevi kabul etmeyen tipleriz. Adrenalin dalgası bizim fahişemizdir ve bulduğumuz her fırsatta ona bineriz. Şimdi, bana binmesini istediğim tek kişi Rai.

Onu sırtüstü çevirip kızdırmadan önce üstünlüğü ele geçirdiğini düşündüğünde ne kadar sevimli görüldüğünü seviyorum-

"Odaklan." Adrian sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyor. "Ya da odaklanıyormuş gibi görünmeye çalış."

Lucianos'un patronu Nicolo ile Bratva'nın şehir merkezindeki boş kulüplerinden birinde oturuyoruz. Yanında bir düzine koruma getirmiş ve şu anda etrafta vızıldayan seyrek personeli izliyorlar.

Henüz açılış zamanı gelmediği için işçiler hazırlık aşamasındadır. Nicolo güvensiz yapısıyla tanınıyor ve Lazlo'nun ittifak konusunda isteksiz olmasının nedeni de o. Ancak o bile patronunun hayatının tehlikede olduğunu görmezden gelemiyor - ki kendisi aynı zamanda en büyük kardeşi. Yani bir bakıma onu ben zorladım.

Adrian bana teşekkür etmeli. Eğer benim çok uygun müdahalem olmasaydı, Nicolo'yu tam olarak istediği yerde tutamazdı. Ben olabilirim

Gerektiğinde çok iyi bir sporcu.

Nicolo sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanını yukarı doğru üflüyor. Konuştuğunda bunu sofistike bir İtalyan aksanıyla yapıyor. "Rolan Arnavutlarla işbirliği yapıyor."

"Öyle mi?" Adrian viskisindeki buzu çevirirken bana bir bakış attı.

Bana bunu araştırmamı söyledi ve ben de Arnavutların tehlikeli olmadığını söyledim.

Öyle değiller. Sayıları çok az ve neredeyse hiç bölgeleri yok.

"Evet, o şerefsizler kadınların peşinden gider." Nicolo zar zor bitirdiği sigarasını ezip bir tane daha alıyor ve yakmadan önce ağzına atıyor.

"Hepsi öyle değil mi?" Sesimdeki sıkıntıyı gizleyemeyerek içkimi yudumluyorum.

"Fahişeleri kastetmiyorum." Nicolo çakmağıyla el hareketi yapıyor. "Ama kadınlarımız, eşlerimiz, nişanlılarımız, bu tipler. Onları fahişeye dönüştürebileceklerini, karaborsada satabileceklerini ve onurumuzu lekeleyebileceklerini bilmek hoşlarına gidiyor. Biz kadınlarımızı halkın gözünden uzak tutuyoruz, sizin yerinizde olsam ben de aynısını yapardım."

"Adrian'ın buna ihtiyacı yok." Sırıttıyorum. "Karısı her zaman Uyuyan Güzel gibi saklanır."

Adrian çenesinin sıkıldığını bir gülümsemeyle gizler. "Öte yandan karınız dışarı çıkma konusunda çok açık sözlü."

"Karımın şerefine, o olmasaydı kardeşliğin sizin derin karanlık sırlarınıza aktaracak yasal parası olmazdı."

"Buna içerim." Adrian kadehinden bir yudum alır ve Nicolo'ya döner. "Arnavutları takip eden birileri var mı?"

Telefonum titriyor ve Kirill'den gelen mesajı kontrol etmek için bardağımı masaya koyuyorum. Bilgi almak için kurnaz doğasını kullanmadığı sürece genellikle iletişime geçmez. Hiçbir zaman işe yaramadığı için bir süre önce vazgeçti. Düzenin bozulması şüphe ölçerimi çalıştırıyor.

Kirill: Önümde ilginç bir manzara var, bu yüzden paylaşabileceğimi düşündüm.

Geleneksel bir Asya restoranında çekilmiş bir fotoğraf gönderdiğinde telefonu sıkıca tutuyorum. Rai gülümsüyor, Damien ve Kai'nin arasında oturuyor ve Kai'nin eli Rai'nin kalçasında.

İşte bu kadar. O şerefsizin ölüm tarihi artık sadece bir zaman meselesi.

Sergei'nin onu Kirill ve Damien ile birlikte Japonlarla buluşmaya gönderdiğini biliyorum. Büyük amcasının ofisinden çıkar çıkmaz beni aradı, kelimelerinden mutluluk fıskırıyordu. Ona Kai denen şerefsizin yanında fazla rahat etmemesini söyledim. Damien denen heriften de uzak durmasını açıkça söyledim. Onu Kirill konusunda uyarmak zorunda değildim çünkü hayatı buna bağlı olsa bile o ibnenin yanına yaklaşmazdı.

Ama burada o ikisiyle çok rahat davranıyor. Ruh halim bir saniyede sıkılmaktan öldürmeye dönüştü.

Nicolo'nun Arnavutlar hakkında konuşmasını belli belirsiz dinliyorum. Tek yapmak istediğim toplantı nerede yapılıyorsa oraya uçmak ve Rai'yi kaçırmak - Kai ve Damien'a birkaç kurşun sıktıktan sonra.

"Olay olduğunda Lazlo ve ben gençtik." Nicolo sigarasından bir nefes çekiyor, gözleri kararıyor ve aksanı kalınlaşıyor. "O zamanki kaptan büyükbabamdı. Korkusuzdu, acımasızdı ve onu geçebileceğini düşünen herhangi bir pisliği kesmekten çekinmezdi. Arnavutların bir bölgesine adil bir şekilde el koyduktan sonra büyükannemi kaçırdılar. Ama o orospu çocukları bununla da kalmadı. Büyükbabama, babama ve amcalarıma onun defalarca tecavüze uğradığının fotoğraflarını ve videolarını gönderdiler. İlk başta ağladı ve mücadele etti. Tekmeledi ve tırmaladı. Sonra günler geçtikçe sessizleşti. Eskiden *Nonno*'nun adını sayıklıyordu ama sonra sustu. Kendini öldürmeye çalıştı ama onu bir yatağa bağladılar ve pis bir hayvanmış gibi kullandılar." Nicolo bir sigara daha yakmak için duraklıyor, çenesi granit gibi sertleşiyor. "Ailemin tarihindeki en kötü dönemdi. Bir şerefsizlik lekesi."

"Büyükbaban onu aramadı mı?" Adrian soruyor.

"Elbette yaptı. New York'un altını üstüne getirdi ve yoluna çıkan herkesi öldürdüğü bir cinayet çılgınlığına başladı ama bulabildiği tek şey onların gönderdiği kasetlerdi. Peki o şerefsizler sonra ne yaptı biliyor musunuz?"

"Sanırım onu öldürdüler?" Adrian sakince konuşuyor, sanki sempati duyuyormuş gibi. Öyle değil; sadece böyle durumlar için gereken duyguları taklit etmekte çok iyi.

"Soğukkanlılıkla. Büyükbabam sonunda boyun eğip topraklarını onlara geri verdiğinde, onu geri vereceklerini söylediler. *Nonno*'yu gördüğü o an, yüz ifadesinin değiştiği ilk andı. Ona doğru koştu, ama piçler ona ulaşmadan sırtından vurdular. Artık bölgelere ihtiyaçları yoktu. Artık

Sadist piçler sadece acı çektirmek ve *Nonno*'yu kırmak istiyordu, ki sonunda öyle de oldu. *Nonna*'nın ölümünden sonra, *Nonno* bulabildiği her orospu çocuğunu öldürdü. Hatta Avrupa'nın dört bir yanına dağıldıklarında bile peşlerinden gitti ama bu onu çalışmayan ve uyumayan çılgın bir köpeğe dönüştürdü. İntikamla hayatta kaldı ve bu onu sonunda yok etti. Dünyadan daha büyük olduğu için kendini affedemiyordu ama yine de karısını kurtaramadı. Birkaç yıl sonra, *Nonna*'yı vurdukları kurşunla kendini başından vurdu."

"Huzur içinde yatsınlar," diyor Adrian.

Nicolo bitmemiş sigarasını ezerek başını sallar. "Demek istediğim, bu orospu çocuklarını hafife almayın. Konuşacak fazla bölgeleri olmayabilir ama sizi hayatta kalamayacağınız şekilde mahvetmekten çekinmezler."

Sanki İtalyanlar para karşılığı kadın kaçırmıyormuş gibi konuşuyor. Rai izin verseydi Ruslar da bunu yapardı. Zamanın başlangıcından beri her suç çetesinin çalışma yöntemi bu, ancak hedef olduklarında hala mağdur gibi davranıyorlar.

Acınası.

Adrian, Nicolo'ya sempati duyuyormuş gibi davranıyor ama en büyük ikiyezlü o. Kapalı hayatı hakkında edinebildiğim küçük bilgilere göre, karısını da benzer bir şekilde elde etmiş. Kendi yöntemleri daha da hainceyken Arnavutların yöntemlerini yargılaması gereken son kişi o.

Adrian telefonunu eline alır ve cevap vermeden önce Kirill'in adı ekranda yanıp sönerken duraklar. "Volkov."

Silah seslerini telefonda duyacak kadar yakınım.

Pop. Pop. Pop.

Rusça ve çok tanıdık başka bir dilde bağırışlar süzülüyor.

"Orospu çocuğu!" Kirill bağırmadan önce Rusça küfür ediyor, "Saldırı altındayız! Destek gönderin!"

Hat kesildi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederken Adrian'la birbirimize bakıyoruz.

Bu konuda hiç şüphe yok. Diğer sesler, onlara saldıranlar Arnavutlardı.

"**T**onunki olmaz." Damien silahını kontrol eder, sonra Rusça küfreder. Sadece birkaç kurşunu kalmıştır.
Ben daha iyi değilim.

Bakışlarım arabanın kaputunun üzerinden ateş eden Kirill'e kayıyor. Üçümüz aracın arkasındayız, sadece birkaç dakika süren ama daha uzunmuş gibi gelen bir silahlı savaşın ortasında kaldık.

İrlandalılar olur diye düşünmüştüm ama daha kötüsü oldu. Arnavut müttefikleri savaşa katıldı ve kesinlikle hiç korkuları yok. Hedeflerini öldürdükleri sürece doğrudan ateş altına girmeye hazırlar. *Dedushka* bir keresinde bana, bir asker öldüğünde Arnavutların liderinin onu onurlandığını ve adının örgütün tarihine saygılı bir şekilde geçmesini sağladığını söylemişti.

Pusu zekiceydi. Sadece Damien, Kirill ve beni bir araya getirmekle kalmadılar, aynı zamanda bizi çok fazla muhafız olmadan yakaladılar. Sayıca bizden çok üstün oldukları için, bizi indirmeleri artık daha kolay.

Destek gelmeden önce mümkün olduğunca oyalanmaya çalışıyoruz.

"Ne kadar kaldı?" Kirill'e sordum.

"Beş." Bir mermi ateşler ve bir Arnavut'u göğsünden vurur. "Dört."

"Lanet hamamböcekleri gibi çoğalmaya devam ediyorlar." Damien iki kişiyi daha öldürür ama diğerleri arabaları kalkan olarak kullanarak yaklaşmaya devam eder.

Muhtemelen yakında cephanemizin biteceğini biliyorlar, bu yüzden tüm silahlarımızı boşaltmak için birkaç askeri feda etmekten çekinmiyorlar.

Bu gidişle, ölümümüzün ne zaman olacağı belli, olup olmayacağı değil. "Ateş etmeyi kesin," diyorum onlara. "Daha fazla saklanmayı deneyin."

Kirill bana bakmadan, "Nasıl ateş edeceğimi anlatmak için yardımına ihtiyacım olduğunda, bunu isteyeceğim," diyor.

Dikkati dağılmış, bakışları bir araba ileride Damien'ın kıdemli muhafızıyla birlikte duran Aleksander'a kayıyor. Onlar ve birkaç asker daha ön cephemiz olarak çalışıyor.

"Alınma Rayenka ama bu işi bana bırak." Damien'ın eleştirel bakışları ileriye doğru kayıyor, muhtemelen bunu nasıl yumruk yumruğa bir kavgaya dönüştüreceğini anlamaya çalışıyor.

"Kurşunlardan kurtulmamızı istiyorlar." Kirill ve Damien'ın arasında duruyorum ve çömelmiş olmama rağmen arabanın penceresinden olay yerine bakmaya çalışıyorum. Hâlâ b i r ç o ğ u var ve Aleksander'ın büyük olasılıkla mermisi b i t m i ş , kadınsı yüz hatları eforla kırışıyor. Bize bakıyor-

ya da daha çok Kirill'in ağzından "Prosti menya."

Affet beni.

"Hayır!" Kirill mermileri tamamen görmezden gelir ve ikinci komutanına doğru ilerler.

Onu ceketinden yakalamaya çalışıyorum ama elimi çekip savaş alanının ortasına doğru koşuyor.

İtişinin şiddetiyle dengemi kaybediyorum. Yere düşmeden önce Arnavutlardan birinin geldiğini fark ediyorum. "Dikkat et!" Damien'a bağıriyorum. Onu yüzünden vurarak kanlı bir delik açıyor ve beni dik tutmak için kolumdan tutuyor.

"Siktir. Ben yokum." Silahını fırlatır. "Ve kıpırdamadan dur. Kendini öldürteceksin."

"Ben iyiyim. Ancak Kirill..." Başka bir muhafız bize doğru koştuğunda ona bakmaya fırsat bulamadım.

"İzin ver şu enayinin icabına bakayım." Damien önüme geçti.

"Aptal olma, silahı var."

Omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. "Daha önce beni durdurmadı." "Kurşun geçirmez değilsin, pislik."

"Sert sevgini seviyorum, Rayenka." Sırıttıyor. "Ayrıca, o evlilik için hayatta kalmam gerekiyor."

Doğruca muhafızın üzerine gidiyor, ben de onun yerine ateş etmeye çalışıyorum ama fırsat bulamıyorum.

İki kişi daha bana saldırdı. İlkini vuruyorum ama diğerine aynısını yapamadan silahıma tekme atıyor ve neredeyse bileğimi kırıyordu.

Beklediğim gibi bana ateş etmek yerine, üzerime geldi. Kolundan tutup kasıklarına dizimi geçiriyorum. Eteğim alttan yırtıldı ama

ödenecek küçük bir bedel.

Acı içinde inliyor ve ben de bu fırsatı tüfeğini kapmaya çalışmak için kullanıyorum. Arkamdan siyah bir torba kafama geçirildi. Tırnaklarım kumaşa batıyor ama o kadar sıkı bağlanmış ki hava girmiyor.

Daha da kötüsü, tuhaf bir koku soluyorum.

Bacağımı tekmeliyorum, ama hiçbir şeyle bağlantı kurmuyor. Beni tutana karşı direniyorum ama diğer iki çift el beni hareketsiz kılmak için birleşiyor.

Hayır. Ölmeyeceğim.

Hâlâ yapmam gereken çok şey var ve... Kyle ve ben daha doğru düzgün başlamadık bile. *Ben ölemem.*

Arkamdaki cesede dirsek atıyorum ama çantayı tutuşu gevşemiyor. Başım dönüyor ve hareketlerim yavaşlıyor. Sert nefes alışım kesiliyor ve etli kollara karşı gevşek düşünüyorum.

Hayı

r.

Hayı

r.

Tekmelemeye çalışıyorum ama uzuvlarım hareket etmiyor. Çok geçmeden karanlık beni tamamen yutuyor.

OceanofPDF.com

K Y L E

I tamamen durmadan önce arabadan inmek.
Önümdeki manzara bir savaş alanından farksız. Birkaç adam yerde yatıyor, kanları sıçırıyor ve kirli asfaltta havuzlar. Diğerleri arabaların arkasında silah seslerinden saklanıyor.

Ama saklanacak bir şey yok. Daha doğrusu, geç kaldık.

Sikeyim.

Adrian korumalarına çevreyi kontrol etmelerini işaret ediyor, onlar da keskin bir baş hareketiyle itaat ediyorlar. Ben yerimde kalıyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor, bakışlarım arabalarda ve geride kalan insanlarda geziniyor, ister hayatta olsunlar ister başları eğik.

Ne zaman hareketsiz bir beden görsem, Rai olmadığından emin olana kadar kalp atışlarım kulaklarımda patlıyor.

Ondan hiçbir iz yok.

Hiç yok. Nada.

Elim silahın etrafında titriyor ve bu lanet olası bir ilk. On yaşındayken bir can aldıktan sonra, elim hiçbir zaman bir silahın etrafında titremedi. Silahlar, tüfekler ve bıçaklar sadece silah değil; onlar elimin bir uzantısı, sadece hayatta kalmak için değil, aynı zamanda yoluma çıkan herkesi yok etmek için bir yöntem.

Silahım ilk kez görevini yerine getirmiyor. Ben onu hayal kırıklığına uğrattım, o da beni.

"Nereye gittiler lan?" Kirill'in tedirgin sesi dikkatimi çekiyor ve ona doğru koşuyorum.

Rai'yle birbirlerinden nefret etseler de onu öldürmeye çalışmayacaktır. Ayrıca, Damien denen heriften ne kadar nefret etsem de, *Pakhan*'ın torununu korumayı kendine görev edinecektir.

Adrian bana katılıyor, her ne kadar dikkatle sahneyi izliyor olsa da, muhtemelen bir yeri ziyaret ettiğinde yaptığından şüphelendiğim gibi zihninin gözünde yeniden yaratıyor.

Kirill'i kurşun delikleriyle dolu iki arabanın arasında buluyoruz, yani Orta Doğu'daki bir savaşta olduğu gibi kurşunlarla tamamen mahvolmuş bir halde. Bir Arnavut'u yumruklayarak öldürürken etrafında iki ceset yatıyor. Adam hiç de küçük olmamasına rağmen, Kirill adamın yüzünü kanlı bir tabloya dönüştürmüş. Yüz hatları tanınmaz halde, gözleri şişmiş, dudağı patlamış ve gömleği kan ve kirle ıslanmış.

Ona her yumruk attığında, adamın kanı Kirill'in gömleğine, yüzüne ve hatta gözlüklerine sıçrar. Bu kadar titiz olan ve ellerini asla kirletmeyen biri için bu bir ilk.

"Dedim ki..." Sertçe nefes alıyor. "Korkak yuvanız nerede lan? Siz fareler nerede saklanıyorsunuz? Ha?"

Adam bariz bir acıyla inliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Olsa olsa sırttır ve bu da kafatasına sert bir yumruk yemesine neden olur.

"Konuşmayacak." En yakın koruması pazısındaki yarayla uğraşırken Damien bir arabaya yaslanıyor. "Diğerleri de biz onları öldürmeden önce konuşmadı."

"Rai nerede?" Sesimi, içindeki öfkeyi ve... korkuyu tanıyamıyorum. O kadar derin bir korku ki, acısını tadabiliyorum.

Damien başını bir kez sallar. "Onu aldılar."

Sözleri beni azgın bir denizin ortasındaki bir şimşek gibi çarptı.

Onu aldılar.

Arnavutlar onu aldı.

Nicolo'nun az önceki sözleri ve büyükannesine ne yaptıklarını anlatması boğazıma sıkı bir ilmik geçiriyor. Bahsettiği her korkunç detay beni boğmaya devam ediyor.

Damien'in önüne fırladım ve onu boğazından yakaladım. "Onu almalarına nasıl izin verdin? Hangi cehennemdeydin?"

Koruması beni itmek için hamle yaptı ama Damien'in eliyle yaptığı küçümseyici bir hareketle durdu. "Sana cevap vermek zorunda olduğumdan değil ama ben orada olsaydım onu alamazlardı. Biriyle mücadele ediyordum ve arkamı döndüğümde onu ve Aleksander'ı bir minibüse taşıyorlardı."

"Aleksander da mı kaçırıldı?" Adrian'ın kuşkulu bakışları Kirill'e kayıyor, sonra tekrar Damien'a dönüyor. "Neden bir muhafızı alsınlar ki?"

"Biliyorsam ne olayım." Damien, kanayan kolunu rahat bırakmayan askeri başından savar.

"Benim yerime." Kirill pantolonunu indirdi, hâlâ Arnavut'u yakasından tutuyordu. "Benim yerime Sasha'yı aldılar."

Sasha mı? Ah, doğru ya. Ruslar ve onların garip lakapları. Sasha'yı Aleksander ile nasıl bağdaştırdıkları bile bir muamma.

"Seni ya da Aleksander'ı almaları hâlâ mantıklı gelmiyor." Adrian Kirill'le konuşurken bile bana bakıyor. "Genelde kadınlarla ilgilenirler."

Onun sözleriyle Nicolo'nun büyükannesinin hikâyesinin yeniden anlatılması beni tekrar etkiliyor ve bu sefer görüntüler -tecavüz, kırım, cinayet, kasetler- hepsi çok canlı ve içgüdüsel olarak Damien'a olan bağlılığım gevşiyor.

Lanet olsun.

"O..." diye mırıldanıyor Kirill'in elindeki muhafız, kanlı dişlerini göstererek gülümsüyor. "O... bir kadına benziyordu... o muhafız..."

"Siktir! Siktir!" Kirill kükrer, sonra birkaç nefes alır, bir kasabayı öldürmeye hazır görünmesine rağmen sesini yumuşatır. "Beni dinle hamamböceği, eğer onu nereye götürdüğünü söylemezsen sana tecavüz ettireceğim. Seni kırana kadar bir sürü nesneyle saldıracağım. Belki o zaman nasıl bir his olduğunu anlarsın, tamam mı?"

"Bu arada... kız muhafızınızın kızı kırılacak."

Kirill, Adrian'ın silahını hızla çeker ve Arnavut'un kafasına doğrultur.

"Hayır." Ona doğru koşup elimi koluna koyuyorum, sonra da sadece onun duyacağı şekilde fısıldıyorum. "Onları bulmak için tek kozumuz o ve onu öldürmen için seni bilerek kışkırtıyor."

Kirill, yüzü buz gibi olmasına rağmen burun deliklerinden nefes alıyor. Silahı bırakmak yerine gardiyanın bacağına ateş ediyor ve kan Rus'un gözlüklerine sıçırıyor.

Arnavut, kesilen bir tavuk gibi çığlık atıyor ama kısa süre sonra sırtmaya devam ediyor.

"İzin ver." Kirill'i hafifçe geriye itiyorum ve o da gömleğinin kenarıyla gözlüğündeki kanı silerek bana uyuyor.

Arnavut yerde diz çöküyor, ben de onun önünde çömeliyorum ve her şeyi atlatmamı sağlayan ses tonunu benimsiyorum, hafifçe hafif olanı, bir

bu pisliğin beynini dağıtmayı ne kadar çok istediğimi gizliyor. "Hey, ben aralarındaki iyi polisim. Şuradaki Damien bir saniyede boynunu kırar. Kirill sana ölene kadar işkence eder ve Adrian, insanları beyaz bir odaya koyup sonra da onlara elini bile sürmeden nasıl delirttiğine dair söylentileri duymuş olmalısın. Yani beni yakaladığın için mutlu değil misin?"

"O... senin karın... değil mi? Sarışın güzel. Bahse girerim onun amını bir günde yırtabilirler-"

Yumruğumu doğrudan yüzüne indiriyorum ve onu bitirme ihtiyacı daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü olsa da gülümsüyorum ve yarı ölçülü bir tonda devam ediyorum. "Odaklan. Bu benim sorum değildi. Ama her neyse, ben iyi bir polis olduğum için iyi polis yöntemlerim var." Yanağını tutuyorum, sanki endişeliymişim gibi başparmağımla kanı siliyorum. "Adın ne senin?"

"David."

"Bahse girerim bu gerçek adınız değildir, ama endişelenmeyin, iyi polis cephaneliğimin bir parçası da fotoğrafınızı çekip bilgisayar korsanlarıma gönderebilmem ve tüm ayrıntılarınızı içeren bir e-posta alabilmemdir. Gerçek adınız, yaşınız ve hatta bıçak altına yattıysanız yüzünüz. Ama hepsi bu kadar değil. Nerede ve nasıl doğduğunuz gibi *şeyleri* de öğrenecekler. Gulaglarda mıydınız? Yoksa buraya gelmeden önce eski bir asker miydiniz? Doğu Avrupa devrelerinde koştunuz mu, biraz orada biraz burada hırsızlık yaptınız mı? Bunların hepsi kayıtlarda olacak ve o zaman ailen hakkında bilgi sahibi olacağım. Buraya kadar kendiniz için gelmediniz herhalde. Her zaman hasta bir anneniz vardır, dağda bir kulübeye benzer bir evde yaşar ve acımasız kışlarla mücadele edebilmek için sizden gelecek bir çeki bekler. Belki yanınızda bir kızınız ya da sakladığınız bir çocuğunuz da vardır."

Yüz ifadesi değişmese de David yutkunur. Bunlardan biri doğru. Anne, kadın ya da yavru.

Büyük ikramiye.

"Olay şu David. Rai'nin kafasında incinen her saç teli için, o annenin ve kadınının tecavüze uğramasını izleyecek ve son nefeslerini verene kadar onları kurtaramayacağını bileceksin. Ancak o zaman sana ölümü bahşedeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

David dördümüzün arasına bakıyor, muhtemelen bana bunu yapmamamı söyleyecek birini arıyor, ama yanlış kalabalığın arasına düşmüş. Damien işleri hallettiği sürece kullandığımız yöntemleri umursamıyor. Kirill bu fikri kendisi bulabilirdi ve Adrian...

hareketsiz ve ifadesiz duruyor, sanki olanları umursamıyormuş gibi.

Muhtemelen bu seçeneği kullanmayan tek kişi benim. Masum kadınların bununla hiçbir ilgisi yok. Ancak bunu yapacağıma onu inandırmak zorundayım çünkü bu yöntemi ne kadar tercih ederlerse etsinler, kendilerine karşı kullanılmasını istemezler. Aksine, yarattıkları dehşet düşünöldüğünde, kendilerine yöneltirse on kat daha kötü bıçaklanacağını bilirler.

"Ne olacak David?" Yüzündeki kanı siliyorum. Hiçbir şey söylemeyince ayağa kalkıp telefonumu alıyorum ve ona doğrultuyorum. "Kameraya gülümse."

"Hayır... Ben... sana söyleyeceğim," diye inliyor David. "Söyleyeceğim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Ona ters ters bakıyorum, sesim kararıyor. "Şimdi konuş bakalım."

Bilgi vermeyi bitirir bitirmez ve doğru olduğundan emin olur olmaz, onu iki kaşının arasından vuruyorum.

Ona gitmediğim her saniye, o tehlikede.

Her saniye, onu asla geri dönemeyeceği şekilde incitebilirler.

Rai'yi geri getireceğim. Daha önce hiç kullanmadığım yöntemlere başvurmak zorunda kalsam bile bunu yapmak zorundayım.

A Gözlerimi yavaşça açtığımda boğazımın arkasında komik bir tat kalıyor. Etrafım yavaş yavaş netleşiyor. Bir yatağın üzerinde yatıyorum.

Eski, terk edilmiş asfalt gibi görünen karanlık bir zemin. Unutulmuş bir benzin istasyonundaki umumi tuvalet gibi çürümüş bir koku neredeyse öğürmememe neden oluyor.

Oturduğum yerden kalkıyorum ve dünya bu sabah olduğu gibi dönmeye başlıyor. Gri taş duvarların üzerinde sanayileşmiş kırmızı rakamlar var ama solmuşlar, zamanın acımasız elleri tarafından yıkanmışlar. Sağlam yüzeyi işgal eden birkaç çatlak ve köşedeki metal yatak görünürdeki tek şey. Beyaz çarşafları sararmış ve sonsuza dek yıkanmamış gibi görünüyor.

Buraya nasıl geldim? Kafama çuval geçirildikten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. O zamanlar aklımdaki tek düşünce ölmek üzere olduğumdu ve öylece ölemezdim.

Hayatta olmanın verdiği rahatlama hissi beni gerektiği kadar etkilemiyor. Şu anda ölmemiş olabilirim ama bu değişebilir. Ayrıca, beni canlı ele geçirmeleri daha da kötü. Büyük amcayı bir şeylere zorlamak için beni kullanabilirler. Bulduğum yere gelmem çok zaman aldı, bu yüzden kardeşliğin zayıf noktası olmamın imkanı yok.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hemen kıcımın üstüne düşüyorum.

"İşe yaramaz." Yanımdan gelen sessiz ses beni irkiltti. Yalnız olmadığımı bilmiyordum.

Aleksander yanımda oturuyor, bacakları önünde uzanmış ve kolları iki yanında gevşek duruyor. Ceketinin omzunda bir kesik var ve yumuşak yüz hatları gergin, hatta uyuşmuş görünüyor.

"Bize bir şey enjekte ettiler," diye devam ediyor, hâlâ karşımızdaki duvara bakarak. "Ne olduğunu bilmiyorum ama enerjimi alıyor."

Şimdi vücuduma odaklandığımda, sıcak ve uyuşmuş hissediyorum, sanki uzuvlarımı kontrol edemiyormuşum gibi. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ilk seferden daha hızlı geri düşüyorum.

"Enerjinizi saklasanız iyi olur, bayan." "Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"Kahretsin, gerçekten."

Ona yan gözle bakıyorum. Dudakları kuru ve çatlak, bu da susuz kaldığı anlamına gelebilir. Kırmızı bir deliğin olduğu ceketini işaret ediyorum. Kan lekeleri yanaklarını da kaplamış, ona yaralı bir savaşçı görüntüsü veriyor. "Çok kan kaybettin mi?"

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi yarasına bakıyor. "Hayır. Bu iyi olmalı."

"Sen de buraya nasıl düştün?" "Beni Patron'un yerine aldılar." "Kirill?" "Evet."

"Neden Kirill'i almak istesinler ki?"

"Emin değilim. Sadece onu korumam gerektiğini biliyordum."

Aleksander'ın Kirill'e olan körü körüne sadakati delice. Onun için kelimenin tam anlamıyla ölür. Katia ve Ruslan da benim için öyle sanırım. Umarım silah savaşına yakalanmamışlardır.

"Kaçmak için bir plan yapmalıyız," diyorum ona.

"En iyi seçeneğimiz, birimizin dikkat dağıtması ve diğerimizin kaçması."

"Yapacağım."

"Hayır. Sen *Pakhan*'ın torunusun. Ben gözden çıkarılabilirim, o yüzden yapacağım." "Kirill'in muhafızı olsan da tek kullanımlık değilsin. Hiçbirimiz

Erkekler öyledir, benden nefret etsen bile." "Senden nefret etmiyorum."

"Patronun biliyor."

"Çünkü onu tehdit ediyorsunuz, bayan."

"Sadece kendimi korumak için. Siz bana zarar vermezseniz ben de size zarar vermem."

"Bu senin..." olmadığın anlamına mı geliyor? Boğazını temizliyor. "Bilirsin, onun tercihlerine karşı?"

"Neden olayım ki? Bunlar onun tercihleri ve kimsenin fikrinin önemi yok. Dediğim gibi, cinselliğini sadece beni tehdit ederse ona karşı kullanacağım. Kullanmamayı tercih ederdim ama ne kadar kapalı olduğunu düşünürsek elimdeki tek koz bu. Eğer bana başka bir şey söylerseniz... onu atlatabilirim."

"İyi deneme, bayan." Biraz gülümsüyor. Aleksander'ı ilk kez gülümserken görüyorum ve onu bir kıza benzeten diğer muhafızlar gibi olmaktan nefret ediyorum ama şu anda gerçekten öyle görünüyor.

"Denemekten zarar gelmez." Ben de gülümsedim. "Önce kaçalım, sonra konuşuruz."

Kapı çarparak açılıyor ve ikimiz de duvara yaslanıyoruz. Kaçmaya çalışmıyoruz çünkü sistemlerimize enjekte ettikleri şey göz önüne alındığında bu sadece işe yaramaz değil, aynı zamanda enerjimizi de er ya da geç tüketecektir.

İçeride beş adam yürüyor, hepsi de uzun boylu, iri yapılı ve kaba yüz hatlarına sahip. Liderleri olduğu anlaşılan kel olan, açık renk gözlerinde bir parıltıyla bana yaklaşıyor.

Kel kafasını boydan boya kesen ve göz kapağının hemen üzerinde biten bir yara izi var. Konuştuğunda kalın bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşuyor. "Bununla başlamalıyız. Amcan ve kocan için çılgılık atacaksın, değil mi kedicik?"

İki adam bana doğru hücum ediyor, her biri beni kolumdan tutmaya çalışıyor. Onlara tekme atıyorum ve itiyorum, ama sadece sayıca az olmakla kalmıyorum, vücudum da benim gibi hissetmiyor. Hareketlerim yavaş ve onlara her yumruk attığımda gülüyorlar ve anlamadığımı kendi dillerinde konuşuyorlar.

Aleksander bana yardım etmeye çalışıyor ama diğer ikisi onu dizlerinin üzerinde tutuyor ve omzundaki yaraya bastırıyor. Herhangi bir acı sesi çıkarmamak için alt dudağını ısırıyor.

"Onu dizlerinin üzerine çöktür," diye emrediyor kel olan. "O dudakları sikimin etrafında istiyorum."

Muhafızlar beni yerime oturtular, gözlerinde şehvet parlıyordu. Hasta heriflere liderlerinin işi bittikten sonra bir pay sözü verilmiş olmalı.

Kel olan kısa, şişman aletini çıkarıp ağzıma dayadı. Açmıyorum, ona ters ters bakıyorum. Bana dokunmalarına izin vermeden önce diş diş mücadele edeceğim. Ben bir Sokolov'um ve savaşmadan pes etmeyiz.

Diğer muhafıza işaret eder ve Aleksander'ın karnına bir yumruk atarlar. Aleksander inleyerek yere düşer ama onu dik tutarlar, içlerinden biri onu yaralı omzundan yakalar.

"Bana iyi bir fahişе gibi sakso çekmediğın her saniye için, o kız gibi ibneyi yumruklayacağım. Ölmesi ne kadar sürer acaba?"

Muhafızlar ona tekrar vurur ve ağzından kan fişkırır.

"Bekle bir saniye." Aleksander'ı tutan adamlardan biri önüne çömelir ve göğsünü yoklar. Aleksander yüzü kıpkırmızı olana kadar inleyerek ve debelenerek onları uzaklaştırmaya çalışır.

Gardiyan Aleksander'ın pantolonunu ve boxerını çözüyor. Saldırıyı izlemek istemiyorum ama gözlerimi kapatırsam nasıl lider olurum? Aleksander bizim adamlarımızdan biri ve bunu tek başına yaşamasına izin verirsem, bu rolüme ihanet etmekten farksız olur.

Dişlerimi sıkarak kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum, kendim bundan pek emin olmasam da ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Yine de Aleksander bana odaklanmış değil. Soğukkanlılığını kaybetmiş ve körü körüne onları savuşturmaya çalışıyor, bu da sadece daha fazla yaralanmasına neden oluyor.

Adını söylemek üzereydim ama pantolonu ve boxer'ı dizlerine kadar çekilince durakladım. Görmeyi beklediğim penis yerine, kadın cinsel organları vardı.

"Lanet olsun. Bingo, patron." Gardiyan sırtıyor. "Bu bir kadın."

Benim kuşkulu bakışlarım Aleksander'ınkilerle buluşuyor, o da gözlerini indiriyor, bir damla yaş yanağından aşağı süzülüyor - daha doğrusu *onun* yanağından.

O bir kadın. Aleksander başından beri bir kadındı.

Özelliklerine bakarak en başından beri şüphelenmeliydim, ama o kadar mükemmel bir muhafız ki, birçok erkek meslektaşından daha güçlü, görünüşü hakkında şaka yaptıklarında bile kimse cinsiyetini sorgulamaya cesaret edemedi.

"Ben bununla eğlenirken sen de onunla eğlen." Kel adam etli parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

Diğer iki adam Aleksander'ı sırt üstü çeviriyor ve içimden bir şeyler kopuyor.

Dişlerimi sıkıyorum ama Aleksander'ın bakışlarımla buluştuğundan emin olana kadar ağzımı açmıyorum.

Şimdi, ona söylüyorum.

Sonra boğazımdaki tıkanıklığı yuttum ve ağzımı açtım. Kyle'a ilk oral seks yaptığım o günden beri, ondan sonra başka hiçbir erkeğe yapmamaya yemin etmişim. O andan beri her parçamın sadece ve sadece ona ait olduğunu hissediyordum.

Şimdi bu durumun tam ortasındaiken, sadece onu ve burada olmasını ne kadar çok istediğimi düşünebiliyorum, çünkü o olsaydı, kimse bana dokunamazdı.

Ama o olmadığına göre, bu işi kendim halletmeliyim.

Kel adamın siki ağzıma girer girmez, olabildiğince sert bir şekilde ısırıyorum. Dilimde metalik bir tat patlıyor. Yanımdaki gardiyan karnıma tekme atıyor, ben de patronunu serbest bırakıyorum.

Ondan uzaklaşırken homurdanıyorum. Kel adam feryat ediyor ve ben de Aleksander'a ulaşmak için onların liderleriyle olan dikkat dağınıklığını kullanarak geri çekiliyorum.

Beni fark edemeyecek kadar meşgullerdi, biri onu yere hapsetmiş, diğeri de aletini içine sokmaya çalışıyordu. Tüm enerjimi onu yerde tutan tekmelemek ve silahını çalmak için kullanıyorum.

Aleksander diğerini tekmeliyor, sonra da kafasını tutuyor. Adam çığlık atarken, Aleksander silahını çalar, sonra da adamın boynunu kırar, o mide bulandırıcı çatırtı havada yankılanır.

Kel adamın yordakçılarından birini bacağından vurdum, lidere döndüm ve onu da sikinden vurdum. Sonra bir kez daha alnından, iyi bir önlem için. Diğerlerinin takip etme ihtimaline karşı arka arkaya koşarak oradan çıktık.

Aleksander bir eliyle pantolonunu tutuyor ve düğmelerini ilikliyor.

Bekle, bu Aleksander değil.

"Adın Aleksander mı?" diye sordum. "Sana böyle seslenmemi mi tercih edersin?"

"Ben Aleksandra," diye fısıldıyor, bakışlarına karşılık vermiyor. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Yere yığılacakmışım gibi hissetmeme rağmen en yakın çıkışa doğru koşuyoruz. Nefes alışım sert ve düzensiz, en ufak bir hareket bile dağa tırmanmak gibi geliyor. Bozuk sesler duyduğumuzda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Peşimizdeler ve gümbürdeyen ayak seslerine bakılırsa, içeri ilk daldıkları andaki sayıları iki katına çıkmış gibi görünüyor.

Aleksandra ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra her birimiz bir duvarın arkasına, birbirimizin karşısına saklanıyoruz. Ölümüne dövüşmemiz gerekiyorsa, öyle olsun.

Bizi takip edenlere ateş ediyoruz, sonra da bizi yakalamasınlar diye yer değiştiriyoruz. Yine de mermilerimiz tükeniyor. Bu hızla gidersek bizi tekrar yakalayacaklar ve bu ilk seferden daha kötü olacak.

Bang!

Aleksandra ve ben patlama sesiyle donup kaldık. Bu bir çeşit bombaydı. Elbette, kısa bir süre sonra, çok sayıda silah sesi geldi.

Artık kimse bize ateş etmiyor ya da bizi takip etmiyor ama ses kesilmiyor.

Pop. Pop. Pop.

Sonra Rus sesleri duyuyoruz. Aleksandra ve ben birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

Bizim için geldiler.

Saklandığımız yerden dikkatlice çıkıyoruz ve silah seslerini takip ediyoruz. Kirill ve adamları ön saflarda, önlerine çıkan herkesi yok ediyorlar. Damien da orada, şeker atar gibi mermi atıyor, omzuna gelişigüzel bir mühimmat kemeri asmış.

Kyle'ın bir muhafızı yere ittiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Genellikle çatışmadan uzakta keskin nişancılık pozisyonlarını tercih eder. İlk kez isteyerek bir savaş alanına giriyor.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda önünde diz çökmüş üç Arnavut var.

Hâlâ her zamanki gibi hipnotize edicidirler, ancak karanlık ve öfkelidirler, sanki farklı bir varoluş durumuna itilmiş gibi. Asıl amacının öldürmek ve sakatlamak olduğu bir duruma.

İlk muhafızın kafasının arkasına bir silah yerleştirir. "Sana dokundu mu?"

Başımı salladım. Beni tutan iki kişiden biri o.

Kyle tetiği çekerken gözünü bile kırpmıyor. Bir sonrakine geçerken ceset yere düşer. "Bu şerefsiz sana elini sürdü mü? Benim olana dokundu mu Rai?"

Gardiyan altına işemek üzere, dudakları titriyor ve beti benzi atmış. Yüzünü ilk kez görüyorum, bu yüzden başımı sallıyorum.

Kyle yine de onu vurur. "O da katıldı."

Ve sonra bana sormadan üçüncüyü bitirmeye devam ediyor. Cesetleri ayaklarının dibinde cansız yatıyor, ama o hala onları izliyor, sanki onları tekrar öldürmek için hayata döndürmenin bir yolunu düşünüyormuş gibi.

Kyle'ın bu yönünü yakından ve kişisel olarak görmeme izin verdiği nadir anlardan biri - acımasız katil. Bir sineğin hayatını bitirir gibi bir hayatı bitirecek olan kişi. Ve bunu benim için yaptı. Nedense, sanki bu noktaya kadar her şeyi benim için öldürebilmek için öğrenmiş gibi.

Bu kadar çok insanın ölümüne sebep olduğum için kendimi kötü hissetmem ya da vicdan azabı çekmem gerekir ama hissetmiyorum. Onlar hasta orospu çocukları ve birçok kadının hayatını cehenneme çevirdiler. Eğer Kyle zamanında gelmeseydi, Aleksandra ve ben de aynı kaderi paylaşacaktık.

Ve sonra, kocamın yüzünü bir daha göremeyecektim.

Kyle'a doğru koşarken ve üzerine atlarken düşünmeme izin vermiyorum. Vücudum ona çarpıyor, kollarım boynuna dolanıyor ve bacaklarım belini sarıyor.

Çarpmanın şiddetiyle biraz sendeliyor ama iki kolunu da bana doluyor, silahın olduğu kol da dahil. O beni içine çekiyor, ben de aynısını yapıyorum ve bir saniyeliğine de olsa gardımı indiriyorum.

Onun kucağındayken korunuyor ve güvende hissediyorum. Muhtemelen tam olarak güvenmediğim birinin yanında böyle hissetmemeliyim, ama bu garip aidiyet duygusunu engelleyemiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor yavaşça. "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Geldiğine sevindim, Kyle. Çok sevindim." O olmasaydı nasıl biterdi bilmiyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni bırakmıyor, en azından Ruslan ve Katia bize doğru koşana kadar. Beni yere bırakması için pazusunu sıkıyorum ama o bunu isteksizce yapıyor ve bir kolunu belime doluyor.

Katia gözlerindeki nemle beni izliyor. "Bayan... orada olamadığımız için çok üzgünüz."

"Neden üzgünsün? Seni gönderen bendim." "Ama-"

"Ben iyiyim, Katy. Beni incitmek için bundan çok daha fazlası gerekir." "Ama solgun görünüyorsun," diyor Ruslan.

Kyle iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve ona bakmam için çenemi yukarı kaldırıyor. "Biliyorsun."

"Önemli bir şey değil." Etrafımızdaki durumu değerlendirebilmek için Kyle'ı beni bırakmaya zorlayarak gülümsüyorum.

Arnavutlar tamamen yok edildi, en azından buradakiler. Ve Damien'ın yüz ifadesine bakılırsa, bu kadar çabuk bittiği için pek de eğlenmiyor.

Kirill muhafızlarına emirler yağdırıyor, muhtemelen temizlik yapmaları için, çünkü yetkililerin arkamızda olmasını istemiyoruz. Aleksandra kenarda duruyor ve

Yardım etmeye çalıştığında Kirill onu reddeder.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de ona gülümsüyorum. Bana yaklaşıyor ve boğazını temizleyerek 'erkek' sesini benimsiyor. "Teşekkür ederim."

"Ben de Aleksander." Ona toplum içinde kullandığı isimle hitap etmek için ipucunu alıyorum. İnsanların bilmesini istemiyorsa, söylemem.

"Bana Sasha diyebilirsiniz, bayan." Selam veriyor ve gözlüklerindeki kanı silerken bizi izleyen Kirill'in yanına gidiyor.

Aleksandra -Sasha- ona katılır katılmaz bana 'seni izliyorum' hareketi yapıyor. Ardından Sasha'yı dışarı çıkarken önünden yürümesi için itiyor.

Pislik herif onun gibi çalışkan bir işçiyi hak etmiyor. Erkekken cesaretinden ve Kirill'e olan iğrenç sadakatinden hoşlanmıyordum ama şimdi kadın olduğunu öğrendiğime göre, eminim korkunç koşullar onu cinsiyetini gizlemeye itmiştir. Belki onu çalabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" Kyle yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor ve tökezliyorum. Oda dönmeye başlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Kyle beni sırtımdan kavriyor ve dik durmamı sağlamak için elini koluma sokuyor. "Neyin var?"

"Ben... Bilmiyorum."

"Bir doktora görünmelisin."

"Gerek yok. Sanırım bize verdikleri şey yüzünden." Ses tonumu alçaltarak yakasını okşadım. "Beni eve götürmeye ne dersin?"

"Seni doktora götüreceğim Rai," diyor tartışmaya açık olmayan ses tonuyla. Beni arabaya doğru götürmesine izin verirken başımı sallıyorum.

Bir doktor şu anda aklımdaki en son şey. Tek istediğim kendim için Kyle.

OceanofPDF.com

R A I

Kyle beni en yakın hastaneye götürüyor.
Kendimi harika hissettiğimi ve tıbbi bakıma ihtiyacım olmadığını savunmaya çalıştım, ancak Kyle, Kyle olduğu için bu itirazları dinlemedi. Neden

Katır şu anda yatağımızda olmayı tercih ettiğimi anlıyor mu?

Savaşırken bir an tecavüze uğrayıp öldürüleceğimi ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm.

Bunların hiçbirinin yaşanmamış olması önemli değil. Bu düşünce ruhumun karanlık dehlizlerine çoktan ekilmişti ve bu düşünce beni yavaş yavaş öldürdü. Bu düşünce kalbimi kırdı ve ancak onu tekrar gördükten sonra kalbim yeniden atmaya başladı.

Yani hayır, şu anda gitmek istediğim yer hastane değil.

Beni almasını, gevşek aletini ağzıma sokan pisliği unutturmasını istiyorum. Geriye sadece kendisi kalsın diye her şeyi ve herkesi temizlemesini istiyorum.

Ama belli ki neye ihtiyacım olduğu konusunda farklı fikirlerimiz var. Bu kadar zeki birine göre, Kyle bazen çok aptal olabiliyor.

Şu anda araba kullanıyor. Güçlü ellerinden biri direksiyonun üzerinde, diğeri ise kucağında hareketsiz duruyor. Yan profilinden bile güçlü bir erkeklik yayılıyor. Onu sessiz ve kendi halindeyken izlemeyi her zaman sevmişimdir. Kyle genellikle büyük bir enerjiye sahip olsa da, bu çoğunlukla kamuflajdır. Şimdi daha rahat ve ona baktığımda kendimi huzurlu hissediyorum.

Arnavutların yerleşkesinden ayrıldıktan sonra da içimdeki karıncalanma durmadı.

Olanlardan sonra onu bu kadar çok istemem yanlış ve çılgınca olmalı ama istiyorum. O adamları öldürdüğü zaman beyaz gömleğindeki kan lekeleri bile beni caydırmıyor.

Kendim de bir katilken yargılamaya hakkım yok. Ayrıca, bana gerçek doğasını gösterdiği o anda garip bir şekilde çekiciydi.

Kyle'in bakışları sanki bir şeyi kontrol ediyormuş gibi arada bir bana dönüp duruyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Gerçekten iyi misin?"

"Öyleyim. Ve hastaneye gitmek yerine eve gitmeyi tercih ederim."

"Hayır. Solgunsun ve az önce neredeyse bayılıyordun."

"Çünkü bütün gün doğru dürüst bir şey yemedim."

"Neden yemedin?"

"Sabah acelem vardı ve Japonlarla toplantı sırasında tam olarak yemeğe odaklanamamıştım."

"Siktir, Rai. Sağlığına dikkat etmelisin."

Sesi ne kadar endişeli çıkınca bir gülümsemeyi bastırıyorum. Neden bu duygudan biraz fazla hoşlanıyorum? "Gelecekte daha fazla dikkat edeceğim. Mutlu musun?"

"Sadece harekete geçtiğinde mutlu olacağım. Bu arada, hastaneye gidiyoruz."

"Sinir bozucusun."

"Memnuniyetle." Duraksıyor, sesi sanki konuşmak istemiyormuş gibi azalıyor. "Sana bir şey yaptılar mı?"

"Bana tecavüz etmediler," diyorum sessizce. "Ya da Sasha'ya."

"O zaman ne yaptılar?" Soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyormuş gibi çenesinde bir kas sıkıştı. "Hiçbir detayı atlama."

"Onlar... şey, içlerinden biri bana zorla sakso çektirmeye çalıştı." Sonunda sesim boğuluyor ve yutkunuyorum. Ne oluyor be? İyi olduğumu sanıyordum, neden birden kendimi kirli hissettim?

"Siktir!" Kyle direksiyona vurdu ve normalde etkilenmememe rağmen ani sestən irkildim. Sanırım duygusal olarak düşündüğümden daha sıkıntılıyım.

Elimi eline alıp parmak eklemlerimi öpüyor, sonra onlara karşı konuşuyor. "Daha erken gelemediğim için üzgünüm, Prenses. Çok özür dilerim."

Dudaklarının tenimdeki hissi içimdeki çiğ bir şeyi tetikliyor ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülse de başımı sallıyorum. "Tek şey

Önemli olan senin ortaya çıkmış

olman." "Yeterince erken değil."

"Benim içindi. Ayrıca, Sasha ve ben kendimizi

kurtardık." "Ya kurtaramasaydınız?"

"Ama ben yaptım. Buradayım, Kyle."

"Sana dokunan herif idam ettiğim gardiyanlardan biri miydi?"

Başımı sallıyorum.

"Onu canlı canlı yakmak için oraya geri döneceğim."

"Gerek yok. Onun hayatını çoktan bitirdim." Göğsümü şişirdim. "Onu ısırdıktan sonra doğrudan aletinden vurdum ve sonra da alnından vurdum."

Kyle usulca kıkırdar. "Güzel karımdan daha azını beklemezdim. Seninle gurur duyuyorum, Prenses."

Sözleri bende mırıldanma, yanına sokulma ve ona sarılma isteği uyandırıyor

-Diğer şeylerin yanı sıra. Ben her zaman güçlü ve bağımsız oldum ve insanların bana yaklaşmasına izin vermedim. *Dedushka* bana kendimi korumam gerektiğini öğretti çünkü kimse bunu benim için yapmayacaktı ama böyle durumlarda Kyle'ın etrafımda olmasını ne kadar çok sevdiğimi fark ediyorum.

Bu sadece benim için nasıl geldiğiyle ilgili değil, aynı zamanda benim onun arkasını kolladığım kadar onun da benim arkamı kolladığını bilmemle ilgili.

Ve bunun için minnettarlığımı göstermek istiyorum. Elimi onunkinden çekip emniyet kemerimi çözüyorum ve onunkiyle uğraşıyorum. Kemerini çözüp sikini serbest bırakmak için ayırmam gerekmeyen saniyelerimi alıyor.

İlk vuruşumda yarı ereksiyona geçiyor. Dün gece içimdeydi, ama ne zaman incelesem boyutu beni hala ateşlendiriyor ve karıncalandırıyor.

"Ne yapıyorsun, Prenses?" Kyle bana ateşli bir şehvetle bakıyor.

"Sadece sürmeye devam et," diye mırıldanıyorum başımı eğip onu boğazımdan olabildiğince aşağı indirirken. Onu tamamen içime almak için çok büyük, bu yüzden taşaklarını okşayarak bunu telafi ediyorum.

Kyle inliyor, tekrar yola odaklanmadan önce gözleri bir anlığına kapanıyor. Bir eli direksiyonda sıkılaşıırken diğeri saçlarımda kayboluyor. "Siktir, Prenses. Ağzın günah gibi hissettiriyor."

Sözleri daha sıkı çalışmamı, taşaklarını okşamamı ve başımı onun tercih ettiği hızda aşağı yukarı sallamamı sağlıyor. Ona ilk kez oral seks yaptığımda acemi olabilirdim ama onun ritmine uyum sağlamayı öğrendim. Kyle oral seks söz konusu olduğunda bile sert ve hızlı olmayı seviyor. O boşalıyor

ve beni de onunla birlikte karanlık tarafa geçirdi. Ya da belki de başından beri oradaydı ve o sadece çekip çıkardı.

Her saniye ağzımda daha da büyüyor ve eminim ki bitiş çizgisine çok yaklaştı. Büyüklüğü yüzünden çenem ağrısı da hızımı artırıyorum.

Kyle beni saçlarımdan çekerek onu serbest bırakmamı sağlıyor, dudaklarıma yapışan bir damla prekum.

"Ama... neden..." Nefes nefese kaldım.

"Her şeyden önce, bu şekilde araba kullanamam." Arabanın bilinmeyen, ıssız bir yolda durduğunu ancak o zaman fark ediyorum. "İkincisi, ağzını seviyorum ama bugün içine girmeyeceğim."

Kelimenin tam anlamıyla üzerime atlıyor. Bir an oturuyor, bir an sonra üstüme çıkıyor, koltuğumla oynayarak geriye doğru düşmesini sağlıyor. Ellerimi göğsüne bastırarak ciyaklıyorum ama hayvani bir öpücükle dudaklarımı yakaladığında sesim kesiliyor.

Şu anda dokunuşunda nazık bir şey yok. Beni öptüğünde, tadından sarhoş olmuş gibi dudaklarımı emip kemirdiğinde ve kesinlikle elbisemi yukarı çekip külotumu indirdiğinde değil. Vücudunu benimkiyle kaynaştırırken tırnakları elle tutulur bir acelecilikle tenime batıyor.

Gözü benden başka bir şey görmeyen bir canavar gibi. Minnettarlıktan ağlayabilirim.

Bana farklı davransaydı, sanki kırık bir bebekmişim gibi, bu çok acı verirdi. Artık beni istemediğini, bugün yaşadıklarımın benden nefret etmesine neden olduğunu düşünürdüm.

Ama şimdi beni o kadar vahşice öpüyor ki yetişemiyorum. Sanki benim hayat özümü emiyor ve karşılığında bana kendi özünü veriyor.

Elini vücudumdan aşağı indirip kığımın memelerini kavırıyor. "Yakında bunun sahibi ben olacağım bebeğim. Buna hazır olsan iyi edersin."

Sözlerinden mi yoksa tahrik olmanın verdiği garip telaştan mı bilmiyorum ama içimi bir sabırsızlık kaplıyor. Onu içimde istiyorum. Her yer olur, acısa bile, özellikle acısa bile.

Aleti girişime sürtünüyor ve bacaklarımı iki yana açıp ayak bileklerimi beline kilitliyorum, o da acımasız bir hamleyle içime giriyor. Kendimi kaslı göğsünün sert çıkıntılara yaslayarak haykırıyorum.

"Siktir, Prenses." İç duvarımın onun uzunluğunun etrafında nasıl gerildiğini zorluyor.

Nefes nefese kalıyorum ve dudaklarıma tekrar yapışmadan önce nefes almam için bana sadece bir saniye bırakıyor. Bu, onun büyüklüğüne alışmam için bana tanıdığı tek saniye - buna ihtiyacım olduğundan değil. Evet, acıyor ama şu anda acımasını istiyorum çünkü bu hayatta olduğum, hayatta kaldığım ve Kyle'ın burada benimle olduğu anlamına geliyor.

İçime sert ve hızlı bir şekilde girerken dili benimkiyle dans ediyor, kalçaları hareketle birlikte sarsılıyor. Kalçalarının gücüyle koltuk gıcırıyor. Biri yanımdan geçse burada bir savaş olduğunu düşünürdü ve bu gerçek de olabilirdi.

Bu savaşta ikimiz de savaşçıyız ve şu anda sadece birbirimize sahibiz.

Onu yenilenmiş bir enerjiyle öpüyorum, o aşağı inerken kalçalarımı yukarı itiyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve eli beni boğazımdan kavıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde - ya da aslında değil - beni uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey bu.

Bir nefesle boşalıyorum, bacaklarım onun beline dolanıyor.

Kısa süre sonra Kyle da katılıyor ve şimdi Kuzey İrlanda aksanı olduğunu anladığım bir şekilde küfrediyor. Bu kadar tahrik olduğunda orijinal aksanına geçmesini garip bir şekilde erotik buluyorum. Sanki aksan değiştirecek kadar düzgün düşünemiyor ve ben de buna sebep olmaktan hoşlanıyorum.

Başı omzumda olmasına rağmen beni ezmek için iki eli de başımın iki yanında duruyor.

Parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum, dokunuşumun altındaki sert kasları hissediyorum.

"Özür dilerim," diye

mırıldanıyor. "Ne için?"

"Şu anda böyle bir hayvan olduğun için. Sana karşı ağırdan almalıyım."

Başımı eğip yanağından öpüyorum ve sonra kollarımı geniş sırtına doluyorum. "Özür dileyecek bir şey yok. Her şey yolundaydı."

"İyi mi?" diye dalga geçiyor. "Oyunumu

geliştirmeliyim." "İyiden de öte.

Mükemmeldi."

"Sen bir mazoşistsin, değil mi Prenses?"

"Sadece seninle, Kyle."

Geri itiyor, yoğun bakışları gizlenmemiş bir sahiplenmeyle parlıyor. "Sadece benimle."

"Mmm." Gülümsüyorum. "Şimdi eve gidebilir miyiz? Duş almak isterim. O kırmızı geceliği de giyebilirim."

"Beni öldürüyorsun,

Prenses." "Bu bir evet mi?"

"Önce doktor."

Çekildi, mendillerle beni temizledi ve sonra hastaneye gitmeden önce kendi başının çaresine baktı. Neden seksten sonra unutacağını düşündüm ki?

Keşke.

Muayene odalarından birinde oturmuş test sonuçlarını bekliyorduk. Kyle'ın sözleri şöyleydi, aynen aktarıyorum, "Hepsini kontrol et." Hemşire gülümsedi ve ben de onun zorba doğası için özür dilemek zorunda kaldım.

"İyi olacağım." İç çekerek başımı hastane yatağına yaslıyorum. Yastığa dokununca yumuşak bir his veriyor. Hemşire kan aldıktan sonra dinlenmemi ve hemen ayağa kalkmaya çalışmamamı söyledi.

"O zaman sadece onaylayacağız." Kyle yanımdaki yatakta oturduğu yerden o sinir bozucu şekilde gülümsüyor.

"Başka şeyler yapabilecekken burada vakit kaybediyoruz."

Bakışları parıldıyor. "Ne gibi başka şeyler?"

"Biliyorsun."

"Hayır, korkarım bilmiyorum. Beni aydınlatmaya ne dersiniz?" "Söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, bebeğim."

Bana böyle seslenince yanaklarım kızardı.

"Peki ne tür şeyler?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince.

"Karı koca işleri."

"Karı koca işleri, ha? Bu gece şaşırtıcı bir şekilde çok azgınsın. Benim için sorun değil."

"Kapa çeneni," diyorum ona, bu kesinlikle doğru olsa da. Neden onun üzerine atlamak ve beni bütün gece boyunca becermesine izin vermek istediğimi bilmiyorum.

Bunun bir nedeni bugün yaşanan tüm o boktan fırtınadan sonra beni istila eden yaşam telaşı, ama diğer bir nedeni de ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey.

Kyle parmakları boğazıma doğru kaymadan önce çenemi kavırıyor ve elini boğazımın etrafına kapatıyor. Bu pozisyon o kadar tanıdık geldi ki ne zaman yapsa kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yine de libidoma yardımcı olmuyor, çünkü vücudum

Bu jesti seksle ilişkilendiriyor ve biz test sonuçlarını beklerken bunu yapmayacağı açık.

"İyi olduğunuzdan emin olduktan sonra sizi yarına kadar becereceğim Prenses."

"Yarına kadar mı?" Fısıldıyorum.

"Sert olacak, tam da senin sevdiğin gibi."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle, o yüzden yavaşlamam ya da durmam için bana yalvarma." "Bu gece yapmayacağım."

"Mmm. Bu istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına mı geliyor?" Alt dudağımı ısırarak bir kez başımı salladım.

Kapı açılıyor ve yastığa doğru geri çekiliyorum ama Kyle beni bırakmıyor.

Doktor bize yaklaşırken "Bırakın beni," diye mırıldandım.

Kyle kendisine söyleneni yapmadan önce bir an için boğazımı sıkıca kavıyor. Doktor yanımızda dururken yüzüm kıpkırmızı olmuş olmalı. Ellili yaşlarında görünüyor, kızıl saçlarında beyaz teller var.

Olayı fark ettiyse bile yorum yapmıyor, sadece elindeki kağıtlarla meşgul oluyor. "Testler normal çıktı. Vücudunuzda propofol izleri vardı ama neyse ki bebeğe zarar verebilecek tehlikeli bir miktar değil." Bakışları Kyle'a kayıyor. "Karnınızda da kritik olmayan birkaç morluk var ama biriyle konuşmak isterseniz lütfen bana haber verin."

Söylediği tek bir kelime aklımda kalırken ağzım açık kalıyor. "Bekle, geri dön. Az önce bir bebekten mi bahsettin?"

Doktorun bakışları kâğıtlar arasında gezinirken değişmiyor. "Evet. Sen hamilesin."

P *hükümdar.*

Sanırım doktor hamile olduğumu söyledi.

"Hamile olamam," diye geveledim. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Doktor elindeki kâğıtları iki kez kontrol eder. "Öylesiniz, bayan."

"Bir yanlışlık olmalı."

"Hayır. Kan testlerinizde önemli miktarda hCG, yani hamilelik hormonu çıktı."

Yüzüne bakıyorum, ağzım açık kalıyor. "O zaman... o zaman... hap kullanırken nasıl hamile kalabilirim?"

"Eğer bir gün ya da daha fazla kaçırırsanız, bu olabilir."

"Hiç kullanmadım." Vahşi Kyle sürekli içime boşaldığı ve prezervatif takmaya şiddetle karşı çıktığı için prezervatif kullanıyorum.

Bakışlarım yavaşça onunkilere kayıyor. Sessizleşti, yüzü ifadesizleşti. Bu da ne demek şimdi? O da mı şok oldu?

İçine bir bebek koyacağım.

Daha önce söylediği sözler tekrar aklıma gelince gözlerim açılıyor. Hayır, çarpmadı.

O...yapmazdı.

"Hamileliğinizi ilk kez mi öğreniyorsunuz? Eğer öyleyse, bir kadın doğum uzmanına görünmelisiniz," diye devam ediyor doktor. "Mümkün olan en kısa sürede yapılması gerekiyor."

Ona cevap veremiyorum, bu yüzden cevap olarak başımı sallıyorum. Doktor bizi bir saniye tuhaf bir şekilde izledikten sonra ayrılıyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Kyle'la yüz yüze geliyorum ve soğukkanlılığımı korumak için kendimi zor tutuyorum. İçimde beni altına almak isteyen bir volkan patlıyor.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben onu görüyorum, kurnazlığı, lanet zaferi. Eğer bir şüphem varsa, şimdi ortadan kalktı.

Göt herif.

Lanet olası pislik.

Kyle elimi tutup yüzüne götürüyor ama o öpemedi ben çekiyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor kayıtsızca, neredeyse *masumca*. "Bir sorun mu var? Bir sorun mu var? Ben de Hap. Hamile kalmamalıyım."

Kyle soğukkanlılığını koruyor. "Sadece yüzde doksan dokuz etkili olduğunu duydum." "Ya da onları değiştirirseniz sıfır."

"Muhtemelen."

"Senin derdin ne lan?" Yataktan fırladım, onu yumruklamaya hazırdım, ama dünya dönüyor ve planlarımı durduruyor.

Kyle beni kolumdan tutuyor ama ben kolumu geri çekip ondan uzaklaşarak yatak direğini kavırıyorum. Lanet yüzünü tırmalamak ve pençelemek istiyorum. Onu tekmelemek ve vurmak istiyorum ama fiziksel olarak acı veremeyecek kadar güçsüz hissediyorum.

"Neden bu kadar kızgınsın? Öyle ya da böyle olacaktı."

Dudaklarım ayrılıyor. İnkâr etmeye ya da kendini savunmaya bile çalışmıyor. Lanet haplarımı değiştirdiğini açıkça itiraf ediyor.

"Vay canına. Şu anda seni gerçekten öldürmek istiyorum."

"Bu seni bebeğimizle yalnız bırakacak, bu yüzden bu seçeneğe karşı oy kullanıyorum."

Arkamı döndüm ve yavaşça iyileşen yüzüne bir yumruk attım. Geldiğini görmüş olsa da kaçmaya çalışmadı. "O *bizim* bebeğimiz değil."

"Onu sen ve ben yarattık, bu da bebeği bizim yapar." "Bunu *sen yaptın*."

"Tamam, ama fazla heyecanlanma. Bu sağlığın için iyi değil."

"Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Doğru, neden yapmayasın ki?" Sesim öfkeye çok yakın bir alay duygusuyla yükseliyor. "Başından beri bunu planlayan sendin ve

sadece planınıza göre işliyor. Şimdi ne olacak? Büyük planında sırada ne var? İçime birkaç bebek daha mı koyacaksın?"

"Eğer istersen."

"İstemiyorum! Bu yüzden o lanet hapları aldım."

"Bitti mi?"

"Daha işim bitmedi! İşte bu yüzden sana güvenemiyorum, Kyle. İşte *tam da* bu *yüzden*. Bir an dünya parmaklarımın ucundaymış gibi hissettiriyorsun, sonra gidip beni sırtımdan bıçaklıyorsun."

"Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik mi? Bunun dramatik olduğunu mu düşünüyorsun? Sana dramatikliğin gerçekte nasıl bir şey olduğunu göstereceğim." Göğsünü itiyorum. "Sen ve ben artık konuşmuyoruz."

"Tamam."

"Benimle konuşma!"

"Ben konuşmuyorum,
sen konuşuyorsun."

Hayal kırıklığı damarlarımda fokurduyor ama içime atıyorum ve hışımla odadan çıkıyorum. Kyle'ın peşimden geldiğinin farkındayım. Arabanın önünde duruyorum çünkü yanımda hiçbir şey yok, Ruslan ve Katia'yı arayacak bir telefon bile. Kapıyı açar açmaz yolcu koltuğuna kayıyorum ve camdan dışarı bakıyorum.

Bu koltukta oturmanın getirdiği anıları görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir saatten kısa bir süre önce beni havalara uçurmuştu. Şimdi, bunu tamamen farklı bir şekilde tekrar yaptı.

Bir iç çekiş onu terk ediyor ve gözlerinin beni izlediğini hissediyorum. "Miden bulanıyor mu? Doktor bana bir reçete verdi."

Cevap vermiyorum ve camdan diğer arabalara bakmaya devam ediyorum.

"Yani böyle mi olacak? Sessiz tedavi mi?"

Aynen öyle.

İçimde büyüyen hayatla ve onu oraya koyan adamla ne yapacağımı bulana kadar.

Çünkü bundan sonra asla eskisi gibi olamayız.

K Y L E

TEve dönüş yolculuğu tam bir sessizlik içinde geçti - boğucu bir sessizlik.

Rai beni tamamen siliyor ve tüm dikkatini dışarıdaki dünyaya odaklıyor.

Onu yakalayıp aklını başına getirmekten kendimi alıkoymak için yumruğumu direksiyonun etrafında sıkıyorum. Bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti, bu yüzden kendimi durdurdum.

Ne de olsa sebepsiz yere kızgın değil. Sinirlenmesin diye hastanede alttan almış olabilirim ama ben bile öfkesinin meşru olduğunu biliyorum.

Rusların yerleşkesine varır varmaz dışarı fırlıyor. Katia ve Ruslan onu girişte karşıyor ve o da onlara doğru başını sallamakla yetiniyor.

Yanımda yürüyorum, öfkeli adımlarına ayak uyduruyorum. Öfke bazen iyidir. Kızgın olacak kadar önemseydiği anlamına gelir. Sinirlerimi bozan şey tepkisizliği.

Daha iki adım atmıŖtık ki Anastasia merdivenlerin dibindeki yerinden sıçrayarak kalkıyor ve tırnaklarını birbirine geçirmeyi bırakıyor. Başından beri orada mı oturuyordu? Üzerinde pijamaları var, beyaz-sarı saçları zar zor taranmıŖ ve gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz geceler geçirdiğini gösteriyor.

Koşup Rai'yi kucakladığında duruyoruz. "İyi misin Rayenka? Olanları duydum ve senin için çok endişelendim."

Karım, yanımda somurtmasına rağmen kuzeninin hatırı için gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Ben tamamen iyiyim, Ana."

"Ama babam Arnavutların seni yakalayıp götürdüğünü ve..." Burnunu çekerek devam ediyor.

"Anastasia Sokolov, bu kadar önemsiz bir şey için ağlama," diye azarlıyor Rai sevgi dolu bir anne gibi ve bu benzetme beni kendi oğlunu ya da kızını taşıdığı görüntüsüyle vuruyor. *Benim* oğlumu ya da kızımı.

Bakışlarım karnına yöneliyor ve düz olmasına rağmen doktor çocuğumuzun orada olduğunu söylüyor. Bizim çocuğumuz. Benim ve Rai'nin.

Vay anasını. Bu kadar coşkulu hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Büyüleyici, gerçekten.

"Önemsiz bir şey değil," diye karşı çıkıyor Anastasya.

"Tehlikedeydin." "Ama artık değilim, seni ağlak bebek."

"Ama sen geçmişteydin ve gelecekte de olacaksın." Anastasia'nın bakışlarında bir şey parlıyor, onun gibi yumuşak, korunaklı bir şeyin göstereceğini hiç düşünmediğim bir şey.

Kin. Kızgın bir kin. Bu ilginç mi, değil mi?

Rai onu şefkatle kucaklıyor. "Merak etme Ana. Seni korumak için her zaman yanında olacağım."

"Ama ne kadar süre için?" diye mırıldanıyor genç kadın, bakışları belli bir şeye odaklanmamış.

"Ne kadar sürerse sürsün." Rai geri çekiliyor. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, bakışları önce bana sonra Rai'ye kayıyor. "Ben... Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Evet, tabii ki." Onu öpüyor. "Güvende olmana çok s e v i n d i m . " Sonra Anastasia bana gülümsüyor. "Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"O benim karım. Bunu her zaman yaparım." Rai'ye uzanmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor.

Anastasia merdivenlerden yukarı kaybolur kaybolmaz Rai'nin gülümsemesi de kaybolur.

Olanları rapor etmek üzere Sergei'nin ofisine giderken tepkimi bastırıyorum.

"Gerisini size bildirecek." Yüzüme bakmadan bana doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Yorgunum, o yüzden odama çekileceğim."

"Elbette, elbette." Sergei'nin kaşları çatıldı. "Kendine ve bebeğe iyi bak."

Bunun üzerine dudakları bir çizgi halinde inceliyor. Bunca zamandır hamileliği hakkında yalan söylemekle ilgili bir sorunu yoktu, ama şimdi

gerçek olduğu için

Öldür beni.

Sergei'ye iyi geceler diler ve sanki cehennem onun omuzlarındaymış gibi ofisten hışımla çıkar.

Ona katılmadan önce durumu ona en iyi nasıl özetleyebileceğimi düşünüyorum. Bu gece o halde uyumasına izin vermem mümkün değil. Sergei'nin sorularını cevaplamam yirmi dakikamı alıyor ve artık c a n ı m a t a k e d i y o r . "Tüm Arnavutları öldürdüğümüzü sanmıyorum çünkü onların tek

saklandık. Kirill ve Adrian sabah size tam bir rapor verecekler."

Tam kendimi dışarı atmak üzereydim ki Sergei kaçma girişimimi engelledi. "Bir suikast gerçekleştirmek için sana ihtiyacım olacak."

"Kimin üzerine?"

"Yakında sana haber veririm." Duraksıyor. "Sadece buna hazır ol ve bu ikimizin arasında kalsın."

"Anladım." Kimi ortadan kaldırmaya çalıştığını bilmiyorum ama bunu bir sır olarak saklıyorsa, kesinlikle bir şeyler dönüyor demektir. Bana bir isim verir vermez araştıracağım. Onlardan çalan hainin kimliğini bulmuş olabilirler mi?

Gözlerindeki kırıksıklıklar hafifliyor. "Ve teşekkür ederim." "Ne için?"

"Rai'yi korkunç bir kaderden kurtardığın için."

Neden o ve Anastasia bunu onlar için yaptığımı düşünüyorlar? Bunu sadece onun için yaptım, ve kendim için.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. O benim karım."

İyi geceler diledikten sonra odamıza çekiliyorum. Yatağın üzerinde uyuyan halini gördüğümde eşikte duruyorum. Top gibi kıvrılmıştı, ki bu Rai'nin uyumasını bekleyeceğim son pozisyonu.

Kırılğanlığı gözümden kaçmıyor. Saldırıdan kaçırılmaya kadar bugün çok şey yaşadı ve günü hamileliğini öğrenerek bitirdi.

O şerefsizlerin ona yaptıklarını hatırlayınca, zamanda geriye gidip o piçlerin her birinin boğazını kesmek istiyorum.

Kirill o gardiyanı yakalamasaydı ya da ben biraz geç kalsaydım, yatağımızda bu şekilde uyumuyor olacaktı. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Bu düşüncelerden sıyrılırken ciğerlerimden uzun bir nefes çekiyorum. Her şey bitti. O burada ve bir daha böyle bir şeyin olmamasını sağlayacağım, bu onu her zaman gözümlün önünde tutmak anlamına gelse bile.

Bundan kesinlikle hoşlanmayacaktır.

Örtüler vücudundan aşağı kayıyor ve çıplak kalçalarına kadar inen geceliği ortaya çıkıyor. Düz beyaz bir gecelik, bu gece için bana söz verilen kırmızı değil ama hastanedeki fiyaskodan sonra bunu giymesini beklemiyordum.

Saçları hafif nemli, bu da hızlı bir duş aldığı anlamına geliyor.

Onun yanına bu şekilde uzanmak istiyorum ama kıyafetlerimi ve tenimi kirleten kanın ona bulaşmasını istemiyorum. Bana kirli ellerim varmış gibi hissettirme yeteneğine sahip ve bu eller onu tekrar tekrar lekelemeye devam ediyor.

Yeterince akli başında olsaydım, onu her adımda lekeleyen bu kısır döngüyü durdururdum, ama bu kadın söz konusu olduğunda deliriyorum.

Banyoya giderken soyunuyorum ve hızlı bir duş alıp kanın akıp gitmesine izin veriyorum.

Odaya döndüğümde Rai hâlâ yan yatmış haldeydi ama bu kez kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı. Rüyasında görüyor olması gereken şey karşısında göğsüm sıkışıyor - bugünün anıları.

Tek yapmak istediğim bunları silmek ve onu sadece bu iğrenç anılardan değil, aynı zamanda dünyadan da korumak.

Kıyafetlerle uğraşmadan yorganı kaldırıp arkasına geçiyorum. Kolum onunkinin altından geçiyor ve avucumu karnına koyup kumaşın üzerinde gezdiriyorum, ne aradığımı bilmiyorum. Bu kadar erken bir zamanda orada büyüyen hayatı hissedebileceğimden değil.

Daha önce baba olmayı hiç düşünmemiştim. Ben de Rai gibiydim ve çocuk fikrini saçma buluyordum. Ama bu kadını tekrar gördüğümde beri tek istediğim onun içine bir hayat koymak.

Bu onu benimle tutmanın, bana bağlamanın bir yoluydu, böylece beni terk etmeyi asla düşünmeyecekti. Haplarını değiştirerek aşırıya mı kaçtım? Muhtemelen. Ama bu kadın söz konusu olduğunda ahlaki bir pusulam yok gibi görünüyor. Çoğu zaman, lanet bir hayvan gibi saf içgüdülerimle hareket ediyorum.

"Mmmm," diye mırıldanıyor Rai, sesi acı dolu. Kaşları daha da çatılıyor ve nefes alış veriş sertleşiyor. "Hayır... mmmm... n-hayır..."

"Rai," diye sesleniyorum
usulca. "M-mmm...hayır..."

"Rai." Yüzünü tutuyorum ve dokunuşum nazik olsa da sesim hiç de öyle değil. "Uyan."

"Mmmm..."

"Hadi, bebeğim. Aç o güzel gözlerini."

"Hayır!" Sesi kesiliyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayarak üst dudağına yapışıyor.

Omzunu sarsıyorum ve irkilerek uyanıyor, ağzı bir karış açık ve parlak gözleri odaklanmamış. Ter şakaklarını ve kaşlarını kaplıyor.

"Sorun yok. Ben buradayım." Yanaklarını boyayan gözyaşlarını sildim.

Omzunun üzerinden bana bakarken çenesi titriyor. "Onlar... beni tutuyorlardı... Ben... mücadele edemedim..."

"Her şey bitti, Rai. Her şey bitti, tamam mı?"

"Onlar... Sasha'yı benim önümde soydular ve neredeyse ona tecavüz ediyorlardı ve ben... ona yardım edemedim."

Rai sonunda Kirill'in yardımcısının aslında bir kadın olduğunu anladı. Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti.

"Ama yardım ettin." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Harikaydın. Güçlüydün, Prenses."

Bana daha iyi bakabilmek için başını daha da eğdiğinde nefes alış veriş yavaşça sakinleşiyor. O elektrik mavisli gözlerindeki hüznü beni rahatsız ediyor, özellikle de kaçırılma ile ilgili kâbusundan tamamen farklı bir şey için üzgün görüldüğü için.

Diğer tarafla yüzleşmeye çalışır. "Benden uzak dur."

"O kadar hızlı değil." Çenesinden tutup yüzüme bakmaya zorluyorum. "Bütün gece demiştin, hatırladın mı?"

"Ne?"

"Sana o pislikleri unutturacağım."

Gözleri açılıyor ama dudaklarım dudaklarını yutarken itiraz etmeye fırsat bulamıyor. Sertleşiyor ama beni itmeye çalışmıyor, kolları iki yanında gevşek bir şekilde yatıyor.

O da benim gibi, bedenlerimiz birbirine yakın olduğunda birdenbire ortaya çıkan sinerjiyi görmezden gelemiyor.

Dudaklarımı ayırıp ona fısıldıyorum, "Beni istediğini söyle." "Hayır."

"Rai... lütfen."

Dudaklarını serbest bırakmadan önce büzüyor. "Şu anda seninle konuşmuyorum."

"Ama seninle konuşmak istiyorum. Sana dokunmak ve unutmamı sağlamak istiyorum. Ama eğer istemiyorsan, başka bir odaya gidebilirim."

"Gitme," diye fısıldıyor ve ben rahatlayamadan devam ediyor. "Bu sadece hormonlar yüzünden kendimi garip hissettiğim için. Hiçbir anlamı yok. I

seni affetmiyorum ve hala seninle konuşmuyorum."

Çenemde bir kas çalışıyor ama bu gece onuncu kez tepkimi bastırıyorum. *Bunun bir anlamı olup olmadığını göreceğiz.*

Meme ucunu bezin üzerinden kıştırırken alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Kısa sürede sertleşip sıkı bir tomurcuğa dönüşüyor ve Rai sırtını dikleştiriyor. Gözbebekleri büyüyor ve kıcı sert aletime sürtünüyor. Hormonlardan mı yoksa bugün olanlardan mı bilmiyorum ama yüzündeki coşku ifadesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Hâlâ çenesinden tutarken, diğer elimi geceliğinin eteğini bulana kadar vücudundan aşağı kaydırıyorum. Beline kadar sıyırıyorum ve aletimin tepesini içeri itecek kadar bacaklarını ayırıyorum.

"Siktir," diye inliyorum ağzına karşı, aynı anda nefesi kesiliyor.

Lanet olsun. Ne de olsa bu normal değil.

İlk başta mantıklı gelmediği için inkar ettim ama şimdi her şey çok net. Rai'nin içinde olmak evimi bulmak gibi bir şey - ki hiç evim olmadığını düşünürsek bu çok garip. Ve ona kadar, buna imrenmeye hakkım olduğunu düşünmüyordum.

Şimdi, içimdeki her şeyle onu istiyorum, ona *ihtiyacım var*.

Daha önce hiç denemediğim bir ritimle içine girip çıkarken bacaklarının beni içine hapsedmesine izin veriyorum - yavaş, ılımlı ve çok derin. Kalçalarımı döndürmek için acele etmiyorum, neredeyse tamamen dışarı çekiyorum ve sonra tekrar içeri sokuyorum. Kendime bunun bebeği incitmek istemediğim için olduğunu söylüyorum, ama kısa bir süre sonra hız beni yakalıyor ve sürüklüyor.

Bedenim onunkiyle hiç bu kadar uyumlu olmamıştı. Rai nefesini tutuyor, sonra nefes nefese kalıyor, sonra tekrar tutuyor. Tahrik olduğunda hava girişini kontrol etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştır.

İki parmağımı ağzına sokup açıyorum ve bu fırsatı kullanarak parmaklarımı dilinin üzerinde gezdiriyorum. "Nefes al, Prenses. *Nefes al. Dışarı.* İşte böyle."

Beni takip ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Parmaklarımı ağzından kaydırıyorum ve kık yanaklarını ayırmak için kullanıyorum. Orta parmağımı yavaşça içeri ittiğimde Rai nefes nefese kalıyor. Boğazından bir inilti koparken duvarları aletimin etrafında daha da sıkılıyor.

Vay anasını. Onun her santimine sahip olmak istiyorum ama çok dar.

Hala onu kıcıncıdan sikerken, amındaki hızımı artırıyorum ve o da yataktan fırlıyor, "İşte... işte..." diye mırıldanıyor.

"Burası mı?" Kulağını törpüleyip çekiyorum, sonra tekrar içeri girip tatlı noktasına vuruyorum.

Etrafımda paramparça olurken titriyor ve bacakları titriyor. Rai dışarıda kimseye ihtiyacı yokmuş gibi davranabilir ama benim yanımda her zaman, hiç şüphesiz, çözülüyor.

Ve bir bakıma, o da benim üzerimde aynı etkiye sahip. Daha önce hiç kimseye onu arzuladığım kadar sahip olmak istememiştim. O gelmeden önce hiç tam bir aidiyet düşünmemiştim. Beni her gün deli eden tek kişi o.

Kendi orgazmım beni altına almadan önce ona birkaç kez daha sokmaya devam ediyorum. Kendimi onun dar duvarlarının içine boşaltırken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Rai yavaşça gözlerini kapatıyor, dudakları büzülüyor. Kollarımı beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Başımı boynunun kıvrımına yaslıyor ve dün orada bıraktığım morluğu kemiriyorum.

Bir dakika boyunca hareketsiz kalır ve sonunda solunumu normale döner.

Uykuya daldığını düşünüyorum ama sonra fısıldıyor, "Bebegi aldıracağım."

OceanofPDF.com

K sabah uyandıgımda orada değil.
Aslında, o sözleri söylediğimden beri orada değildi. İçimden
çıktı ve yatağı terk etmese de
Beni de tut.

Bedenen oradaydı ama ruhen değil. Evlendiğimizden beri ilk kez,
aramızda soğuktan titrememe yetecek kadar mesafe bırakarak uyudu.

Ve bir bakıma, tekrar ortadan kaybolmuş gibi hissettim.

Kürtaj yaptıracığımı söylediğimde bunun olacağını tahmin etmeliydim
ama bir şeyi tahmin etmek, onun benden uzaklaştığına tanık olmaktan
tamamen farklı. Sanırım aptal bir yanımla son kararı bana bırakarak ve buna
gerçekten saygı duyarak hatasını düzelteceğini umuyordu.

Bunun yerine benimle konuşmadı, kavga etmedi ve o tatsız pasif-agresif
sözlerinden birini bile etmedi. Her zaman yaptığı gibi gitti.

Güne hazırlanırken bacaklarımın arasındaki acıyı görmezden gelmeye
çalışıyorum. Dün gece beni becermesine izin vermemeliydim.

Gerçekten, *gerçekten* yapmamalıyım.

Ama onun yatıştırıcı sesini duymak ve sıcaklığını sırtımda hissetmek
beni gevşetti. Lanet olası hormonlar; sağduyumu çaldıklarını ve havaya
saçtıklarını hissedebiliyorum.

Bu yüzden işimiz bittikten hemen sonra söyledim. Savaşmadan benden
her şeyi almasına izin veremezdim. Bana haksızlık etti. Benim iznim
olmadan içime bir bebek koydu, bu yüzden onu ve benden çekilme şeklini
sikeyim.

Ruslan ve Katia odamın önünde beni bekliyorlar, yüzlerinde endişeli bir ifade var.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordum.

Ruslan keskin bir şekilde başını sallıyor.

"Evet, hanımefendi."

"Hayır, yapmadın. Şu kan çanağına dönmüş gözlere bak."

"Eninde sonunda yok olacaklar." Katia başını öne eğdi. "Biz... sana bir şey olsaydı asla kendimizle yaşayamazdık."

Ruslan, "Biz orada olsaydık, bunları yaşamak zorunda kalmazdınız hanımefendi," diye katılıyor.

"Hey, siz ikiniz, Asher ve Gareth'ın güvende olduğundan emin olmanızı söyleyen bendim. Tamam mı?"

"Ama-"

"Aması yok, Katia. Bu zaten oldu ve biz olanlara takılıp kalmayız, o yüzden sadece geleceğe odaklanacağız." İkisinin de omuzlarını okşadım. "İkinizin arkamı kolladığınızı bilmek beni çok daha güvende hissettiriyor."

"Her zaman," diyor ikisi de ve üçümüz merdivenlerden inerken ben gülümsüyorum.

Peter, Kyle'ın genellikle evin etrafında aylaklık eden yalnız gardiyanı, yüzünü bir çörekle dolduruyor. O gördüğüm en işe yaramaz gardiyan ve bunun tek nedeni ağartılmış saçları ve kaş piercingleri değil. Tanıdığım tüm gardiyanlardan daha beceriksiz olması, Igor'un onu neden işe aldığını merak etmeme neden oluyor. Kyle'a sürekli ters konuşuyor, bu da genellikle kafasına vurulmasına neden oluyor ve Kyle da onu tehlikeli görevlere götürmüyor, bu yüzden genellikle yemek yiyor ve tembellik yapıyor.

O burada olduğuna göre, Kyle da buralarda olabilir. Onu görme ve dolayısıyla onunla konuşma ihtimali nefesimi daraltıyor. Dün gece olanları düşünürsek, bu hiç hoş olmayacak.

Ama kararımın arkasındayım.

"Katia, öğleden sonrası için programımı temizle." "Tamamdır, bayan."

"Arabaya ihtiyacın olacak mı?" Ruslan soruyor.

"Evet." Eğer kürtaj yaptırıcaksam, yara bandını bir an önce söküp atmam daha iyi olur.

Her zamanki sabah toplantısı için yemek salonuna girerken derin bir nefes alıyorum. Kim bilir Kyle'ın sağımda oturmasıyla nasıl geçecek?

Yanımda...?

Onu masada bulamayınca düşüncelerim dağılıyor.
O ve Adrian dışında herkes burada.

"Rai," diye ısrar ediyor Sergei, ben yerimde sabit kaldığımda. "Gel, otur.
V Corp'un tugaylara aktardığı fonları konuşmak üzereydik."

Kendimi koltuğa doğru adım atmaya ve Damien'in yanına uzanmaya
zorluyorum.

Beni dürtüyor ve sesini alçaltıyor, böylece sadece ben duyabiliyorum.
"Bugün daha iyi misin?"

"Evet," diye uysalca
cevap veriyorum.

"Bebek de mi?"

"Evet." *Öyle görünüyor.*

"Yazık. Bebek olmasaydı Kyle piçini terk edeceğini sanıyordum."

"İşin içinde bir bebek olsa bile onu terk edebilirim."

"O benim Rayenka'm. Ben oyumu onu terk
etmekten yana kullanıyorum." "Neden bu
kadar kararlısın?"

"Beni muhtemelen votka içmeyen Japon bir kızla eşleştiriyorsun. Eğer
mutsuz olacaksam, seni kulübüme almalıyım." Kaşları kalktı. "Bir ilişkiye
ne dersin?"

"Belki yaşayan son adam sen olursan, Damien."

"Bunu gerçekleştirebilirim," diye mırıldanıyor tam bir ciddiyetle, sanki
gerçekten bunu yapmanın en iyi yolunu düşünüyormuş gibi.

Ona çılgın fikirler vermemeyi tercih ederek başımı sallıyorum. Daha da
önemlisi, sıradan konuşmalara odaklanacak bir ruh halinde değildim. İçeri
girip Kyle'ı bulamadığım anda ruh halim kötüden korkunç bir hale geldi.
Hangi cehennemde o? Ve gerçekten bu konuda konuşmadan kürtaj olmama
izin verecek mi?

Pisliğin tepki vermemesi, tepki vermesinden daha çok sinirlendiriyor
beni. Arkamda duran Ruslan eğilip kulağıma bir şeyler fısıldıyor,
"Aleksander size bakıp duruyor, bayan. Ona haddini bildirmemi ister
misiniz?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve Sasha'ya gülümsüyorum, o da bana
gizlice gülümsüyor.

Kirill ise gözlüklerini yeniden ayarlarken bana ters ters bakıyor.
Gözlerindeki o manik bakış iyi haber olamaz. Bu piç Sasha'nın yanında
olmasını gerçekten hak etmiyor.

Acaba onun kadın olduğunu biliyor mu? Ne diyorum ben? Tabii ki
bilmiyor. Bilseydi, onu vurup öldürürdü. Aldatmak onun yöntemi olduğu

için

Kirill, yalan söyleyen ya da kendisini kandıran herkesten rahatsız olur. Ayrıca, bir kadının erkek kılığına girmesi *Pakhan'ın* kendisine doğrudan bir hakarettir.

Bu da onu kendi tarafıma çekmem için bir neden daha.

Burası erkeklerin yönettiği bir dünya, öyle ki kadın gardiyanlara bile izin verilmiyor. *Dedushka* Katia için bir istisna yaptı çünkü onun için ayak diredim. Ruslan hariç herkes, üstün yeteneklerine rağmen onu hâlâ küçümsüyor. Tabii ki bunu arkamdan yapıyorlar, çünkü benim yanımda onu kötülerlerse onları bir güzel benzetirim.

Toplantı sırasında finansman hakkında konuştuk ve koşullar nedeniyle V Corp'un net kârının daha yüksek bir yüzdesini serbest bırakmayı kabul ettim. Ancak Sergei, tugayların parayı ne zaman geri ödeyeceklerine dair bir son tarihimiz olacağını kabul edene kadar diretiyorum ki bu Kirill ve özellikle Mikhail'in hoşuna gitmiyor. Kirill aynı fikirde değil çünkü benden ya da herhangi birinden ne yapacağının söylenmesinden nefret ediyor, ama Mikhail'in durumu çok kötü. Tugayının sayılarını gördüm ve berbattan da öte.

Toplantıdan sonra yemek odasında oyalanırken ikiz kardeşimden gelen bir mesaj buluyorum.

Reina: Gareth ve Asher ile tanışıp benimle tanışmadığına inanmıyorum. Seni son gördüğümünden beri aylar geçti Rai. Gelecek yıl için başvurmalı mıyım?

Ses tonundaki alaycılığı ve incinmişliği neredeyse duyabiliyorum.

Sohbetin en üstündeki küçük resmine bakarken göğsümün dolduğunu hissediyorum.

Asher onu yanağından öperken Gareth'ı kucakladığı ve güldüğü bir fotoğraf.

Çok spontane ve hayat dolu, Reina'nın her şeyi gibi. Onu çok özlüyorum, şimdi her zamankinden daha çok. Keşke onunla bir süreliğine de olsa buluşabilsem ve *konusabilsem*. Küçükken birbirimize sırlarımızı açtığımız gibi ona her şeyi anlatmak isterdim.

"Bizi yalnız bırakın. Rai ile konuşmam gerek." Kirill'in sesi beni hayallerimden çekip çıkarıyor ve telefonumu hızla saklıyorum.

Burada sadece dört kişi kaldığımız için Ruslan ve Sasha ile konuştuğunu fark ettim.

Ruslan ben başımı sallayana kadar kımıldamıyor. Sasha tereddüt ediyor, benimle Kirill'in arasına bakıyor, dudakları endişeyle aralanıyor.

"Patron-"

"Gitmenin neresini anlamıyorsun?" Ona bir bakış bile atmadan sözünü kesiyor.

Sanki onun emri bir kırbaçmış gibi dikleşiyor, sonra keskin bir baş

sallıyor. Hareket etmeden önce bana son bir kez kararsızca baktıktan sonra dışarı çıkıyor,

kapıyı arkasından kapattı.

Kirill ve ben karşılıklı oturuyoruz. Sasha'ya bağırdığı için gözlüğünü kırıp gözüne sokmak istiyorum ama o güçlü duygulardan zevk alan bir ucube olduğu için sakın kalıyorum.

"Kahvaltıdan sonra oturup çay içecek kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim Kirill." Fincanımın kenarından ona bakmaya devam ederken kahvemden bir yudum alıyorum. Kurnaz tilkiyi bir şekilde kavramak için her zaman onu izlemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Biz değiliz. Neyse ki."

"Neyse ki. Peki bu *onurlu* buluşmayı neye borçluyum?"

"Ben de merak ediyordum."

"Ne hakkında?"

"Sergei ve diğerlerine gördüklerini ne zaman anlatacaksın?" "Ne gördüğümü mü?"

"Kulüpte. Şimdi hatırlıyorsun, değil mi?"

Asla unutmadım, aptal.

"Cinsel tercihlerini mi kastediyorsun? Size söyledim, beni zorlamadığınız sürece bunu size karşı kullanmak istemiyorum."

"O zaman seni zorluyorum. Anlat onlara."

"Neden onlara söylememi istiyorsun?" Kendi mezarını kazması hiç mantıklı değil.

"Beni yok etmek istemiyor musun? Şansın var, o yüzden kullan o."

"Hayır." Sasha'ya onu asla tehdit etmek istemediğimi söylediğimde ciddiydim.

hayatının bu kısmıyla. Eşcinsel olmak bu dünyada kadın olmak gibi bir şey. Gerçi biseksüel olduğundan şüpheleniyorum. Mesele şu ki, her suç örgütünde ezilen bir azınlıktırlar. Bratva'daki tüm başarılarına rağmen, eğer bu ortaya çıkarsa, Kirill ve ailesi normalden farklı muamele görmemesi gereken bir şey için tamamen gözden düşecek.

"Dedim ya. Yap. Yap dedim."

"Hayır, Kirill. Senin derdin ne?" "Eğer yapmazsan, kız kardeşini öldürürüm."

Donup kalıyorum ama yüz ifademi nötr tutuyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Reina Ellis. Gerçi o artık Reina Carson, değil mi?"

Kahvede boğuluyorum, sıçrayanlar masayı kaplıyor. "Nasıl..."

"Sen başımın üstünde bir şey tutarken onu öğrenmeyeceğimi mi sandın? Onu iyi sakladın ama benim de kendi yöntemlerim var."

"Kirill," diye uyarıyorum.

"Çocukluk aşkıyla yedi yıldır evli, değil mi? Kendisi bir avukat ve babasının şirketinde çalışıyor. Ayrıca babanızın adını verdikleri küçük ve güzel bir oğulları var. Önce çocukla başlayayım mı? Bu seni yeterince teşvik eder mi?"

Ayağa fırlıyorum, çantamdan silahımı çıkarıyorum ve kafasına doğrultuyorum. "Beynini şimdi ve burada dökeceğim."

"Beni öldürürseniz talihsiz bir gaz kazası evlerini havaya uçurur. Ve hafta sonu olduğu için bugün hepsi evde. Bu trajik olayla ilgili manşetleri hayal edebiliyor musunuz?"

Reina'ya ne olacağı gerçeği yüzüme çarparken ellerim titriyor. Kirill bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Her cinayeti bir kaza gibi gösterme konusunda çok yetenekli.

En kötü kabusum gerçek oldu. Reina'yı hayatımdan korumak için yaptığım her şey beni kıcımdan ısıtıyor. O kadar insan arasından Kirill olmalıydı.

"Ne halt istiyorsun?" Isırarak söyledim.

"Kardeşliğe benden bahsedersen Reina'nın varlığı hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranacağım."

"Neden kendin çıkmıyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Sadece sana söyleneni yap." Ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi, hâlâ kendisine doğrultulmuş olan silahı umursamadan. "Bomba patlamadan önce bir günün var."

O gider gitmez, elimdeki silah yanıma düşüyor. Aklımdaki tek düşünce, bana tıpatıp benzeyen kız kardeşim.

Reina.

Reina'yı kurtarmalıyım.

I Rei'nin evine vardığımda havasızlıktan boğuluyorum. Mimari modern ve bina çatı katıyla birlikte iki katlı. En azından güvenlik konusunda dikkatli davranmışlar.

yüksek, sağlam duvarlarla çevrili bir mülk. Garajları bile duvarın içinde.

Güvenlik konusunda dikkatli olduklarını söylerken, onları böyle bir şey almaya ikna ettiğimi kastediyorum, çünkü yedi yıl önce bile böyle bir şeyin olmasına hazırlıklı sayılırdım.

Buraya ikinci gelişim. Yedi yıl önce evlendiğinden beri kız kardeşimin evini sadece ikinci kez ziyaret ediyor olmam garip olmalı ama benim için bu son derece normal bir karardı.

Kirill, Damien ya da Mikhail'in beni takip eden birileri olması ihtimaline karşı daha önce gelmek istemedim. Onu bulup incitmeyeceklerine güvenmiyordum.

Ama artık bitti. Artık Kirill biliyor ve ya ben onun duygusuz taleplerini yerine getirene ya da o kız kardeşime zarar verene kadar durmayacak.

Gerekirse hayatım pahasına koruyacağıma dair anneme söz verdiğim kardeşim. Reina, annem ve babamla olan son bağlantım. Hayatta bir amacım varmış gibi hissetmemi sağlayan birkaç kişiden biri.

Zile bastığımda Ruslan ve Katia iki yanımda duruyordu. Onu ve ailesini korumak için yaptığım her şey, Kirill hayatlarının peşinde olduğu için artık önemli değil.

Onları buradan çıkarıp bir yere göndermeliyim ve-

Kapı açıldı, ağzım bir karış açık kaldı. Karşımda duran kişi burada bulmayı beklediğim son kişiydi.

Kyle.

Bu da ne...

Küçük Gareth'ı umursamazca omuzlarında taşıyor. Yeğenim oyuncak arabasını kocamın saçlarında gezdirirken eksik dişlerini göstererek kıkırdıyor.

"Ne... Burada ne yapıyorsun?" Sesim de hissettiğim kadar şaşkındı.

"Reina ve Asher'ı ziyaret edeceğim." Yüz ifadesi de sesi kadar boş.

Neden bundan bu kadar nefret ediyorum? Kyle daha önce uzakta olabilir, ama ne zaman benimle olsa, aklındaki tek kişi hep ben oluyorum.

Dünden beri, parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş ve eninde sonunda tekrar kaybolacakmış gibi hissediyorum.

"Teyze!" Gareth oyuncağını havada sallayarak haykırıyor.

"Hey, bebeğim." Onu Kyle'ın elinden almaya çalışıyorum ama o omuzlarını kaldırıp Kyle'ın boynuna tutunuyor.

"Artık beni tanıyor musun teyze?" diye somurtuyor.

"Evet. Dün için çok özür dilerim, Gareth. Yorgundum ve seni başka biri sandım."

"Sorun değil. Annem teyzelerin bazen unuttuğunu söyledi."

"Rai!" Kız kardeşimin haykırışı, bana ayı gibi sarılmadan önce bana ulaşıyor. "Seni çok özledim."

Onu içeri iterken kollarımla sarıyorum, kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden Ruslan ve Katia'ya dışarıda nöbet tutmalarını işaret ediyorum.

Reina geri çekilip sanki son görüşmemizin üzerinden yıllar geçmiş gibi bana bakıyor. Sade, dar bir kot pantolon ve dar mavi bir atlet giyiyor. Saçları omuzlarına dökülüyor ve makyajı hafif ama çarpıcı. O her zaman ikimizin arasındaki güzellik kraliçesiydi. Eski lise amigo kızı, balo kraliçesi ve okulunun biraz kötü kızı.

Eğer okula birlikte gitseydik, muhtemelen ona yaklaşmaya cüret eden herkesi tekmeleyen sessiz ikiz ben olurum. Ama sanırım Asher benim yerime bu rolü üstlendi.

Gülümsüyor ve garip bir şekilde aynada kendime bakıyormuşum gibi hissediyorum, ancak gülümsemem onunki kadar parlak ya da kaygısız değil.

"Kyle haklıydı."

"Ne hakkında?" Bakışlarım ondan ona kayıyor. Gareth'la meşgulumuş gibi davranarak göz teması bile kurmuyor, kurduğunda da ruhu kadar boş.

Göt herif.

"Bugün bizi ziyarete geleceğini söyledi ama ona inanmadım." Yanağını okşuyor. "Ama işte buradasın. Çok farklı görünüyorsun."

"Ben hâlâ benim, Rei." Kyle'a bakışlar atıp duruyorum. Daha ben gelmeden buraya geleceğimi nereden biliyordu?

"Hem de nasıl." Gülümsemesi azalıyor ve anneminkine çok benzeyen sert bir ton takınıyor. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Ne gibi?"

Elimi tuttu ve evlilik yüzüğümün olduğu elini yüzüme doğru itti.

"Oh."

"Doğru. *Oh.* Bana söylemeden evlendiğine inanamıyorum." Sesi düştü. "Düğünün için bir sürü şey planlıyordum ama davet edilmedim bile."

Kahretsin.

Onu böyle acı çekerken görmekten nefret ediyorum. Sanki bir uzvunu kesiyormuşum gibi hissediyorum. Onu omzundan tutup yanıma çekiyorum. "Çok üzgünüm, Rei. Herkes oradaydı ve senin hayatını tehlikeye atamazdım." Kaşları birbirine kenetlenmiş, hiç de ikna olmuş görünmüyor, ben de devam ediyorum: "Yokluğun göğsümde boş bir delik varmış gibiydi, ama seni içeri alamazdım. Senin, Gareth'ın ve Asher'ın hayatı tehlikeye değken olmaz."

Bu onun bir kolunu belime dolamasına neden oldu. "Biliyorum, ama yine de berbat."

"Özür dilerim."

"Üzgün olman benden sakladığın gerçeğini düzeltmiyor." Geri itiyor. "Davet edilmemeni anlamaya çalışabilirim ama her zaman konuşuyoruz, nasıl oldu da bundan hiç bahsetmedin? Eğer Kyle ziyarete gelmeseydi, bana hiç söyler miydin?"

Ona ters ters bakıyorum. Pislik herif kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokuyor.

Yüz ifadesi aynı kalıyor ve Gareth'la oynamasına rağmen zar zor gülümsüyor.

"Görücü usulü bir evlilikti. Uzun süreceğini düşünmemiştim," diyorum Reina'ya. "Hâlâ da düşünmüyorum."

Kyle'dan bir tepki beklediysem de hayal kırıklığına uğradım çünkü Gareth'ın oyuncak arabayı göğsünde gezdirmesine izin vererek onu şımartıyor.

"Ama neden?" Reina'nın kaşları çatılır. "Kyle harika birine benziyor. Yedi yıl önce seni koruyan muhafız oydu, değil mi?"

Tabii ki Reina böyle aptalca detayları hatırlayacaktı.

"Başka bir yerde konuşalım." Elinden tuttum. "Buraya acil bir şey için geldim."

Kyle telefonunu çıkarır ve diğer eliyle Gareth'ı tutarken bir şeyler yazar. Telefonum titriyor ve hala Reina'nın elini tutarken kontrol ediyorum.

Onu sebepsiz yere telaşlandırma. Kirill'in eve bir şey yerleştirmesi için gönderdiği adamın icabına çoktan baktım. Ona eşyalarını toplayıp gitmesini söyleme çünkü bu onu daha fazla tehlikeye sokar. Her zaman nerede olduğunu bilersen onu daha iyi koruyabilirsin.

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum. Ayrıca, Reina'yı tanıyorsam, tehlikede olanın ben olduğumu düşünecek ve buradan ayrılmayacaktır, hem onun hem de Asher'ın hayatlarının burada olduğundan bahsetmiyorum bile. Tüm arkadaşları ve onun tüm sosyal çevresi burada.

Cevap yazarken ona bakmıyorum.

Rai: Bunu nereden biliyorsun?

Adrian bana Kirill'in planlarından bahsetti. Bana bir borcu var. "Rai, ne oldu?" Reina elimi çekiştiriyor.

"Hiçbir şey." Nefes veriyorum ve gülümsüyorum. "Küçük kız kardeşimi ziyaret edemez miyim?"

Sırıttırıyor. "Ziyarete gelmenin tam zamanı. Sana etrafı göstereyim."

Reina bana yaptıkları tadilattan ve şöminenin buraya son geldiğinde gördüğüm şömineye göre nasıl geliştirildiğinden bahsediyor, ki Reina'nın bana hatırlatmayı sevdiği gibi bu yıllar önceydi.

Asher'ı mutfakta, muhtemelen kendisi ve Kyle için bira seçerken buluyoruz. Beni görünce gülümsüyor ve üzerinde sade gri bir pantolon ve beyaz bir tişört olmasına rağmen bakımlı ve her an mahkemeye çıkmaya hazır görünüyor.

"Dün için özür dilerim," diyorum.

"Bunun için endişelenme." Bana bir bira ikram etti. "Senin gibi ben de oğlumun o kalabalığın yakınında olmasını istemiyorum."

Bunu küçümseyici bir tavırla söylemese de, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Asher ülkedeki en başarılı avukatlardan biri tarafından yetiştirildi ve ahlak polisi olmasa da Reina'nın suç mirası konusunda tamamen rahat değil. O sadece ailesiyle birlikte normal bir hayat yaşamak istiyor ve ben buna tamamen saygı duyuyorum.

"Teşekkürler." Birayı gösterdim. "Ama ben içmeyeceğim." "Rai!" Reina beni kolumdan tuttu.

"Sen-"

Bir elimi ağzına koyup onu da kendimle birlikte sürüklüyorum.
"İzninizle." Asher bilerek gülümsüyor. "Acele etmeyin."
Bitişikteki yemek salonuna geçip kulak misafiri olmadığımız anda
Reina'nın elimi ağzından çekmesine izin veriyorum.
Önümde duruyor, bir elini kalçasına koyuyor ve ayağını yere vuruyor.
Bazen gerçekten annem gibi davranıyor.
"Dökül, Rai."
"Ne?" Masum numarası yapıyorum.
"Hamilesin, değil mi?" "Bu fikre
nereden kapıldın?"
"*Teşekkürler, ama içmeyeceğim.*" Benim kullandığım ses tonunu
taklit ediyor. "Sadece bu mu?"
"Gareth'a hamile olduğumu öğrenir öğrenmez Asher'a da aynı şeyi
söyledim. Ayrıca, ıslıl ıslıslın - cildin parlıyor ve saçların daha parlak. Sende
farklı olan bu."
"Hayal görüyorsun."
"Hayır, yapmıyorum. Ayrıca Kyle'a sanki ona ayakta binmek
istiyormuşsun gibi bakıyorsun. İlk üç aylık dönemimde bunu yapmıştım.
Pozisyon pek rahat değil ama çok ateşli."
"Çok fazla bilgi, Rei." "İffetli
olmayı bırak."
"Ben iffetli biri değilim. Sadece böyle şeyleri yüksek sesle konuşmaktan
hoşlanmıyorum." "Bu da namuslu olmanın tanımı. Haklı mıyım, değil
miyim?"
Onunla asla kazanamam, bu yüzden iç çektim. "Evet, tamam,
hamileyim."
Annem bizimle saklambaç oynadığında kazandığı zamanki gibi
zıplayarak ciyaklıyor. Sanırım Reina çocukluğunu benden daha fazla
korumuş. Kardeşliğin bir parçası olmanın ne demek olduğunu,
öldürmezsem öldürüleceğimi anladığımda o parçam öldü.
"Onu saklamıyorum," diyorum, beni duymadığından neredeyse emin
olacak kadar alçak sesle.
Ama Reina zıplamayı bırakır, yüz ifadesi yargılayıcı olmaktan çok
endişelidir. "Neden?"
"Çünkü... İçinde yaşadığım dünyaya bir çocuk getiremem."
"Sen neden bahsediyorsun? Böyle giderse hayatını boşa harcayacaksın."
"Hayatımı boşa harcamıyorum. Onu *inşa* ediyorum. Arada fark var."
"Peki, tamam. Ama bir soruya cevap ver."

"Ne?"

"Çocuk istiyor musun?"

"Ben...bilmiyorum."

"Hiç annelik hakkında düşündünüz mü? Annem hakkında?"

"Her zaman onu düşünüyorum." Sesim tutuklaştığında boğazımı temizliyorum. "Ama ben o olmayacağım, Reina. Suç dünyasında acı çekeceklerini bile bile çocuk doğurmayacağım."

"Acı çektin mi?"

"Hayır, ama bunun nedeni *Dedushka*'ya sahip olmamdı."

"Ve çocuğunuz da size, Kyle'a ve onun belalı teyzesine sahip olacak. Ash ve ben Muay Thai dersleri almaya başladık ve kesinlikle kış tekmeleyebiliriz." Bana bir poz göstermek için geri adım atıyor ve ben de biraz gülümsüyorum. "Bu yüzden herhangi bir karar vermeden önce bir düşün, tamam mı?"

"Aldım ve kararım kesin." "Kyle için sorun değil mi?"

"Hayır, ama onun fikrinin bir önemi yok."

"Babası o, Rai."

"Ve bu *benim* bedenim. Benim iznim olmadan tohumlarını buraya ekmeye hakkı yoktu." Sesim yükseliyor ve sakinleşmek için burun deliklerimden nefes alıyorum. "Bunu ben istemedim. Ben... Ben anne olmaya uygun değilim. Ben sen ya da annem değilim, Rei. Eğer bir şekilde ölürsem çocuğuma ne olur? Ha? Peki ya Kyle? O piçin yaşam tarzı benimkinden bile daha tehlikeli. Er ya da geç, kendi isteğiyle ya da bir kurşunla gidecek. Sonra ne olacak? Bu yükü tek başıma nasıl taşıyacağım?"

"Neden yapamıyorsun?" Kolumu ovuyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, Rai. Ivan'ın karşısına geçip 'Ben Rai Sokolov'um' dediğin andan beri benim kahramanımsın." Köşede yağmur altında kalmış başıboş bir kedi yavrusu gibi titriyordum ama sen ne tereddüt ettin ne de arkana baktın. Tereddüt etmeden yerimi aldın ve bana rahat hayatını verdin. Beni birden fazla şekilde kurtardın Rai ve on altı yıl sonra da bunu yapmaya devam ediyorsun. Çocukluğumuzdan beri sahip olduğun annelik becerilerinden neden şüphe edesin ki?

"Ayrıca..." Yanağımdan süzülen gözyaşımı siliyor. "Hepimiz bir gün öleceğiz, bu yüzden bunu bir bahane olarak kullanmanın bir anlamı yok. Sadece korkuyorsun ve bu sorun değil. Nasıl bir anne olacağımdan sürekli korkuyordum. Hâlâ bazen kendimden şüphe ediyorum ama Ash'le birbirimize sarılıyoruz. Sanki birimiz olmadan diğerimiz düşecekmiş gibi. Gareth alabileceğim en güzel hediye. Bu yüzden iyi düşünmeden acele kararlar vermeni istemiyorum."

B u konuda. B u n u n l a b i r l i k t e , e ğ e r h a l a k ü r t a j o l m a k i s t i y o r s a n ,
b e n t a m o r a d a o l a c a ğ ı m v e b u s ü r e ç t e e l i n i t u t a c a ğ ı m ."

"Reina..."

"Buraya gel, abla." Bana sarılıyor ve ben de gözlerimi kapatıp sıcaklığının beni sarmasına izin veriyorum. "Yine de beş dakika çok adaletsiz. Önce ben çıkmalıydım."

Kıkırdıyorum, saçlarını okşamak için uzaklaşıyorum. "Seninle konuştuktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"İkizler bunun içindir - gerçi evliliğini benden sakladıktan sonra ayrıcalıklarını kaybediyorsun."

"Rei..."

"İyi, iyi. Beni koruyordun ve her neyse." "Güvende olduğundan emin olmak için her şeyi yaparım."

"Hiç şüphem yok, ama beni hayatından çıkarma. Bundan *nefret* ediyorum." "Daha hazırlıklı olmaya çalışacağım."

"Olması gerektiği gibi. Şimdi bana Kyle ile aranızdaki her şeyi anlat." Cığerlerimden derin bir iç çekiyorum. "Anlatacak bir şey yok."

"Anlatacak bir şey yok da ne demek? İkinizin arasında bıçakla kesilebilecek kadar çok gerilim var."

"Bana nasıl baktığını gördün mü?"

"Senden nefret edip sonra yavaşça sikmek ister gibi mi?"

"Hayır, sanki beni siliyor gibi."

Bana inanamayarak bakıyor. "Vay be. Sen umutsuz vakasın."

"Ne?"

"Mafya işlerinde çok iyi bir karakter yargıcısın ama sevgi konusunda berbatsın Rai."

"Bu da ne demek şimdi? Gerçekten umurunda değilmiş gibi görünüyor."

"Hayır, umurunda değil. Sadece biraz kalbi kırılmış gibi görünüyor."

"Çünkü doğum kontrol haplarımı değiştirmeseydi olmayacak olan bebeği aldıracağımı söyledim. Aramızda kimin kalbi kırılmalı?"

"Bunu o mu yaptı?" diye mırıldanıyor.

"Evet, o zaman gidip ona iletişim konusunda biraz ders vermeye ne dersin?"

"Bu çok aptalca bir hareket."

"Arkadakiler için bir daha söyle."

"Bebeği gerçekten istemiş olmalı."

"Neden yapsın ki?"

"Bu sorunun cevabını bilmesi gereken kişi sizsiniz.

Ne de olsa o senin kocan."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Ama bir şey bulamadım. Onun tipi bir aile bile istememeli."

"Neden olmasın? En kalpsiz insanlar bile aile ister."

"O değil, Rei..." Ailesinin ölümüyle ilgili sözleri beni etkilediğinde sözümü kesiyorum. Daha beş yaşındayken kendi ailesinin öldürüldüğünü görmüş. O zamandan beri tek ailesi, onu bir ölüm makinesine dönüştüren suikastçilerdi. Aslında hiç ailesi olmamış. Acaba bu yüzden mi kendisinden biri mi?

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Bu yaptıklarını mazur göstermez ama en azından davranışlarını bir şekilde açıklar.

"Sadece konuş onunla," diye ısrar ediyor Reina.

"Duvarların olmadan." "Benim duvarlarım yüksek değil."

"İşte-şimdi yukarı çıktılar. Savunmaya geçmemeye çalışın." "Ama hatalı olan o."

"Öyle, buna hiç şüphe yok. Ama bu ölümcül gerginliğin hayatınızın geri kalanında da devam etmesini istiyor musunuz? Çünkü iletişim eksikliği çok hızlı bir şekilde zehirli hale gelebilir. Nereden bildiğimi bana sorun."

Asher'la olan geçmişini bana nasıl anlattığını hatırlayarak kolunu okşuyorum. "Ama şimdi buradasın ve Asher seni hak ettiğini kanıtladı."

"Kyle yapmadı

mı?" "Pek

sayılmaz."

"Ve doğum kontrol haplarınızla uğraşmak da ona puan kazandırmıyor."

"Bir de bana sor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bazen çok yakınımıdaymış gibi hissediyorum, bazen de asla tutunamayacağım bir gölge gibi. Başlarda iyi olduğumu sanıyordum ama şu anda iyi olmaktan çok uzağım Reina. Kendimi sürekli bir rollercoaster yolculuğundaymışım gibi hissediyorum ve nefes alacak yerim yok. Şimdi ona nasıl güvenebilirim?"

"Konuş, Rai." Ses tonunu yumuşatıyor. "İlerlemenin tek yolu bu."

Bu tür bir 'konuşmaya' nasıl başlamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmasa da başımı sallıyorum.

Reina elini koluma doladı. "Hadi, Gareth ile biraz zaman geçir. Dün ağlayarak bana geldi, bir uzaylının onu kaçırdığını düşünmüş.

Teyze."

"Bunun için üzgünüm."

"Küçük adamdan özür dile, benden değil. Eğer bütün gün seninle oynamasına izin verirsen, muhtemelen seni affedecektir."

Oturma odasına gidiyoruz ve Gareth'i elinde bambu bir kılıç tutarken ve Kyle'ı bir at gibi sürerken buluyoruz. Asher olan kötü canavarla savaşırken bağırıyor.

Bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor. Kyle'ı ilk kez bu kadar kaygısız ve hesapsızca gülümserken görüyorum.

Ailesinin korkunç ölümüne tanık olduktan sonra böyle gülümseyebilmesi bir mucize. Bir çocuğa karşı bu kadar açık olabilmesi daha da mucizevi.

Neden göğsümde bir şey hareket ediyormuş gibi hissettiğimi bilmiyorum.

"Şunlara bakın." Reina'nın sesi huşu doludur. "Gareth insanları kolay kolay sevmez ama Kyle'ı şimdiden atı yaptı. Geçen gün *Tangled*'i izledi ve at onun en sevdiği karakter, bu yüzden herkes onun atı olamaz."

"Kyle'ın insanları etkilemek için bir yolu var. Görünüşe göre çocukların bile bağışıklığı yok."

Reina saçlarını savurarak sırtıtıyor. "Bunu bana mı söylüyorsun yoksa kendi kendine mi konuşuyorsun?"

"Kapa çenenin." Omzuna kendi omzumla vurdum ve o da bana karşılık verdi. Onu çok özledim.

NEREDEYSE TÜM GÜNÜ REINA, ASHER VE GARETH İLE GEÇİRİYORUZ. BENİM İkiz kardeşim gitmeme izin vermiyor, beni kırk yılda bir gördüğünü ve zaten hafta sonu olduğunu, bu yüzden dinlenmem gerektiğini söylüyor.

Ruslan ve Katia'yı bizimle yemek yemeye davet ediyorum, ama onlara emretsem bile nöbet yerlerini terk etmiyorlar. Ben de onlara paket yaptırđım.

Kyle ve Asher zamanlarının çoğunu Gareth ile oynayarak ya da birlikte televizyon izleyerek geçiriyorlar. Ne olduğunu anlamadan önce, Gareth kanepede sıdıktan sonra hepimiz geç bir akşam yemeği için oturuyoruz.

Reina onu yatağına götürmek ister, ancak Asher onu nazikçe kenara iter.

"Onu taşıyabilirim," diye savunuyor.

"Senin yapabileceğini biliyorum ama o çok büyüdü, o yüzden ben yapacağım."

İtiraz etmeye çalışır ama Asher alnına bir öpücük kondurarak onu susturur.

İkiz kardeşim yemek odasında bize katıldı. Elinden geleni yaptı ve bir Rus çorbası bile hazırladı.

"Ne zamandan beri yemek yapmayı biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Ders aldım. Neden?" Yanımda sessizce oturan Kyle'a dönüyor. "Hâlâ umutsuz bir aşçı mı?"

"Aşağı yukarı."

"Hey! O zaman sana krep ve tost hazırlamıştım." "*Yanmış krep* ve tost."

"Onları sen yedin."

"Başka seçeneğim yoktu. Yanmamış kısımlar o kadar da kötü değildi." Çorbadan bir yudum alıyor, hâlâ bakışlarına cevap vermiyor.

Reina aramıza bakıyor ve onu işaret ediyor. Yüzümü ona doğru çeviriyorum ama bu sadece sırtışını genişletiyor.

Asher, Gareth'ı odasına yerleştirdikten sonra bize katılıyor. "Uyandı mı?" Reina soruyor.

"Kıpırdamadı bile. Kendi iyiliği için çok fazla oynadı." Asher bir elini Reina'nın omzuna koyuyor ve oturmadan önce eğilip alnının üst kısmını öpüyor.

Ona, sanki dünyasının merkezinde o varmış ve diğer her şey bir aksesuarıymış gibi bakmasını hep sevmişimdir. Sanki dünya griymiş ve renkli olan tek kişi oymuş gibi.

Başımı eğerek, onları bir sürüngen gibi izlememek için çorbama gömülüyorum. Gözlerim Kyle'ın meraklı gözleriyle karşılaştığında irkiliyorum. Beni izliyordu. Ama neden?

Kendine bir kadeh şarap doldurur ve yarısını tek seferde bitirir.

"Birleşik Krallık'ın neresindensin?" Asher ona sorar. "Londra mı?"

"Evet. Hayatımın büyük bir kısmını orada geçirdim ama aslen İrlandalıyım." "Sesin İrlandalı gibi gelmiyor." Reina balık kılçıklarını çıkarır ve

Çocukmuşum gibi tabağımdakileri temizliyorum.

"Bir İngiliz tarafından yetiştirildim, bu yüzden aksanım var."

"Asher üç yıl boyunca İngiltere'de yaşadı." Reina'nın sesi belirgin bir üzüntüyle kesiliyor. "Orada üniversiteye gitti."

Kocası masanın üzerinden elini tutuyor ve konuşurken elinin arkasını okşuyor. "Evet, ben de bu yüzden sordum. Birkaç İngiliz arkadaşım var ve onlar da ünlü pislikler."

"Gerçekten mi?" Kyle şarabını bitirir ve bir bardak daha doldurur.

"Kim?" "Aiden King ve Cole Nash."

"Kral ve Nash'in servetinin varisleri." "Onları tanıyor musun?"

"İngiltere'de herkes öyle. Şirketleri hamamböceği gibi her yerde." Kyle şarabını yudumlamaya, daha doğrusu yutmaya devam ediyor. "Aiden'in babası Jonathan King ile kişisel bir tanışıklığım var."

"Ne tür bir tanıdık?" Reina sorar.

"Aile yemeklerinde gündeme getirilecek türden bir konu değil."

"Ne yaptığını biliyorum, Kyle." İkimizin arasına bakıyor. "Burası yargılamadan uzak bir bölge. Kız kardeşimi ve onun diğer yarısını oldukları gibi kabul ediyorum."

Kyle 'diğer yarısı' kısmıyla alay ediyor ve ben de masanın altından kalçasını çimdikliyorum. Elimi tutuyor ve nazikçe pantolonundan uzaklaştırıyor. Sert ve ağır bir şey karnımın dibine çarptığında kalbim güm güm atıyor.

Kyle ilk kez dokunuşumu reddetti. Genelde, Sergei'nin yemek masasında benimle dalga geçen ve beni kıvrandıran o olurdu ve onu iten ben olurum.

Az önce ne oldu? "Rai!"

"Ha?" Reina'ya bakıyorum, odaklanamıyorum. "Bir şey mi dedin?"

"Soda ister misin diye sordum."

"Ben iyiyim." Bakışlarım üçüncü kadehini yudumlayan Kyle'a kayıyor. Eğilip fısıldıyorum, "Sarhoş olacaksın."

"Yani?"

"Sen... sarhoş olmayı sevmiyorsun." Bunu bana bir keresinde söylemişti, sarhoş olmak düşünce sürecini bozduğu için nadiren bir kadehten fazlasına izin verdiğini söylemişti.

"Belki de öyle." Kendine bir bardak daha doldururken bana bir bakış bile atmıyor.

Gecenin sonunda iyice sarhoş olmuştu. Ruslan ve Asher onu arabanın arkasına taşımama yardım etmek zorunda kaldılar.

Bizi uğurlamaya gelen Reina'ya sarılıyorum. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca sana koruma vereceğim, lütfen hayır deme. Bu beni daha iyi hissettirecek."

kolaylıkla."

"Peki daha sık ziyaret edecek misin?" "Geleceğim."

"Tamam." Sonra fısıldıyor, "Unutma, konuşalım. Oturup konuşmadığımız için Ash'i neredeyse kaybediyordum, bu yüzden benim hatamı tekrarlama Rai."

Onu bırakmadan önce sırtını bir kez ovuyorum ve arka koltuğa geçiyorum. Reina'ya el sallıyorum, o da bana el sallıyor ve Asher onu arkadan kaşıklıyor, kazağını çıkarıp omuzlarına sarıyor.

Ruslan muhafız olarak onlarla kalıyor, bu da bana Sergei'den Reina'nın yanına birkaç kişi daha göndermesini istememi hatırlattı. Her zaman Reina'nın başına muhafız dikmek isterdi ama ben onun normal bir hayat yaşama isteğine saygı duydum.

Araba hareket ederken, yanımda sızmış olan Kyle'a bakıyorum. Başını deri koltuğa yaslamış, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Gömleğinin ilk iki düğmesi açık, gergin teni ve zayıf, kaslı yapısı ortaya çıkıyor.

Her zaman bu kadar çekici miydi, yoksa ben de onun gibi şaraptan mı sarhoş oldum?

Ona kızgınım, gerçekten kızgınım, ama elimi uzatırken ve yanağını avuçlarken buna karşı koyamıyorum. Dokunuşum yumuşak, deneysel. Daha önce ona hiç içimden geldiği gibi dokunmamıştım. Sanki bunu yapan oymuş da benim bir şey yapmama gerek yokmuş gibi hissediyorum.

Başı omzuma düşene kadar eğiliyor. Derin bir nefes alıyorum ama ciğerlerime çekebildiğim tek şey onun şarapla karışmış erkeksi kokusu.

Bir kolunu belime doluyor ve derimin altında karıncalanmalar başlıyor. Yavaşça gözlerimi kapatıp bu hissi içime çekiyorum. Onun kucağında olmak neden bu kadar iyi hissettiriyor? Seksle ilgili bile değil. Sadece onun kollarında olmayı seviyorum.

"Doğruca eve mi, bayan?" Katia sürücü koltuğundan soruyor. "Evet," diyorum gözlerimi açmadan.

"Öğleden sonra için planladığınız şeyi yapamadığınıza göre, yarın için programınızı temizleyeyim mi?"

"Hayır, henüz değil."

Sanırım uykuya dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi bir sonraki açışında Katia adımı söylüyor.

Kyle etrafımda dolanmaktan kurtuluyor ve ben de bu kaybı görmezden gelmeye çalışıyorum. Katia'nın onu yukarı taşımama yardım etmesini bekliyordum ama o kendi başına sendeliyor.

"Biraz dinlen," diyorum ona ve onu takip ediyorum.

Ayakta durmasını sağlamak için kolunu tutmaya çalışıyorum ama o kolumu çekiyor.

Bu gece bunu ikinci kez yapıyor ve ben dilimin kırbacını kontrol edemiyorum. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok,"

diye mırıldanıyor. "Denediğim

için özür dilerim."

Onun önünden odaya doğru yürüyorum ve içeri girer girmez çantamı yatağın üzerine atıyorum. Yatağın önünde dikilirken kanım kaynıyor.

Arkamdaki kapının klik sesini duyana kadar hareket etmiyorum.

Sessiz sesi kısa süre sonra odayı dolduruyor. "Benden bir ocuk sahibi olmak böyle bir trajedi mi?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

THava ölümcül bir gerilimle dalgalanıyor, boğucu ve boğucu bir gerilim, sadece havaya değil sağduyuya da el koyan bir gerilim.

Beni Kyle'dan ayıran önemli bir mesafe olmasına rağmen, sanki parmaklarını boğazıma dolamış ve beni duvara yaslamış gibi hissediyorum.

Benden bir çocuk sahibi olmak böyle bir trajedi mi?

Neden o kelimeleri o ölü ses tonuyla söyledi? Neden aynı anda hem yakın hem de uzak hissediyor? Akşam yemeğine oturduğumuzda ya da arabadayken yaşadığım reddedilmeyi hâlâ atlatabilmiş değilim. Daha önce hiç hissetmediğim tuhaf duygular bir anda ve her yönden içime doluyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" Onunla yüzleşirken yavaşça, neredeyse korkuyla soruyorum.

Kapıyı itti ve sendeleyerek bana doğru geldi. Sesi biraz ayılıyor ama hâlâ sarhoş olduğu belli. "Bu yüzden mi ondan kurtuluyorsun?"

"Ben sadece..." Önümde durduğunda duraksıyorum. Hayattan daha büyük ve ne zaman bu kadar yakınıma gelse durup bakıyorum. Alkol kokusu burun deliklerime çarpan dalgalar halinde ondan yayılıyor. Kesinlikle sarhoş.

Bana yarı donuk, seksi gözlerle bakıyor. Ancak mavileri koyu ve derin, neredeyse depresif görünüyor. "Sadece ondan kurtulmak mı istiyorsun?"

"Bu değil-"

"Tamam."

"İyi mi?" Nasıl iyi olabilir? "Evet, iyi. Nasıl istersen öyle yap."

"İzninize ihtiyacım yok."

"Bunun gayet farkındayım."

Tanrım. Uysal ses tonu sinirime dokunuyor. Ama bu geç saatte bağırıp çağırıp tartışmak yerine kendimi dizginliyorum. "Sabah ayık olduğunda konuşalım."

"Son bir kez."

"Ne?"

"Sana sahip olmama izin ver. Son bir kez." Beni ensemden yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma indiriyor. İlk başta öpücüğü yavaş ve şehvetli, ama sonra yoğunlaşıyor, diller çarpışıyor ve dudakları dudaklarımı yutuyor. Neredeyse... çaresiz.

Ve ben de bu çaresizliği paylaşıyorum. Beni iki kez reddettikten sonra öpüyor. Sarhoş olduğu için muhtemelen böyle hissetmemeliyim, ama duygularım her yere dağılmış gibi görünüyor ve bu benim gerçekliğimdeki tek doğru şey.

Kyle elbisemin fermuarını indiriyor ve çılgınca hareketlerle kollarımdan aşağı kaydırıyor. Ayaklarımın dibinde birikiyor ve beni sadece iç çamaşırlarımla bırakıyor.

Sütyenimi usta parmaklarıyla açıyor ve parmakları göğüslerime değince nefesim kesiliyor.

"Siktir, bebeğim. Çok güzelsin." Meme ucuma yapışmak için başını eğiyor, ben de sırtımı eğiyorum, başım dönüyor. Sakalının göğsümdeki hissi dayanılmaz bir sürtünme yaratıyor. O ısırpı açgözlü bir ritimle emerken meme uçlarım sert tomurcuklara dönüşüyor.

Çok güzel. İçten içe gülümsüyorum. O benim güzel olduğumu düşünüyor.

Ne de olsa daha önceki reddedilmeler önemli değil. Hiçbir anlamları yoktu.

Kemerini çözmeye çalışırken bu fikre tutunuyorum ama yeterince hızlı değilim ve hareketlerim en iyi ihtimalle beceriksizce. Bu tür şeylerde hiç iyi olmadım ama olmak istiyorum. Onun için, aldığım kadarını geri vermek istiyorum.

Kyle görevi devralmaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum, sesim kendi kulaklarım için fazla ahlaksız. "Bana bırak."

Elimi sabitleyerek nihayet kemerini çözmeyi bitiriyorum. Pantolonunu ve boxer külotunu tekmeleyip attı. Düğmelerine uzanıyorum, ama gömleğini yırtıp düğmeleri etrafa saçmadan önce ilk ikisini zar zor çözüyorum.

Yontulmuş göğsü netleşirken yutkunuyorum. Bu manzara asla eskimeyecek.

Kyle iki parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve başımı kaldırıyor, gözleri benimkilerle çarpışırken sertçe nefes alıyor. Ham ve yoğunlular ve

ben

Orada gördüklerimden hoşlandığımdan eminim. Şehvetin ardında, yok etmek istediğim bir hüznün duyusunu var.

Yanağını avuçluyorum, düzensiz nefes alışım onunkiyle eşleşiyor. "Kyle, ben-"

Parmağını dudaklarıma götürüyor ve başını bir kez sallıyor. "Bunu mahvetme. Bugün olmaz."

Orta parmağı külotumun üzerinde kayıyor ve kumaşı bacaklarımdan aşağı indirmeden önce ürperiyorum. Orta ve yüzük parmağını amıma sokarken isteyerek külottan çıkıyorum ve onu bir saniyeliğine içime çekerken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Reina'nın evinde olduğumuzdan beri onun dokunuşuna hasret kalmıştım. Hayır, bu sabah uyandığımda onu yanımda bulamadığımdan beri.

Bacaklarım titriyor, beni daha fazla taşıyamıyorum. Sanki bunu hissediyormuş gibi Kyle bir kolunu belime doluyor ve parmaklarını içime sokup klitorisimi okşarken beni yerimde sabitliyor. Tenimin her yerinde karıncalanmalar patlak verirken başım omzuna düşüyor.

Orgazm beni pençelerine almadan önce uzun süre dayanamıyorum -bir dakika bile değil-. Sarhoş olması önemli değil; Kyle bedenimi benden daha iyi tanıyor ve sanırım buna alıştım. Zevki ve duyguları benden bu kadar kolay söküp almasına alıştım.

Beni geri çekip ters çevirdiğinde ve aşağı ittiğinde hala dalganın üzerindeyim. Halının üzerinde dizlerimin üzerindeyim, ama pozisyonuma tepki veremedi beni daha da aşağı indiriyor. Göğüslerim halıya sürtünüyor, yumuşak yüzey meme uçlarımla daha da sertleştiriyor.

Ne...?

Sırtım ona dönük, halının üzerinde dümdüz uzanıyorum. O çekmecesini açarken ben de ona bakıyorum. Bir oyuncak çıkaracağını sanıyorum, ama daha iyi bilmeliydim. Kyle bana onlarla işkence etmekten hoşlanıyor olabilir ama gerçek seks sırasında onların işin içine karışmasından hoşlanmıyor. En azından ben onu onlara tercih ederim.

Bir şişe kayganlaştırıcı ve bir prezervatif alır ve çekmeceyi kapatmaya zahmet etmez. Bekle. *Prezervatif mi?* Kyle hiç kullanmazdı, o yüzden olduğunu bile bilmiyordum.

Ayrıca, beni zaten hamile bırakmışken prezervatif ne işe yarar ki?

Gömleğini çıkarmak için acele etmiyor, sert kaslarını ve karın kaslarında dalgalanan dövmelemleri ortaya çıkarıyor. Başka tarafa bakmaya ya da hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bunu yaparsam çok önemli bir şeyi kaçıracağımı gibi hissediyorum.

Kyle tişörtünü fırlatıp atıyor ve avını yutmak üzere olan aç bir yırtıcı gibi arkamdan yaklaşıyor. Ayrılmış bacaklarımın arasına diz çökene kadar bakışlarımla onu takip ediyorum.

Bir elini karnımın altına koyuyor ve dizlerimin üzerine hafifçe eğilmem için beni yukarı kaldırıyor. Bu pozisyon daha önce yaptığımız her şeyden farklı ve beni mümkün olan her pozisyona soktuğunu düşünürsek bu bir şey söylüyor.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Kyle kış yanaklarımı ayırıyor ve soğuk bir sıvı arka deliğimle buluşuyor. Sıcak tenime karşı rahatlatıcı bir his veriyor. Hâlâ orgazmımın etkisindeyim, bu yüzden her dokunuş bana afrodisyak gibi geliyor. Ya da belki de Kyle yaptığı içindir.

"Seni önce kışından sonra da amından sikeceğim, sonra da her şeyi baştan yapacağım."

Sözleri üzerine kalçalarım sıkılıyor ama parmağıyla sıvı kayganlaştırıcıyı arka deliğime sokmadan önce fazla düşünemiyorum.

Bu his şaşırtıcı derecede zevkli, hatta hassas. Elimi halının üzerinde yumruk haline getiriyorum. Bir parmak daha ekliyor ve ben bu müdahaleden irkiliyorum. Kayganlaştırıcıdan daha fazla dökerken acı zevkle karışıyor.

Ama bu yeterli değil. Yeterli gibi hissettirmiyor. "İçine sok," diye inliyorum.

"Neyi koyayım, Prenses?"

"Senin... sakin. Sadece sok."

"Acıtacak."

"Bırak acısın." Şu anda acıyı ve onunla birlikte gelen sınırsız haz duygusunu istiyorum. Çünkü Kyle ile bu sadece acı gibi hissettirmiyor, bedenlerimizin ve ruhlarımızın birleşik bir bağlantıda birleşmesi.

Kocamın parmakları kışımı terk ediyor ve daha büyük ve daha sert bir şey girişime sokulmadan önce prezervatif paketinin yırtıldığını duyuyorum. İlk santimi içeri iterken denge için halıyı tutuyorum.

Vay canına. Kahretsin.

Sanırım beni ikiye ayıracak. Bu büyüklükte bir şeyi amıma nasıl sokabildim ki?

Tekrar içeri ittiğinde nefesimi zar zor tutabiliyorum.

"Aaaah..." Elimi ısııyorum. "Mmmm..."

"Biliyor musun?" Kyle'ın parmakları beni kaldırdığı kalçama saplanıyor ve tek seferde içeri giriyor. "*Fuuuck.*"

Kararmış görüşümde neredeyse yıldızları görebiliyorum. Acı gerçek. Beni kabaca önden aldığı zamankinden bile daha gerçek. Tamamen doldurulma hissi tüm duyularımı ele geçiriyor. Sanki bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir şekilde birleşmişiz gibi.

"Nefes al," diye homurdanıyor üstümden. İki parmağıyla ağzımı açarken vücudu benimkini örtüyor. "Nefes al, Rai."

O zaman fark ediyorum ki, içimden geçen hislerin karışımını hissetmeye devam etme çabam sırasında nefesimi tutuyordum. Gözlerim şişmiş olmalı, gözyaşlarım içlerinde toplanıyor. Kyle'ı bir dayanak olarak kullanarak derin nefesler çekiyorum. Oksijen açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimi yakıyor ve sistemime yeni bir hayat akışı sağlıyor.

"İşte bu kadar..." Vücudu hala benimkini kaplarken hareket etmeye başlıyor.

Zevk patlamaları midemin dibinde birikiyor ve tüm vücuduma yayılıyor. Titreyen dizlerim beni zorlukla yerinde tutsa da onun altında kıvranıyorum. Sert zemin çok iyi acıtıyor ve tüm vücudumda patlayan parıltılara ekleniyor.

Kyle beni ensemden yakalıyor ve beni nefessiz bırakan bir güçle itiyor. Neredeyse çekiliyor, sonra tekrar sonuna kadar giriyor, beni dolduruyor, geriyor, daha önce hiç yaşamadığım bir zevk duygusu uyandırıyor.

Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor, böylece çok fazla olduğunda her zaman yaptığım gibi boğulmuyorum.

Hiçbir şey saklamadan beni yere yatırıyor ve bu garip bir şekilde tutkulu, erotik ve... gerçek. Her zaman bana yakın olduğunda, benden başka gidecek yolu olmadığında gerçek benliğini gösterdiğini hissetmişimdir.

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. Sırtımda o kadar büyük ki, bir tür tanrı gibi. Dürtüşleri uzun ve derin ve yüz ifadesinde hala silmek istediğim o hüzün duygusu var.

Ona bakmak bile beni uçuşuma sürüklüyor. Bu orgazm daha önce yaşadıklarımın daha güçlü. Kıcımda başlıyor ve amımda patlıyor, sonra tüm vücuduma yayılıyor.

Dirseklerim ve dizlerim beni tutamıyor, bu yüzden yere düşüyorum. Kyle beni dik tutuyor, bir eli karnımın altında, diğeri kalçamda, içime daha sert ve daha hızlı giriyor. Kendini dizlerinin üzerinde tutuyor, vücudu itişlerinin gücüyle yükseliyor ve sonra düşüyor.

Yakında boşalacağını düşünüyorum ama boşalmıyor. Çekiyor ve beni sırtüstü çeviriyor, prezervatifi çıkarıp atıyor. Zemin tenimi acıtıyor ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda bunu umursamıyorum.

Aramızda her zaman garip bir bağ olmuştur. Biraz dengesiz, biraz hastalıklı ama aynı zamanda kaosa huzur getiren türden. Her gece koza içinde uyumak ve her sabah uyanmak istediğim türden. "Bir kez daha."

Acımasızca tek seferde amıma giriyor. Hissediyorum onun içimde çıplak olması çok iyi.

Gerçekte bitmeyen orgazmım bir diğerine akıyor. *Kahretsin*. O kadar uyarıldım ki sadece penetrasyon beni uçurumun kenarına götürebiliyor.

"Kyle...oh...Kyle!"

"Bir kez daha." Kucağına oturmam için beni kaldırıyor ve daha derine ve daha sert bir şekilde sürüyor, aynı zamanda meme uçlarımı emiyor ve kemiriyor. Sanki yeterince yaklaşıyorlarmış ya da yeterince derine dokunamıyormuş gibi daha önce hiç yaşamadığım bir acelecilikle dokunuyor bana. Çok sıcak, çok terli olana kadar tenimin her santiminde zevk patlamaları patlıyor. Çok...fazla.

Kyle içime boşalmıyor. Boşalmıyor. O kadar.

Ben tekrar tekrar boşalana kadar beni sikmeye devam ediyor. İçimde yumuşamıyor. Aksine daha da sertleşiyor ve kalınlaşıyor. Sanki beni orgazm etmeyi kendine görev edinmiş gibi. O kadar çok boşalıyorum ki sayısını unutuyorum. Vücuduma her yönden saldıran uyarım miktarı yüzünden bir noktada hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Terli, ağlayan bir karmaşa içindeyim ve işin kötü tarafı bunun bitmesini hiç istemiyorum.

Kyle bana dokunuyor. Bugünkü reddedilmelerin aksine, beni deli gibi beceriyor, uzak duramıyor.

Döllerini içimi doldurduğunda, bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyorum. Sanırım bir ara bayılmışım, yani ikisi de olabilir.

Yumuşak dudaklar alnıma değiyor ve inliyorum. "Mmmm."

"Seni daha önce de özledim, şimdi de özleyeceğim."

Ben de seni özledim. Bu sözleri söylemeye çalışıyorum ama enerjim tükeniyor. Yarın. Yarın konuşacağız ve ona aldırmayacağımı söyleyeceğim. İkimizin de daha önce sahip olmadığı bir aileye sahip olmak istediğimi söyleyeceğim. *Kyle, bebek ve ben.*

Uykuya dalmadan önce bu sahneyi hayal ettiğimde dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

K Y L E

T Yatağın üzerinde yüzüstü yatan kadına bakarken başımın ağrması sorunlarımın en küçüğü.

Kalçalarını, kollarını, kalçalarını, kıcını ve hatta omurgasındaki yılan dövmesinin etrafını bir çürük galaksisi kaplıyor.

Sikeyim.

Dün geceye dair anılar aklıma geldikçe sıçrayarak uyanıyorum. Ne yaptım ben böyle? Sırtının sürekli yükselip alçalması olmasaydı, onu öldürdüğümü falan düşünebilirdim.

Lanet olsun.

Sarhoşken ona dokunmamalıydım. Sarhoş olmamamın nedeni sadece çekingenliğimi kaybetmem değil, aynı zamanda kendimi kontrol edememem. O durumda durma ya da duraklatma düğmesi bile yok.

Rai söz konusu olduğunda o düğmelere hiç sahip olmadığımından değil. Verdiğim kararı her hatırladığımda, onu daha çok becerdim, ona daha çok sahip oldum ve deliden başka bir şey değildim.

Onu bir hayvan gibi defalarca yere yatırdığıma inanamıyorum. O zaten çok kırılgan ve basit bir dokunuşla kolayca morarıyor. Canavar tarafımın beni bu şekilde tamamen kontrol etmesine nasıl izin verebildim?

Saçının bir teline dokunmak için parmağımı uzatıyorum ama son anda duruyorum, elim yumruk oluyor. Artık ona dokunmaya hakkım var mı?

"Siktir," diye fısıldıyorum, ayağa fırlarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Artık her şey bitti.

Hızlı bir duş alıyorum, sonra siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giyiyorum. Rai hâlâ yüzüstü uyuyor. Muhtemelen yorgunluktan bir süre daha uyanmayacak.

Masasına oturup bir kalem alıyorum ve eklemelerim ağrıyana kadar yazıyorum. Her zaman benim gibi solakların el yazılarının berbat olduğunu söylerdi ve sanırım bu doğru. Ama genel bir e-posta ya da metin yazmak yerine, geride son bir kişisel dokunuş bırakmayı tercih ediyorum.

Mektubu yastığın üzerine koyuyorum, sonra dudaklarımı alnına değdiriyorum ve bir saniye kadar uzun süre orada kalmalarına izin veriyorum.

"Mmmm...Kyle?" diye mırıldanıyor uykusunda.

Eğer şimdi uyanırsa, muhtemelen beni boğacaktır. Bunu hak ediyorum, ama bunu sonsuza dek bitirmeden ölemem.

Yorganı çenesine kadar çekiyorum ve odamızın kapısını son kez kapatıyorum.

ROLAN'I DAHA ÖNCE ÖLDÜRMEK İSTESEYDİM, BU HIÇ DE ZOR OLMAZDI.

Aslında keskin nişancıları, işini bitirebilmeleri için kulüplerinin karşısındaki binalara davet ediyor.

Bunu yapmamamın nedeni, onun acı çekmeye ihtiyacı olması ve annemle babamdan daha fazla acı çekmeye ihtiyacı olmasıydı.

Günahlarıyla yüzleşmeseydi bu bir intikam olmazdı. Ayaklarımın dibinde kendi kanı içinde kıvranıp, annemin o zaman yalvardığı gibi onu kurtarmam için bana yalvarmasaydı tatmin edici olmazdı.

Ama koşullar ilk başladığım zamankinden farklı. Rai'yi işin içine soktu.

Eğer o Arnavutlar hâlâ elinde olsaydı, şimdiye kadar hayatını kaybetmiş olurdu. Ve bu Rolan'ın son saldırısı. Üzerinde adı yazan kurşun bu.

Ailemin ölümünü engelleyememiş olabilirim ama yapacağım son şey olsa bile Rai'yi koruyacağım.

Rolan'ın işini bitirirsem, İrlandalılarla olan tüm savaş sona erecek. Flame, Rolan'ın tarafındaki üst düzey yetkililerin çoğunun Ruslara ve İtalyanlara karşı çıkmanın delilik olduğunu düşündüğünü söyledi. Japonlar ve Triadlar da katılacağına göre, bu tam bir intihar görevi.

Rolan bir diktatör olarak örgütte kendisine karşı olan herkesi öldürdü. Onları korku içinde tutuyor ve o gider gitmez barış geri gelecek.

Rai güvende olacak.

Lenslerimden İrlandalıları kulübünün ortasındaki salonda oturan adama bakıyorum. Artık yaşlanmış, altmışlı yaşlarında, saçları bembeyaz ama gözlerinde hâlâ saf kötülük var.

Telefonum titriyor ve onunla göz temasını kesmeden telefonumu alıyorum. Zaten şu anda ateş edemem. Etrafında vızır vızır dolaşan, ona rapor falan getiren çok fazla insan var. Ona net bir atış yapmalıyım çünkü ıskalamam pozisyonumu tehlikeye atar.

Ekranı yanıp sönen ismi gördüğümde dudaklarım aralanıyor.

Godfather.

On yıldır beni ilk kez arıyor. Eski numarasını sakladığım halde yeni numaramı almayacağını düşünmüştüm.

Cevap verirken yutkunuyorum,

"Alo?" "Ne halt ediyorsun, serseri?"

Parmağım hâlâ tetikte. Vaftiz babam kırklı yaşlarında olabilir ama sesi hâlâ beş yaşındayken ona her adımda sarıldığım zamanki kadar otoriter çıkıyor.

"Birkaç kafa patlatmak," diye şaka yapıyorum, çünkü bunca yıldan sonra onunla nasıl konuşacağımı bildiğim tek yol bu.

"Vurulduğunu duydum."

"Meh. Kurşunlar beni öldüremez. Bu hayatta değil." "Evlendiğini duydum."

"Sayılır, ama bitti." Şakaya geri dönmeden önce sesim alçalıyor. "Herkes senin gibi evlilik hayatı için yaratılmamıştır, vaftiz baba. Bazıları karılarını geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen tam bir piçtir."

"Ciddi ol. Bu sefer kendini ne tür bir karmaşanın içine soktun?"

"Eski güzel intikam." Durakladım. "Sana ailemi öldürdüklerini söylediğim insanları hatırlıyor musun? Onlardan birini buldum. Anneme ihanet eden şerefsiz Rus'un kim olduğunu hâlâ bilmiyorum ama şimdi buna ayıracak vaktim yok, o yüzden şerefsiz amcamla yetineceğim."

"Sonra ne olacak? Rahatlayacağınızı ya da anne babanızın hayata döneceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, ama harika hissettirecek."

"Kyle..."

"Ve geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklediğim karımı güvende tutacak." "Neredesin sen?"

"Büyük finalin gerçekleşeceği yerde." "Tam olarak nerede?"

"Neden soruyorsun?" "Ben buradayım."

Durakladım. "Burada nerede?"

"Amerika'da. Gel benimle buluş."

"Neden... tüm bu olanlardan sonra neden benimle görüşmek istiyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptığın şeyden nefret ettim ama senden asla nefret etmedim, Kyle. Sen babalığın ne demek olduğunu bilmeden önce sahip olduğum oğlumdun ve kendi çocuklarım olduktan sonra bile bu değişmedi."

Yutkunuyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Saçmalıyorsun, vaftiz baba." "Ve sen de yine umursamaz davranıyorsun. Gel benimle buluş. *Şimdi*." "Bekle, bitirmeme izin ver-"

Arkamdan gelen hareket sesiyle kesiyorum. Ayağa fırladım ama artık çok geçti. Omzuma bir şey ateş ediyor. Önce silah sesi olduğunu sanıyorum ama kan gelmiyor. Telefon yere düşüyor, ekranı kırılıyor.

Geriye doğru sendeleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve beni vuran herife bakıyorum. Ağartılmış saçları, içinde anestezi olan silahına üflerken her yöne doğru uzanıyor. "Sana güçlü olabileceğini söylemiştim, Kyle."

Sikeyim.

Peter bana yaklaşıp gözlerini bana dikeyyor. "Rolan'ı öldürmemen gerekiyor. Patron henüz bunu istemiyor."

"Bunu sana I-Igor mu yaptırdı?" Gözlerimi zar zor açık tutarak mırıldanıyorum.

Peter tüfeği elimden bir bebeğin elinden şekerini alır gibi kolayca aldı. "Patron seni doğru yolda tutmamı söyledi ve ben de başından beri bunu yapıyordum. Planını duyduktan sonra Rai'yi zorlayan bendim."

Bu şerefsiz.

Onun boğazını keseceğim.

Hayır, aslında kalbini kör bir bıçakla oyacağım, böylece daha çok acıyacak.

"Ben onu susturmak için her şeyi yaptım, peki sen ne yaptın? Uğruna çalıştığımız her şeye karşı geliyorsun. Bunu yapamazsın. Bu Boss'a ihanettir ve ben buna izin veremem. Bir kez ve sonsuza dek ortadan kaybolmanın zamanı geldi. Sen Rus bile değilsin, bu yüzden en başından beri kardeşliğin bir parçası olmamalıydın, seni pis İrlandalı."

Tüfeği savurdu ve kafama vurdu. Vücudum bir gümbürtüyle yere çarptı. Aklıma gelen son görüntü Rai'nin yüzü ve yumuşak gülümsemesi. En azından mektubum bir veda görevi görebilir.

OceanofPDF.com

KYLE

Bayan Sokolov,

SANA BÖYLE SESLENMEMDEN NEFRET ETTİĞİNİ BİLİYORUM AMA MESAFEYE İHTİYACIM VAR. Şimdi bunu yazabilirim.

Seninle ilk tanıştığımda, şımarık bir mafya prensesi olduğunu düşünmüştüm, ama seni çetin ceviz biri olarak buldum. Kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin vermedin ve kendini savundun. Bununla da kalmadın ve senden daha nüfuzlu insanlara karşı çıkmak anlamına gelse bile senden daha zayıf olanlara yardım etmeyi kendine görev edindin.

Mesele şu ki, seninle bu kadar yakınlaşmayı ya da hakkında bu kadar çok şey öğrenmeyi planlamamıştım. O zamanki tek görevim Nikolai'nin istihbaratını kullanarak amcamın hareketlerini uzaktan izlemektir.

Bir noktada, bu görev bulanıklaşmaya başladı. Bir noktada, yeni günleri dört gözle beklememin tek nedeni büyük intikam planım değil, sendin.

Seninle geçirdiğim zaman arttıkça, zırhımı daha çok yırttın ve kendini daha derine işledin. Gördükçe amacım daha da bulanıklaştı, kendimi daha da önemsiz hissettim. Hedeflerinin peşinden tereddüt etmeden gitmeni izlemek, tüm varlığımı sorgulamama neden oldu ve bu duygudan nefret ettim.

Gitmemin bir sebebi de buydu. Bir sabah uyandım ve artık bana ihtiyacın olmadığını fark ettim. Hiçbir zaman da olmadın. Sen çok bireycisin.

ve bağımsız, ve benim senin yanında olmam sadece kardeşlikteki ana planını engellerdi.

Ayrılmanın verdiğim en iyi karar olduğunu söylemiyorum. Muhtemelen en kötüsüydü ama öyle olmasaydı, senin hayatımın ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğunu fark edemezdim. Öyle olmasaydı, seni benim yapmak için geri dönmezdim.

Ne kadar savaştığının bir önemi yoktu Prenses. Benimle evlenmeye zorlanacağın binlerce senaryoyu çoktan gözden geçirmiştım. Rolan'ı düşünerek yaptığım plan, Igor'un oğlu olmasaydım bile işe yarayacaktı ama sırf karım olman için bu seçeneği seçtim.

O zamandan beri, tek amacım seni benimle kalmaya zorlamak için birbiri ardına hamleler yapıyorum.

Sensiz nefes alamadığım ya da düşünemediğim bir saplantıya dönüştün. Yaptıklarımın yanlış olduğu aklımdan geçti ama duramadım çünkü bu seni tekrar kaybetmek anlamına gelirdi ve bunu göze alamazdım.

Hapları değiştirmek seni bana bağlamak için başka bir yöntemdi, böylece gitmeyecektin. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama başlangıçta yanlış ya da doğru düşüncesi aklımdan geçmedi.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimi fark ettim ve çocuğumuzdan kurtulacağını söylediğini duymak beni incitse de kararını tamamen anlıyorum. Seni yeterince zorladım, artık bunu yapmayacağım. Eğer kürtaj istiyorsan, buna saygı duyarım.

Vaftiz babam bana sevdiklerim için tehlikeli olabileceğimi söylerdi ve ben de bir aydınlanma yaşadım, sonunda onun sözlerinin ne anlama geldiğini anladım. Genel olarak insanları umursamıyorum ama umursadığım zaman takıntılı, zehirli ve aşırı oluyorum. Bu konuda özür dilemiyorum, çünkü kendimce doğru olanı yapıyorum.

Bu sabah seni görene kadar senin için ne kadar tehlikeli olduğumu fark etmemiştim. Seni incittim ve bunun için hiçbir mazeretim yok. Dün gece gitmeye karar verdim ve bu yüzden durmadım. Duramadım. Yapacağımı her söylediğimde, bunun sana bu kadar yakın olmak için son şansım olduğunu hatırladım, bu yüzden sen bayılana kadar devam ettim ve devam ettim.

Bu yüzden durmam gerek.

Yıllar önce, vaftiz babamı aşırı korumaya başladığımda, onu ve sevdiği kadını incittim. Şimdi seni daha fazla incitmeden duruyorum.

Rolan'ı öldürüp gideceğim. Belki İngiltere'ye geri dönerim. Belki Orta Doğu'daki çeşitli misyonlarda çalışan birkaç meslektaşına katılırım. Kim bilir? Adrenalin olduğu sürece bana bir şey olmaz.

Sergei yaşasa da ölse de harika işler çıkaracağından hiç şüphem yok. Kardeşlikteki çoğu erkekten daha cesursun ve bunu görmezlerse bu onların kaybı olur.

Beni aramayın. Beni bulamayacaksınız.

Benimle evlenmeye zorlanmış olsan bile, kendimi bir gölge gibi değil, bir erkek gibi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim.

Not: Kirill seni Reina ile tehdit ediyor çünkü Aleksander'ın bir kadın olduğunu öğrendiğini biliyor. Fikrini değiştirmek için onunla olan son arkadaşlığını kullanmazsan kanına girecek.

İYİ YAŞA, PRENSES.

Kyle Fitzpatrick

OceanofPDF.com

R A I

M Kyle'ın bana bıraktığı mektubu okumayı bitirdiğimden beri gözyaşlarım kurumadı.

Bu sabah uyandığımda, sersemlemiş ve son derece ağrılıyım. Dün geceyi hatırlayınca gülümseme dudaklarımı sıyırdı. Kyle'ın kendini tutamayışı karşısında aptal gibi sırtıtmaktan kendimi a l a m a d ı m .

Bugün onunla her şey hakkında konuşmak için sabırsızlanıyordum - bebek, evlilik, birlikte geleceğimiz.

Her şeyi.

Yedi yıl önce ona olan ilgimi açığa vurmaya bile istekliydim, öyle ki ona büyük bir aşk beslememe rağmen onunla birlikte olmamak için kendimi durdurmak büyük bir öz disiplin gerektiriyordu. O zamanlar içime attığım duyguları kendime saklıyordum çünkü *Dedushka'nın* niyetimi öğrenirse onu kovacağından endişe ediyordum. Onu sonsuza dek kaybetmektense bir muhafız olarak kalmasını tercih ettim. En azından bu şekilde uzaktan izleyebilir ve birlikteymişiz gibi davranabilirdim. Bu yüzden gidişi olması gerekenden daha fazla acı verdi. Duygularımı ifade etmeye fırsat bulamadan yeryüzünden kayboldu.

Şimdi de tekrarlıyor.

İlk seferini tam olarak atlatamadım ama *yine* yaptı. Tek fark, geri dönmek gibi bir planı yok.

Mektubu titreyen göğsüme bastırırken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Kalbim kırılıyor, paramparça oluyor ve yavaş yavaş yok oluyor. Ve en kötüsü de bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişinin gitmiş olması.

Lanet olsun ona. Allah belasını versin.

Beni sadece bir mektupla bırakmaya nasıl cüret eder? Bunu nasıl yapar?

Ama ne var biliyor musun? Ben yedi yıl önceki Rai değilim. Gururunu her şeyin üstünde tutan ve bu süreçte kalbini ezen kız değilim. Bu sefer onu bulacağım ve kışına salacağım gazaba hazır olsa iyi olur.

Hareket edemeyecek kadar ağrım olmasına rağmen mümkün olduğunca hızlı hazırlanmaya çalışıyorum. Onun içimde olduğunu, beni tuttuğunu, okşadığını ve öptüğünü hatırlamak yeni bir gözyaşı dalgası getiriyor.

Başımı sallayarak elbisemi giymeyi bitiriyorum ve makyaj yapmakla uğraşmıyorum. Dışarı çıkarken yerel haberlerde şüpheli bir şey var mı diye bakıyorum. Rolan'ın suikasta uğradığından bahsedilmiyor, demek ki henüz gerçekleşmemiş.

Birçok kötü şöhretli iş girişimine karıştığı için ölümü medyada kargaşaya neden olacaktır.

Katia önümde duruyor, gözlerinde yüksek sesle dile getirmediği sorular var.

"Kyle'ı bulmam gerek. Bu sabah onu gördün mü?"

Başını sallıyor.

"Onu bulduğun sürece ne yapman gerektiği umurumda değil. Ben gidip büyük amcadan destek isteyeceğim."

O cevap vermeden önce ofisine yürüyeceğim.

Anastasia kaşlarını birbirine çatmış, siyah bir pantolon ve ceket giymiş, yanında bekliyor. Elbise dışında bir şey giydiği çok nadirdir. Beni görünce gülümsüyor ama bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalı ki bana doğru koşuyor.

"Her şey yolunda mı, Rai?"

"Olacak."

"Şirkete mi gidiyoruz?"

"Önce sen git, Ana. Buradaki işimi bitirir bitirmez ben de katılacağım."

Yutkunuyor, boğazı çalışıyor ve gözlerinden garip bir parıltı geçiyor.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ben... Özür dilerim."

"Ne için?"

"Her şey için. Seni seviyorum, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum, Ana."

Kollarını bana doluyor ve sonra geri çekiliyor, arkasını dönüp giderken yüzünü görmeme izin vermiyor.

Olanların tuhaflığı karşısında kaşlarımı çatıyorum ve onu takip etmeyi düşünüyorum ama zihnim Kyle'la ilgili şeylerle o kadar meşgul ki başka bir şeye odaklanamıyorum. Bütün bunlar bittiğinde, onunla konuşacağım.

Vlad'ın düşünceli varlığı koridorda ilerlerken elim kapı kolundaydı. Onun da Sergei'ye gittiğini sanıyorum ama yanımdan hızla geçip gidiyor.

Lanet olsun. Vlad tarafından yokmuşum gibi davranılması, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Kapı kolunu bıraktım ve arkasından yürüdüm. "Bekle."

Durup arkasını dönüyor, ifadesi bomboş. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Sokolov?"

"Evet, bana bir yabancıymışım gibi davranmayı bırakmanı istiyorum."

"Bunu kendi kardeşliğine karşı bir yabancıyla işbirliği yapmadan önce düşünmeliydin."

"Kyle bir yabancı değil, Vlad. O benim kocam." Bu sözlerin ardındaki gerçek beni derinden etkiledi.

"O halde." Başını salladı, gitmek üzereydi. "Ben hamileyim."

Bu onu durdurur ve gözleri kısılır. "Göstermelik bir tane daha mı?" "Hayır. Bu sefer gerçek."

"Tebrikler," diye homurdanıyor.

"Senin yarım yamalak tebriklerine ihtiyacım yok Vlad. *Dedushka*'nın soyunu koruyabilmem için yanımda olmana ihtiyacım var."

Büyükbabama olan sadakatini kullanarak belden aşağı vurmaya çalışıyorum ama katır kişiliğini ikna etmenin tek yolu bu.

"Peki ya Kyle?"

"Kyle da orada olacak. En iyi arkadaş olmanızı beklemiyorum ama dener misiniz?" Homurdanıyor ama bir şey söylemiyor.

"Benim için mi?" Ses tonumu yumuşatıyorum. "Beni elit grubun kurt sürüsünün ortasında yalnız mı bırakacaksın?"

"Tabii ki hayır." "O zaman somurtmayı bırak."

"Eğer o Kyle denen piç seni incitirse, ona seve seve yeniden işkence ederim."

"Onu bulur bulmaz bunu yapma şansını elde edebilirsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ne demek istiyorsun?"

"Rolan'ı öldürmeye ve ortadan kaybolmaya gidiyor."

Vlad dilini şaklatır. "O salak her zaman iç çembere geri dönmeden bir şeyler yapardı."

"Gidip Sergei'den destek isteyeyim, sonra oturup bir plan yaparız."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Teşekkür ederim, ama en azından Sergei'den kendi başıma bir şeyler isteyebilirim." "Aşağıda olacağım," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Ofisin kapısını çaldıktan sonra açıyorum ve içeri giriyorum. Büyük amcamın karşısında tanımadığım bir adamın oturduğunu görünce duraksıyorum.

"Rai. İçeri gel." Sergei ona katılmamı işaret ediyor, ben de kapıyı kapatıp öyle yapıyorum ve yeni adamı açıkça izliyorum.

Kırkklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyor. İri cüssesi koyu renk takım elbisesini gölgede bırakıyor. Kahverengi saçları geriye doğru taranmış ve umursamaz bir pozisyonda oturuyor. Dikkat çekecek kadar tehditkâr değil ama her an ayağa fırlamaya hazırmış gibi gevşek de değil. Kyle'inkine çok benziyor.

Dövmeler ellerinin arkasını kaplıyor ve Bratva, Triadlar ya da Yakuza'dan tanıdıklarına benzemiyorlar.

O da benim onu izlediğim kadar dikkatle beni izliyor, sanki bir bölgenin sahibi olmak için kavga eden iki yırtıcı hayvan gibiyiz.

"Bu Rai." Sergei beni tanıştırıyor.

"Demek Kyle'ın evlendiği kişi o." diye sessizce gözlemliyor yabancı. İngiliz aksanı. Bekle, o olabilir mi...

"Sen... Kyle'ın..."

"Vaftiz babası, evet. Resmi adım Hayalet ama siz bana Julian diyebilirsiniz." "Ona tehlikeli olduğunu söyleyen sendin." Sesim yükseliyor. "Neden ona böyle bir şey söyledin ki? Daha beş yaşındayken ailesini kaybettiğini bilmiyor musun? Gözlerinin önünde öldürüldüler ve ondan sonra asla sevgi göremedi. Bu yüzden aşırı korumacı oluyor, çünkü daha fazla insan kaybetmek istemiyor. Onu senin büyüttüğünü ve tüm hayatı boyunca tanıdığını söylüyor. onu kusurlu olduğuna mı inandırdınız?"

"Çünkü öyle." Julian sakinliğini koruyor, yüzünde tek bir kas bile oynamıyor. "Küçük yaştan beri kusurluydu ve asla normal bir şekilde sevmeyecek ya da peri masalı özelliklerine sahip olmayacak. Saplantılı, hırslı ve bazen pervasız olabiliyor. O böyle biri ve bu asla değişmeyecek."

"Onu değiştirmek istediğimi sana kim söyledi? Onu olduğu gibi kabul ediyorum." Bu itiraf karşısında dudaklarım aralandı, çünkü bu doğru. Onu olduğu gibi kabul ediyorum. I

Hatta onun karanlık yönlerini, aşırı korumacılığını, sahipleniciliğini, beni kendi dünyasıymışım gibi hissettirmesini bile seviyorum. Çileden çıkaran pasif-agresif tavrından beni kışkırtmasına kadar onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Onu seviyorum.

Onu seviyorum ve uyandığımda onun yerinde bir mektup bulduğumdan beri kalbimi kıran şey de bu.

"Seni geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklediğini söylemesine şaşmamalı," diye düşünüyor Julian.

Kalbim hızlanıyor. "Onunla konuştun mu?" "Evet, bir süre önce."

Sergei'nin yanından ayrılıp önünde duruyorum. "Nerede o? Ne yapıyor?"

"Son baktığımda Rolan'ı öldürmeye çalışıyordu." "O ölmedi." Sergei'ye şans eseri bir bakış attım. "Değil mi?" "Hayır, ölmedi," diye onaylıyor büyük amcam. "O zaman... nerede o?"

Julian çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. "Bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyorum." "Ne?" Sesim hissettiğim kadar ürkmüş geliyor.

"Onunla konuşurken, sanırım konuşması yarıda kesildi." "Ne tarafından kesildi?"

"Asıl soru kim olduğu."

"Ne oldu?"

"Ben de bunu öğrenmek için buradayım." Julian saatine baktı. "Eğer Rolan'ın bir talebi varsa, bunu şimdi yapardı."

"Sence Rolan'ın elinde mi?"

"Neredeyse eminim. Kyle onu öldürmek için oraya gitti ve ölmediğine göre durum kontrolden çıkmış demektir."

Derin bir nefes alarak kendimi sandalyeye yaslıyorum. Aptal.

Neden oraya gitmek zorundaydı? Neden kendini böyle tehlikeye attı?

O iyi olacak, değil mi? Ne de olsa o Kyle. Kimse ona zarar veremez.

Sergei'nin ofis telefonu çalıyor, zil sesi mekânın sessizliğinde yankılanıyor. Sesi duyunca başımı kaldırıyorum.

Büyük amca telefonu alır ve hoparlöre verir. "Sergei Sokolov."

"Rolan Fitzpatrick. Nasılsın, Sergei?" İrlanda aksanlı o kusursuz ses telefonun içinden süzülüyor. Parmaklarım sandalyenin minderine gömülüyor.

"Güzel, güzel."

"Ne yazık ki, vereceğim haber keyfinizi kaçırabilir." "Ne oldu?"

"Ne yazık ki, en yakın adamlarınızdan biri tarafından saldırıya uğradım. Sanırım torununuzun kocası. Ne talihsizlik."

"Nerede o?" Sergei yavaşça soruyor, soğukkanlılığını kaybetmeden, ki bu benim zar zor dayanmamdan çok farklı.

"Aşağıda çocuklarla birlikte. Ne kadar talihsiz bir durum." Kışkırtıcı bir konuşma tarzı var, yavaş ama sinirlerinizi bozmaya yönelik.

"Ne istiyorsun?" Sergei sorar.

"Fazla bir şey değil. Sadece adamlarımı katlettiğiniz bölgeler. Onları bana ver, ben de sana kayınpederini vereyim."

"Kardeşlik bölgelerinden vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu, ondan vazgeçmeyi tercih ettiğiniz anlamına mı geliyor? Talihsizlik. Çok talihsiz." Rolan duraksadı. "Bunu düşünmen için sana bir gün vereceğim. Ondan sonra sana onun kellesini göndereceğim."

Hat kesiliyor ve sandalyeye doğru sendeliyorum. Midem çalkalanıyor ve yavaşça otururken onu tutuyorum.

"Sen iyi misin?" Sergei bana soruyor.

"Ben... değilim." Sonunda sesim tutuklaşıyor ama yutkunuyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

"Bratva'nın topraklarından vazgeçmeyeceğim, kendi kızım için bile. Ne de olsa onları korumak için düzinelerce adam öldü. Liderler kardeşliği zayıf göstermek yerine Kyle'ı kendileri öldürmeyi tercih ederdi."

Bunu biliyorum. Biliyorum ama yine de beynim kızarmış durumda. Tek düşündüğüm Kyle'ın kafasının görüntüsü.

Kahretsin.

Midem yine kasılıyor ve kusma ihtiyacı bir anda bastırıyor. Bu hissi uzaklaştırmak için derin nefes alıyorum.

Şimdi düşemem. Eğer düşersem, Kyle'ı ve doğmamış çocuğumuzu koruyamam.

Derin bir nefes çekerek Sergei'nin karşısına geçiyorum. "Bir toplantı ayarlayabilir misin? Bir planım var."

K Y L E

"I Üzgünüm, tatlım. Çok özür dilerim."
Anne? Neredesin?

Burası bir mağara gibi zifiri karanlık. Çürük kokuyor da, sanki içinde ölü bir hayvan çürüyor. Bacaklarım altındaki yapışkan bir şeyin içinde kayboluyor ama göremiyorum.

Karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

Ağlama sesi ben yürüdükçe daha da yükseliyor. Bu benim annem. Otuz yıl geçmiş olsa da bu sesi nerede duysam tanırım.

"Anne? Neredesin?" Neden Kuzey İrlanda aksanıyla konuştuğumu bilmiyorum ama birden sanki o küçük çocuğa geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Tek fark, bir yetişkinin bedenine hapsolmuş olmam. "Anne!"

Tek cevap ağlama sesidir. Uzun ve perişan bir ses, sanki kederi mezardan pençelerini çıkarıyormuş gibi.

"Anne, dışarı çık. Artık seni koruyabilirim. Kimse sana zarar veremez."

Ağlama sesi kesiliyor ve tam önümden bir hışırtı geliyor. Duruyorum, ayaklarımın altındaki yapışkan çamurun sesi de kesiliyor.

Karanlık, sabahın erken saatlerindeki sis gibi yavaşça dağılıyor. Önümde ince bir kadın duruyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Yüzü yumuşak, minyon ve burnu aristokrat kökenli gibi düz.

Saçları kırmızımsı bir renk tonuna sahip ve çilleri yanaklarında ve burnunda toz zerrecikleri gibi. Annem bana, ona hiç benzemediğimi ve onun yerine babama benzediğimi söylerdi.

Üzerinde beni kucağına alıp kaçmaya çalıştığı günkü pantolon ve ceket var. Benimkiyle aynı olan mavi gözleri

Yine de o zamanki gibi üzgün. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ederken bile etraflarında gülme çizgileri var.

İşte böyle görünüyordu. Yüzünü unutmaya başlamıştım ve yıllar içinde beyaz bir haleye dönüşmüştü.

"Sonunda beni buldun, bebeğim."

"Anne..." Ona doğru ilerliyorum, ona sarılmak hatta onu daha yakından izlemek istiyorum. "Yapma." Bir elini kaldırarak beni olduğum yerde durduruyor. "Eğer gelersen yaklaşırsam, ortadan kaybolurum."

"Neden ortadan kayboldun?"

"Beni buldunuz ama babanızı henüz bulamadınız, değil mi?"

"Senin gitmenin sebebi babam, anne. Bu hale gelmemin sebebi o. Unuttun mu?"

"Hayır, ama babanı bulmalısın ve eğer yapabilirsen onu affetmelisin." "Ben tam olarak bir hayalet avcısı değilim."

"O küçük bir hayalet değil. O da senin yanında. Özür dilerim, tatlım. Annen böyle bir rezil olduğu için çok üzgünüm."

"Neden bahsediyorsun sen? Bu senin hatan değildi."

"Öyleydi ve sen ve Niall bunun bedelini ödediniz. Şimdi yine sen ödüyorsun, karın da öyle."

"Rai'nin bununla ne ilgisi var...?" Karım annemin yanında belirip elini annemin elinin içine koyduğunda sözümü yarıda kesiyorum. Üzerinde beyaz bir gecelik var ama porselen tenini bu sabah bıraktığım gibi morluklar kaplamış. Saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökölüyor ve rimeli solgun yanaklarından aşağı akıyor.

Yutkunuyorum, kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Rai? Burada ne işin var?"

Hiçbir şey söylemiyor, dudakları bir çizgi halinde incelmış ve şu anda bile onun sesini dinleyememekten nefret ediyorum. Ne düşünüyordum ki? Çoktan ayrıldım ve geri dönüşü yok.

Ama son bir kez dokunabilir miyim? Sadece bir kez daha.

Onlara doğru bir adım atıyorum, ikisini de kimsenin bulamayacağı bir yere götürmek istiyorum. Arkalarında büyük bir figür beliriyor ve bir silahın kusursuz tıkırtısı havada dalgalanıyor.

Rolan'ın gölgeli yüzü görüldüğünde bacaklarım altlarındaki şeye yapışıyor.

Silahımı almak için belime uzandım ama ellerim hiçbir şey bulamadı.

Lanet olsun.

Bileğime bakmak için eğildim ama bıçak orada da yoktu.

Sikeyim. Siktir!

Silahlı önce annemin kafasına dayayıp sonra Rai'ninkine kaydırırken Rolan'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seç birini delikanlı."

"Al beni! İstedğin kişi benim, değil mi?" "Pek sayılmaz."

Havaya bir el ateş ediliyor ve annemin göğsünü otuz yıl önce olduğu gibi bir parça kan kaplıyor.

Onlara doğru koşuyorum ama artık çok geç.

Rai ortasını tutup dizlerinin üzerine çöküyor ve dudaklarından kan fışkırıyor. Karnından kızıl bir kan fışkırırken bir damla gözyaşı aşağı kayarak üst dudağına yapışıyor.

"Hayır," diye fısıldadım, sonra kükredim, "Hayır!"

İrkilerek uyanıyorum, kıyafetlerim terden vücuduma yapışıyor ve nabzım boğazımdan çıkmak üzere.

Bir an için o karanlık, çürümüş yerde olduğumu ve aşağıya bakarsam annemin ve Rai'nin cesetlerinin ayaklarımın dibinde cansız yattığını düşünüyorum.

"Sonunda uyandın, Uyuyan Güzel."

Başımı kaldırıyorum ve tıpkı kâbustaki gibi Rolan karşımda duruyor, elinde bir silah tutuyor. Tek fark, artık o tünelde değiliz. Metal bir kapısı olan gri bir odadayız. Tek mobilya işkence aletleriyle kaplı bir masa: tırnak makasları, kırbaçlar, tornavidalar ve bıçaklar. Yıllardır görmediğim bir şey değil.

Bileklerimin ve gövdemin etrafındaki kalın iplerle bir sandalyeye bağlandım, düğüm ne kadar güçlü olursa olsun derimi kazıyor.

Rolan'ın birkaç muhafızı duvarın yakınında konuşlanmış durumda. Flame de onlardan biri. *Şükürler olsun.*

Gözlerimi kısmamaya ya da dikkat çekmemeye çalışıyorum. Siyah bir pantolon ve düz gri bir tişört giyiyor. Kırmızı sakalları kesilmiş ve donuk mavi gözleri sanki bir hamamböceğiymişim gibi beni izliyor. Yüz ifadelerini kontrol etme konusunda her zaman en iyisi olmuştur.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam ediyor Rolan, "Rusların keskin nişancısının küçük bir sokak kedisi gibi kapımda belireceğini düşünmemiştim."

"Sürpriz, orospu çocuğu." Sırıtıyorum.

Gözlerini kısıyor. Amcamı aynı çatı altında yaşadığımız zamanlardan hatırlamıyor olabilirim ama daha sonra yaptığım araştırmalar sayesinde işlerin planladığı gibi gitmemesinden hoşlanmadığını biliyorum.

"Beni tanımıyorsun, değil mi?" Alay ettim. "Ama yine de senin gibi yaşlı bir adam neden eski güzel günleri hatırlasın ki?"

Ona bakmaya devam ediyorum. Madem yakalandım, onunla yüzleşeyim bari.

Ayrıca, beni buradan çıkarabilmesi için Flame'e zaman kazandırma şansım var.

Rolan silahının namlusunu yanağıma dayıyor, sonra da yüzümün diğer tarafını göstermem için kullanıyor. "Senin olduğundan şüphelenmiştim. Şu anda bir delikte ölü olduğunu sanıyordum."

"*Açıkçası*, ben ölmedim, amca. Dediğim gibi, sürpriz, orospu çocuğu." "Bana amca deme, seni pis piç."

"Neden? Öz kardeşini nasıl soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Ben asla senin amcan olmadım. Fahişe annen Niall'la evlenmeden önce senden hamileydi ve bunu sakladı. Ama kardeşime ondan ve senden kurtulması için tüm kanıtları vermeme rağmen, o lanet olası fahişeye karşı hala yumuşak bir noktası vardı. Bunu kendim yapmaktan başka seçeneğim yoktu çünkü ağabeyim bize liderlik etmeye uygun değildi. Çok zayıftı ve patron olmayı hak etmiyordu. Ben hak ediyordum. O yüzden ben aldım."

Ağzım açık kaldı. Az önce Niall'ın babam olmadığını mı söyledi?

Babanı bul, Kyle. O bir hayalet değil.

Annemin kabustaki sözleri bana geri çarptı. Gerçekle ilgili bir uyarı olabilir mi?

"Kim o?" Rolan'a sordum. "Babam kim?"

Etrafımızdaki boşlukta yankılanan uzun bir kahkaha atıyor. "Ah. Bu harika değil mi? Yıllarca Ruslarla yaşadın ve hâlâ babanı tanıyamadın mı? Ne de olsa pis piçtir."

"Kim lan bu?"

"Merak etme, delikanlı. Onu çoktan aradım ve senin onun oğlu olduğuna dair kanıt verdim, yani seni istiyorsa ortaya çıkacaktır. Gerçi tek işi gölgelerden adam öldürmek olan pis bir piçi kimsenin isteyeceğini sanmam."

"O geceki adam mıydı? Annem kaçmaya çalıştığında gelen kişi?"

"Muhtemelen. Annen akıllıydı ama yeterince hızlı değildi. Aptal kardeşim onu ve seni koruyacağına söz verdi ama ilk fırsatta ikinizi de öldüreceğimi bildiği için gitmeye karar verdi. Ama bu onun için pek de iyi olmadı, değil mi?"

"Seni öldüreceğim," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Nasıl ya da ne zaman olacağı umurumda değil, ama olacak."

"Küçük bir çocuktan büyük tehditler." Silahıyla yanağıma vurdu. "Sen bir hiçsin, Kyle. Doğduğundan beri hep bir hiçtin. Ruslara bölgeleri bıraktıklarında seni alacaklarını söyledim, ama işte bir sır." Fısıldamak için eğildi. "Seni yine de öldüreceğim. Bu sefer annenin tarafına geçmeni sağlayacağım." Geri çekilir ve muhafızlarına işaret eder. "Ona iyi bakın ve çığlık atmasını sağlayın."

"Evet, patron!"

İki muhafız onu takip ediyor, beni Flame ve diğer ikisiyle bırakıyorlar.

"Sanırım ben başlamalıyım." Flame masaya gidip tırnak makasını alırken sıkılmış görünüyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. "Tam bir baş belası."

Aslında İrlanda aksanından etkilendim; kulağa neredeyse otantik geliyor.

Önümde duruyor, gözleri saf sadizmle parlıyor. "Gidelim mi delikanlı?"

Herif kendini rolüne öyle kaptırmış ki.

"Genelde zaman kaybetmem." Elindeki tırnak makasına vuruyor. "İnsanların en az acı veren işkencelerle başlayıp sonra yukarı çıktıklarını biliyorum ama ben en başından itibaren sert şeyleri tercih ediyorum. Daha eğlenceli, değil mi çocuklar?"

Diğer ikisi aptal gibi başını sallar.

Ona ters ters bakıyorum ve o da aletle yüzüme vuruyor. "Neye bakıyorsun, seni küçük pislik?"

Şakağımda acı patlarken ve sıcak sıvı yüzümden aşağı akarken inliyorum.

Sikik herif.

"Kan-yum." Sırıttıyor ve kesinlikle numara yapmıyor. Hasta herif kan görmekten her şeyden çok hoşlanıyor. "Şu güzel tırnaklarla başlayalım, ha?" Arkama geçiyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. Nefesimi tutarak gerildim. Eğer keskin nişancı kolumu incitirse, onu öldürürüm.

"Oh bekle." Muhafızlardan birine işaret eder. "Bana bir bıçak verir misin? Aynı anda derisini de kesmek istiyorum."

İkisinden daha genç olanı, belli ki memnun etmeye hevesli, masaya gidiyor, bir bıçak kapıyor ve yanımıza geliyor. Keskin nesneyi Flame'e uzatırken tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Bu onun hatası.

Alev bıçağı adamın şahdamarına saplıyor ve kesiyor. Yüzüme ve kıyafetlerime kanlı bir çeşme sıcıyor. İçeri girmesin diye gözlerimi kapatıyorum.

Piç her zaman en korkunç yöntemlere başvurur.

Diğer muhafız durumun farkına varıyor ve silahını çekiyor ama Alev'den daha hızlı olduğu söylenemez. Akıl hocam önce silahını çıkarıyor ve onu alnından vurarak oracıkta öldürüyor.

"Ah, baş belası." Flame bıçağı adamın boğazından kapar. Kurban boynunu tutarak kendi kanında boğuluyor ama nafile. Birkaç saniye sonra yere yığılmış, kıpkırmızı bir havuzun içinde boğulmaktadır.

Flame bıçağı ipleri kesmek için kullanıyor. Ayağa fırlıyorum ve kanlar içindeki adamın elinden silahı çekiyorum.

"Şimdi her yerim kan oldu." Sıkılmış ve normal
-Elinin tersiyle yüzünü silerken İngiliz aksanıyla konuşuyor. "O zaman belki de boğazını kesmemeliydin." "Böylesi daha eğlenceli."

Manyak herif.

"Şimdi ne olacak?" Girişe doğru gidiyorum. "Açık bir çıkış var mı?"

Ruslar beni kurtarmaya karar vermeden önce buradan gitmeliyim. Bu Rai'nin olaya dahil olması anlamına gelir ve onun Rolan piçine yaklaşmasına asla izin vermem.

"Pek sayılmaz." Flame silahını tıklıyor. "Eski yöntemlerle çıkmamız gerekecek."

"Hangisi?"

Kafama vurdu. "Çıkış yolumuzu öldür, serseri. Ruslarla evcilik oynamak yeteneklerini mi kaybettirdi sana?"

"Defol git." Gözlerimi ona diktim. "Tırnaklarımı kesecektin." "Çılgınlık dedi." Kapıya bir kod yazarken sırtıyor ve
Açmak için. "Bunları sevdiğimi biliyorsun." "Şerefsiz."

"Bu arada, kapının bip sesi diğer tüm muhafızları uyarıyor. Her an üzerimize üşüşebilirler. Hazır mısınız?"

"Her zaman."

"Yine de, destek geliyor olmalı." "Kim?"

Gözlerini deviriyor. "Sevgili vaftiz baban."

Onun da karışmasını istemiyorum, o yüzden buradan tek başıma gideceğim.

Farklı yönlerde koşuyoruz ama beklediğimin aksine sadece iki muhafız geliyor. Merdivenlerden yukarı çıkarken ikisini de vuruyoruz. "Neredeler?"

"Buralarda olmalılar." Etrafımızı inceliyor. "Tabii Rolan'ın elinde değillerse."

"Daha da iyisi. Beni ona götür."

"Çok sinir bozucu." Başını sallıyor, ama beni merdivenlerden yukarı, salon kısmına götürüyor.

Önümdeki manzara karşısında
duruyorum. Rai burada.

Rolan ile.

Tıpkı kabusumdaki sahnede olduğu gibi.

OceanofPDF.com

IYaptım.

Rolan'ın arka ofisinin olduğu İrlandalıları kulübündeyim.

Bu bireysel bir çaba değildi. Julian ve onun
Kyle'ın İrlandalıları ile olan ilişkisini bildiğimiz için yeri bulabildik.

Sergei bölgelerin teslim edilmesine tamamen karşı olsa da, adamlarını
alıp buraya gelirim görmezden geleceğini söyledi.

Vlad'a yardım etmesi için yalvarmak zorunda kaldım ve Kyle'dan
hoşlanmadığı için bu hiç de kolay olmadı. O koca dağ gibi adam ancak
bebekten ve onun babasız büyümesini istemediğimden bahsettiğimde
yumuşadı.

Damien yardım etmeyi kabul etti çünkü kendi sözleriyle "Eğlenceli
olmalı."

Kirill'den istihbarat konusunda yardım istedim çünkü en iyi casuslar
ondaydı. Çözülmesi en zor olan oydu ve ancak Sasha'nın önünde ona
üçümüz dışında kimsenin onun gerçek cinsiyetini bilmeyeceğine dair yemin
ettirdiğimde kabul etti. Kyle zaten bir şekilde biliyor ama ona söyleyen ben
değilim.

Igor da adamlarını gönderdi ama Adrian bugün ortalıkta yoktu. En
yakın korumalarına bile ulaşamadı. Bir terslik var ve Vlad bunun
Adrian'ın karısı Lia ile ilgili olduğunu düşünüyor.

Hayır, Kyle'ı kurtardıktan sonra onu kontrol edip her şeyin yolunda
olup olmadığına bakmam gerekecek.

Mikhail, kimse onu davet etmediği halde katılmak için ısrar etti. En iyi
muhafızlarıyla ortaya çıkması beni çok şaşırttı. Tartışmak yerine onunla
olan anlaşmazlıklarımı bir kenara bıraktım. Şu anda bunların bir önemi yok.

Kyle'ı kurtarmak öyle.

Yanımda bu kadar adam varken buraya gelmek sinirlerimi yatıştırmadı. Özellikle de Julian son yarım saattir adamına ulaşamadığı için.

Kapalı İrlanda kulübüne girerken ateş etmek çok zor olmadı. Sayımızın çokluğu muhafızları şaşırtmıştı. Damien dünyayı yok etmek isteyen bir boğa gibi önüne çıkan herkesi öldürdü.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Julian ve Vlad bana eşlik ediyor. Bu durum için giyindim, tayt ve tişört giydim, ardından koşu ayakkabılarımla kıyafetimi tamamladım.

Yapacağım son şey olsa bile Kyle'ı kurtarmaya karar verdiğimden beri bir adrenalin dalgası beni esir almış durumda. Gerekirse yoluma çıkan herkesi öldürebilirdim gibi hissediyorum. Bir canavara dönüşüyor olmam umurumda değil; ışıqla oynamamalıydılar.

Çünkü öyle. Karanlığına rağmen *Dedushka*'nın ölümünden beri tutunduğum ışıqla o.

Rolan'ın ofisine ulaştığımızda korumalarının çoğu ya ölmüş ya da yaralanmıştı. Muhtemelen yakında destek gelecektir ama umarım bu olmadan önce buradan gitmiş oluruz.

İçeri daldığımızda Rolan sanki başından beri bizi bekliyormuş gibi elinde bir silah tutuyor. Vlad ve Julian beni korumak için önüne geçiyorlar sanırım ama ben onların arkasına saklanmıyorum.

Kendi silahımı kaldırıyorum ve Rolan'a yaklaşıyorum, böylece ayak parmağımızın ucunda duruyoruz. Konuşurken sesim tıpkı *Dedushka*'nın emir verirkenki gibi sert ve tartışmaya kapalı. "Nerede o?"

Gülümsüyor, üst dudağı hareketle inceliyor. "Muhtemelen ölüyorum. Yanında benim en acımasız adamlarım var."

Bu olasılığı, yani Kyle'ın ölme olasılığını fazla düşünmemeye çalışıyorum ve "Nerede. Nerede. Nerede? Bana söylemezsen beynini dağıtırım."

"Bu diplomatik bir soruna yol açacaktır, Rus prensesi. Büyükbaban sana ne olursa olsun liderleri vurmamayı öğretmedi mi?"

"Büyükbabam hayatta olsaydı seni suratından vururdu. Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen, seni öldürürüm."

"O zaman onu nasıl bulacaksın? O burada bile değil."

Rolan blöf yapıyor olmalı. Onu kulüpten bu kadar çabuk uzaklaştırmış olamaz. Binayı terk eden biri olsaydı, Kirill ve Sasha bana söylerdi.

Arkamdan ayak sesleri duyuluyor ve dikkatim dağılıyor. Sadece bir saniyelik bir süre ama Rolan bunu kullanıyor ve silahı kafama doğrultuyor. "Silahını bırak."

İtaat ettiğim için nefesim daralıyor.

Vlad ve Julian'a eliyle işaret eder. "Siz de, eğer onun cenazesi için havanızda değilseniz."

O ve Julian silahlarını yavaşça yere indirirken Vlad nefesinin altından küfrediyor.

Düşün, Rai. Kyle bu durumda ne yapardı?

Rolan'dan kurtulmak için en iyi seçeneği düşünerek yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Sadece ben olsaydım daha kolay olurdu. Şimdi endişelenmem gereken bir bebek var, bu yüzden acele kararlar veremem.

"Aptal küçük sürük kendini bir şey sanıyor," diye tıslıyor Rolan kulağıma. "Senin gibi küçük bir şeyin beni öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Gözlerimi yavaşça açıyorum ve işte o zaman onu görüyorum. İlk başta, bütün gün onu düşündüğüm için hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünüyorum, ama Julian silahını yere koyduktan sonra ayağa kalkmak için biraz daha zaman ayırdığında, arkasında Kyle'ı görüyorum.

Yüzü, gömleği ve hatta saçları bile kana bulanmış. *Tanrım, vuruldu mu?*

Rolan da onu fark etmiş olmalı çünkü "Ye-" diyor.

Gürültülü bir silah sesi havada çınlıyor ve ağırlığı sırtımdan kayboluyor. Arkama baktığımda onu alnında kanlı bir delikle sırt üstü yataarken buluyorum. Dili dışarı çıkmış ve gözleri hiçbir yere bakmıyor.

Güçlü eller beni omuzlarımdan tutuyor ve inanamayarak Kyle'a bakıyorum.

"İyi misin? Özür dilerim. Sana bu kadar yakinken o atışı yapmamalıydım." Kulağıma masaj yapıyor ve o zaman kulağımın uğuldadığını fark ediyorum. "Ama beni gördü ve seni vurmaya hazırды, o yüzden..."

Yanaklarını avuçlayıp başparmağımla kanı sildiğimde susuyor. "Vuruldun mu? Yaralandın mı? Vlad, Dr. Putin'i ara ve Ruslan'a onu almasını söyle.

."

Kyle'ın eli omzumdan yüzüme doğru kayıyor. "Kan benim değil. Ben iyiyim."

"Emin misin?" Yanlarına ve göğsüne dokunarak onu hissediyorum. "Herhangi bir yerin yaralı değil mi?"

"Yeni gibi iyiyim. Kurşunların beni öldüremeyeceğini söylemiştim." Sırıtarak, Julian'la aynı yaşlarda olduğu anlaşılan kızıl sakallı bir adamı arkasından işaret ediyor. "Flame ya da Godfather'a sor."

"Sana bu konuda şaka yapma demiştim!" Göğsüne vurarak beni bırakması için onu zorladım. "Kurşun geçirmez değilsin, seni aptal. Hem bu intihar görevi de neyin nesi? Rolan'ı gerçekten tek başına mı yakalayacaktın?" "O lanet çocuk olmasaydı onu gayet iyi indirebilirdim. Ben

onu öldüreceğim."

"Şimdi de suçu bir çocuğun üzerine mi atıyorsun?" "Beni teslim eden Peter'dı." "O işe yaramaz mı?"

"Ne de olsa hiçbir işe yaramıyor. Seni merdivenlerden aşağı iten oydu ve ben de onu bulup bir mezara tıkacağım."

Oh. Yani Peter suçluydu. O zamanlar sesinin tanıdık geldiğini biliyordum. Buna odaklanmak istemediğim için başımı salladım.

"Konuyu değiştirme," diye azarladım. "Bu, kimseye haber vermeden bu göreve nasıl gittiğinle ilgili."

"Benim işim bu."

"Sana inanamıyorum. Sana *gerçekten* inanamıyorum. Asla değişmeyeceksin, değil mi? Canın ne isterse onu yapmaya devam edeceksin ve diğer herkesin ne düşündüğü ya da ne hissettiği umurunda olmayacak." Sonunda sesim kırılıyor ve içindeki kırılardan nefret ediyorum.

Allah belasını versin.

"Hey, Prenses..." Beni kolumdan yakalamaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

"Hadi eve gidelim, Vlad."

İkincisi Kyle'a sanki onu benim adıma öldürmek istiyormuş gibi bakıyor, sonra da peşimden geliyor.

"Gidiyor musun?" Vlad sadece ikimiz kaldığımızda soruyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyor?" Sertçe nefes alıyorum, sonra fısıldıyorum, "Takip ediyor mu?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?" Şak diye söyledim.

Vlad h o m u r d a n ı y o r . "Eğer seni takip etmesini i s t e d i y s e n , belki de onu reddetmemeliydin, ne bileyim?"

"Siktir et onu."

Eğer ipucu almayı bilmiyorsa, onun işini ben yapmayacağım.
Ama eninde sonunda gelecektir.
Değil mi?

OceanofPDF.com

K Y L E

"F uck!"

Rolan'ın cansız bedenini tekmeliyorum. Şerefsizin ölümü bile düşündüğüm kadar muzaffer hissettirmiyor.

Rai, Vladimir denen herifle birlikte koridorda kayboldu. Şimdi ben orada olmadığım için onun yanında olmak için daha fazla fırsatı olacak, zaten başından beri amacı da buydu.

Orospu çocuğu.

"Seni taşaklarından yakalamış. Hayal kırıklığına uğradım." Flame kapının pervazına yaslanıp ağzına bir sigara yerleştiriyor ama yakmak yerine çakmağını açıp kapatmaya devam ediyor. *Ateş Tehlikesine Dikkat* dövmesi bu hareketle kolunun altından dışarı çıkıyor.

"Kapa çeneni, Flame. Neredeyse keskin nişancı elimden tırnaklarımı kesiyordu, Vaftiz Baba!"

"Öyle bir şey olmadı." Alev çakmağını çevirirken duraksıyor. Gözlerimi kısıyorum. "Sen yapmak istedin."

"Ama yapmadım. Ve Ghost'a küçük bir çocuk gibi inlemeyi kes." "Ben gidiyorum-"

"Yeter." Vaftiz babası iç çekerek bana bakıyor. "Şu anda Flame ile didişecek vaktin var mı? Karının peşinden gitmen gerekmiyor mu?"

Boğazım bir yutkunmayla inip kalkıyor. "Ne kadar k ı z d ı ğ ı n ı gördün. Ayrıca, gitmesine çoktan izin verdim."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Değer verdiğim kişiler için tehlikeli olduğumu söyleyen sen değil miydin?"

"Senin çılgınlıklarına aldırıyor gibiydi."

Ona bakıyorum, emin değilim. "Gerçekten mi?"

"O daha çok seni kurtarmak için endişeleniyordu ve mümkün olduğunca fazla insan gücüne sahip olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Rolan tarafından kaçırıldığınızı öğrendiğinde tir tir titriyordu."

Bunun anlamı... umursuyor, değil mi?

Umut, beni bir an için nefessiz bırakan bir güçle göğsümde yükseliyor ve patlıyor. Gerçi onu kovalasaydım muhtemelen taşaklarımı tekmelerdi. Ama buna değer miydi? *Evet.*

Vaftiz babası kafama bir tokat attı ve ben inledim. "Ow. Bu ne içindi?"

"Sen zaten evlisin. İnsanları senin için endişelendirmeyi bırak."

"Sen..." Başımın arkasını kaşıyorum. "Endişelenmene gerek yok. Ben değiştim."

Alev arka plandan alay ediyor. "Değişmiş, kıcımın kenarı." "Defol git, Alev. Buradaki işin bitti."

"Sanırım bir süre daha buralarda olacağım. Beni de Ruslara götür. Orada çok daha fazla hareket olduğunu duydum."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

"Bu sorun olmayacak, serseri." Çakmağını bana doğrulttu, sonra çevirdi. "Seni ben yaptım."

"Beni mi *yaptı*?"

"Evet, yaptım."

"Siktir git." İçimi çektim, sonra tekrar Godfather'a odaklandım. "Her neyse, ben bir yetişkinim."

"O zaman öyle davran." Alnıma bir fiske vurdu. "Ve ziyaretime gel. Elle seni soruyor."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı fısıldıyorum. "Olan onca şeyden sonra mı?"

"Herkes bizim gibi katılmış değil, Kyle. Bilinmeyen nedenlerden ötürü size karşı kin beslemiyor."

"Küçük serseri her zaman insanların onu çabucak affetmesini sağladı," diyor Flame.

"Asla sahip olamayacağın çekici yüzün yüzünden, Alev. Kıskanmayı bırak." Annem bunu babamdan aldığımı söylemişti ama görünüşe göre o Niall değil ve ben de bir Fitzpatrick değilim.

Eğer babam Rus'sa ve beni doğuracak kadar uzun süredir buralardaysa, o zaman ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında olmalı...

Gardiyanlar içeri dalarken ayak sesleri düşüncelerimi böldü.
Alev düzelir.

"Bunlar Rus," diyorum, kimin adamları olduklarını anlamak için gözlerimi kısarak. Gösteriş meraklısı Mikhail. Majesteleri gelmeden önce her zaman muhafızlarını içeri sokar.

Buraya neden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. *Bekle bir saniye.*

Onu çoktan aradım ve senin onun oğlu olduğuna dair kanıt verdim, yani seni istiyorsa, ortaya çıkacaktır.

Rolan'ın sözleri kristal berraklığında kafamın içinde yuvarlanıyor.

Mikhail elinde bir silahla içeri koşarken ağzım açık kalıyor. Yaşlı, ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında ama nefes nefese kalması dışında hâlâ formda.

"Nerede o...?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sözünü kesiyor.

O zaman görüyorum, yıllar boyunca göremeyecek kadar kör olduğum şeyi, benzerliği. Saçlarına beyaz teller serpiştirilmiş olsa da benimkiyle aynı renkte. Köşeli çenesi ve gözlerinin şekli... Benimkilerle tıpatıp aynı.

Bunu daha önce nasıl fark etmemişim? Niall'ın biyolojik babam olmadığına inanmak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı ama yine de.

Mikhail Rolan'ın cesedini inceliyor ve öldüğünden emin olduktan sonra yavaşça bana yaklaşıyor, ifadesi yumuşuyor. Korumaları geride kalıyor, silahları önlerinde.

"İyi misin?" diye soruyor, aksanı her zamankinden daha kalın.

"Neden umursuyorsun ki?" Bir nefes çekiyorum, sonra burnumdan bırakıyorum. Bunun için zamanım yok. Ruslan ve Katia'ya, taşaklarımı tehlikeye atmadan Rai'ye nasıl yaklaşacağıma dair ipuçları vermeleri için rüşvet vermeliyim.

"Bilmiyordum." Silahını ceketinin altında kılıfına

sokuyor. "Neyi bilmiyordun?"

"Sen. Amy bana söylemedi."

Ellerimi umursamazca havaya kaldırdım. "Sürpriz."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, hiçbir şey söylemeden bir saniye kadar uzun süre beni izliyor.

Bu garip değil de ne?

"O gece oradaydın," diyorum. "Öldüğü gece." "Evet."

"O zaman neden onu kurtarmadın? Kurtarman gerekiyordu, bu yüzden seni aradı."

"Bir saldırının ortasında'ydık ve ben oraya vardığımda o ve Niall ölmüştü. Senden hiç iz yoktu, bu yüzden senin de öldüğünü düşündüm."

"Bir bakıma öyle."

"Biliyorum. Bu yüzden-"

"Kendine sakla."

"Ama-"

"Bu hiçbir şeyi değıştirmez, ihtiyar. Sahip olduğum tek baba figürü tam burada." Vaftiz babamı gösteriyorum. "Bana nasıl hayatta kalacağımı öğreten oydu, bunu yapmak için öldürmek gerekse bile."

Mikhail'in düşmanlık göstermesini bekliyordum, çünkü küçük bir kişiliğe sahip ve işler istediğı gibi gitmediğinde harekete geçme eğiliminde, ancak Godfather'a bakıyor ve "Teşekkür ederim" diyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O pervasız bir piç olarak büyüdü." "Hey!"

Vaftiz babası bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Küçükken zayıftı ve kendini hep hasta hissedirdi. Diğer çocuklar ona saldırırdı."

Mikhail yüzünde ilk kez gördüğüm bir ifadeyle bana bakıyor.

Suçluluk duygusu.

Ne kadar ironik değil mi?

"Çok fazla bilgi, Vaftiz Baba," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor ve Mikhail'le konuşmaya devam ediyor. "Ama ondan çok daha büyük olmalarına rağmen onları tekmeledi, pençeledi ve tırmaladı. Bu küçük çocuğun büyüüp elimizdeki en iyilerden biri olacağını kim bilebilirdi?"

Sesindeki gurur notası karşısında boğazımı temizliyorum. On yıl önce yaşanan onca şeyden sonra babamın benim hakkımda böyle konuşacağını hiç düşünmemiştim.

"Orada olmadığım için üzgünüm," diyor Mikhail'in sesi gerçekten pişmanlık dolu. "Bilseydim, bunlar olmazdı."

"Nefesini boşa harcama, ihtiyar. Ne sen ne de yapabileceklerin umurumda bile değil."

"İstiyorum." Duraksıyor. "Doğru bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum ama bir şans istiyorum."

"Ne için bir şans?"

"Baban olmak için."

Alay ettim. "Senin zaten iki oğlun yok mu? Neden bir tane daha eklemek istiyorsun?"

"Çünkü sen benim en büyüğünsün. Varisimsin."

"Cehennem gibi, öyleyim. Fark etmediysen söyleyeyim, Bratva'ya karşı hiçbir ilgim yok."

"Ama Rai'ye karşı bir ilginiz var, değil mi?"

"Onu bu tartışmaya dahil etmenin sana bir faydası olmaz. Aslında, brownie puanlarını götürür."

"Eğer yeterince güçlüysen, ona yardım edebilirsin." "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptım, ama sadece işimi mahvetmeye devam ettiği için. Eğer bana bir şans vererseniz, onu kışkırtmayı bırakacağım."

"Sana bir şans vermesem bile onu kışkırtmayı bırakacaksın." Onun üzerinde yükseliyorum. "Ona bulaşırsan bana da bulaşırsın." Yanından geçip gidiyorum. "Ben gidiyorum, vaftiz baba. İrtibatta olacağım."

"Bu kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?" Mikhail arkamdan sesleniyor.

"Davranışlarınıza bağlı," diye karşılık veriyorum arkamı dönmeden.

Korumaları bana yol açmak için kenara çekiliyor ve bu muamelenin uzun vadede ne kadar can sıkıcı olacağını hissedebiliyorum.

Bekleyip göreceğiz.

Şu anda karımı geri alma zamanı.

H takip etmedim.
Gerçekten takip etmedi.
Belki gelir diye birkaç dakika balkonda duruyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Hem de hiç. Arama yok. Mesaj yok.

Bana bıraktığı ve çantama tıktırdığım mektuba bakıyorum. Bu onu son görüşüm mü? Gerçekten mi?

Bana yaşattığı her şey için onun kışını tekmelemeliyim. Ona geri dönmesi ve en azından benimle konuşması için her türlü sebebi verdim. Ona gittim. Evlilik yüzüğünü çıkarmadım. Ayrılmanın çözüm olduğunu düşündüğü için aptal olduğunu söylemedim.

Ben her şeyi yaptım ama o takip bile etmedi.

Siktir et onu.

Tam duş almak üzereydim ki odamın dışından bir gürültü geldi.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kapıyı açarken neredeyse ayağım takılıyordu.

Beni karşılayan Kyle'ın yüzü değildi. Onun yerine Ruslan ve Katia, Lia ile tartışıyor ve ona içeri giremeyeceğini söylüyorlar.

"Neler oluyor?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum.

"Sizi rahatsız etmememi söylemişsiniz, hanımefendi," diyor Ruslan, "ama Bayan Volkov sizi görmekte ısrar ediyor."

"Sorun yok." Önce onlara sonra da ona gülümsedim. "İçeri gel, Lia."

Arkamdan geliyor ve kapıyı kapatıyor. Yüzü solgun, dudakları kuru. Elbisesinin düğmeleri yanlış iliklenmiş, sanki acelesi varmış gibi.

Kıyafetlerini giy.

"Oturun." Salon alanını işaret ediyorum.

Başını çılgınca sallıyor, nefesini tutmaya çalışıyor.

"Her şey yolunda mı, Lia?" Belki de kocasının yokluğunun ardında bir neden vardır. "Adrian iyi mi?"

"Tabii ki öyle, ne zaman olmadı ki?" diye çıkışıyor ama bu tamamen öfkeyle değil. Altında başka bir şey var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Nefret mi? Kin mi?

"Tamam. Buraya neden geldiğini söyleyebilir misin?" Bu garipti ve Adrian'ın katı ve ketum yapısını bildiğinden, onun etrafta refakatsiz dolaşmasına izin vermezdi.

Kocaman gözleri bana bakıyor, gözyaşları kapaklarına yapışmış. *Woah-ne oluyor?*

"Geçen sefer bana yardım edeceğini söylemiştin

Rai." "Edeceğim."

"Söz mü?"

"Evet, tabii ki. Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Lütfen... lütfen Adrian'dan kaçmama yardım et." Ellerimi titreyen, terli ellerinin arasına aldı. "Eğer yapmazsan, öleceğim."

Lanet olsun.

KATIA VE RUSLAN LIA'YI GÜVENLİ EVLERİMİZDEN BİRINE GÖNDERDİKTEN SONRA

-Adrian'ın bilmediği bir şey. Duş almaya gidiyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama sinir krizinin eşiğindeydi ve umutsuzca Adrian'dan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Eğer ona bir şey yaptıysa, onu öldüreceğim.

Akarsuyun altında durup avucumu karnıma koyuyorum. "Eğer bir erkeksen, kadınlara kötü davranmaya cüret etme. Eğer bir kızsan, sırf taşakların yok diye erkeklerin sana kötü davranmasına izin verme."

Başımı sallıyorum. Bir fetüsle konuştuğuma inanamıyorum ama Reina'nın, o ya da Asher onunla her konuştuğunda Gareth'in karnında hareket ettiğini söylediğini hatırlıyorum.

Çocuğumun Gareth gibi eksiksiz bir aileye sahip olamayacağı düşüncesi göğsümü daraltıyor. Ne olursa olsun, bu çocuğa bakacağım.

Reina ile kalp kalbe konuştuğumdan beri küçük heyecan patlamaları yaşıyorum.

Annem gibi olmak istiyorum. Çocuklarımı hayatım pahasına korumak istiyorum.

Gövdemi bir havluya sardıktan sonra banyodan çıkıyorum ve saçlarımı daha küçük bir havluyla kuruluyorum.

Yatak odamızın ortasında duran adamı gördüğümde ayaklarım kendi isteğiyle durdu.

Kyle.

Beni takip etti.

Bu düşünce dudaklarımın titremesine neden olurken onları bir çizgi haline getiriyorum.

Duş almış olmalı çünkü az önceki tüm kan gitmiş. Gergin kaslarını saran temiz beyaz bir gömlek giyiyor. Saçları hafif nemli, bazı teller alnına düşüyor.

O gerçekten burada.

Bir saniyeliğine sessizce birbirimize bakıyoruz, sanki ikimiz de gerçeği algılayormuşuz gibi.

"Beni duyabiliyor musun?" diye soruyor kısık bir sesle.

"Ne hakkında? Zaten bir mektup bırakıp veda etmedin mi?" Uzun bir nefes üfledi. "O bir hataydı."

"Bir hata mı?"

"Hayır. Bir şey dışında söylediklerimde ciddi dim."

"Ne?" Sesim zar zor duyuluyor.

"Seni terk etmenin ne kadar doğru bir seçim olduğunu anlatan kısım." "Öyle değil mi?"

"Hiç de değil. Öyle olması gerektiğini biliyorum ama kendimi senden ayrılmaya ikna edemiyorum." Biraz gülümsüyor. "Bu sabah odadan çıkarken kalbimi söküp attığımı düşünürsek bu çok ironik."

"Neden yaptın, Kyle?"

"Sana söyledim, senin için tehlikeliyim." "Buna ben karar veririm."

"Seni incittim." Omuzlarımdaki morlukları işaret ediyor.

"Canımı yaksaydın bana dokunmana izin verir miydin sanıyorsun?" Sesim alçalıyor. "Fark etmediysen, sayamayacağım kadar çok kez boşaldım. Ayrıca, senden hiç durmanı istemedim. Çok fazla gelirse yapardım."

"Yine de... Çok sert davrandım." "Sertliği

severim."

Gözleri parlıyor. Bunu itiraf edeceğinden daha çok seviyor ve belki ben de öyleyim.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Araştırıyorum.

"Evet... Seni kliniğe götüreceğim. Senin için orada olacağım." "Sadece bir doktora ihtiyacım var, kliniğe değil."

Kaşları çatıldı. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hastanedeki doktor bir kadın doğum uzmanına ihtiyacım olduğunu söyledi."

Farkına varıyor ve "Sen..." diye fısıldamadan önce sessiz kalıyor.

"Saklıyorum," diye bitiriyorum.

"Neden?"

"Çünkü istiyorum."

"Çocuk istemediğini sanıyordum."

"Bu daha önceydi, güvensizliğim beni ele geçirmeye başladığında."

"Peki ya şimdi?"

"Artık bunu yapabilecek kadar kendime güveniyorum. Annem ve Reina gibi iyi bir anne olmak istiyorum. Yine de beni yanlış anlama - haplarımı değiştirmek hayatının geri kalanında başının üzerinde tutacağım bir hareketti."

Bir elini cebine sokmadan önce bir süre sessiz kalır.

"Bir şey söylemeyecek misin?" demeden önce onu ve sessizliğini izliyorum.

"Bir şey sormak istiyorum ama cevabını duymak istediğimden emin değilim." "Sormazsan bilemezsin." Ve yaklaşması gerekiyor çünkü Aramızdaki mesafe sınırlarımı bozuyor.

"Çocuğun geleceğinde benim de bir yerim var mı?" "Neden olmasın ki? Babası sensin."

"Peki ya *senin* geleceğin?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Yoğun mavi gözleri iç geçirmeden önce benimkilere dikiliyor. "Bilmiyorum. Tek bildiğim her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ve bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Ne gerekiyorsa mı?"

"Her şey, Prenses."

"O zaman beni asla terk etme. *Asla*. Ciddiyim, Kyle. Beni bir daha terk etmeye cüret edersen, gazabımı üzerine salarım."

Bana doğru yürürken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, uzun bacakları aradaki mesafeyi kısa sürede kapatıyor. Tam önümde durdu.

boşluk onun kokusuyla doluyor. "Bu beni geri alacağın anlamına mı geliyor?"

Onu gömleğinin yakasından tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına mühürlemek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Birkaç saniye bile sürmese de başım hafifliyor.

Aşağı indiğimde, sanki havada süzülüyormuşum ve sonunda yere **i n i y o r m u ş u m g i b i h i s s e d i y o r u m .**

"Seni seviyorum, Kyle. Seni tanıdığımdan beri sana aşığım ama bunu ne sana ne de kendime itiraf edecek cesareti kendimde bulamadım."

"Kahretsin, Penses," diyor nefes nefese. "Sanırım seni ilk gördüğüm **a n d a n** beri seviyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ama ben bir korkaktım."

"İkimiz de öyleydik." Hâlâ elimde duran gömleğinin yakasını okşuyorum. "Bence bunu telafi etmeliyiz."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Şimdi beni öpecek misin, kocacığım?" "Oh, seni öpmekten fazlasını yapacağım, karıcığım."

Beni kollarına alıyor ve ben ciyaklıyorum, ama sesim dudakları tarafından y u t u l u y o r .

EPILOGUE 1 - RAI

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

I Dolabımın önünde durup bir gecelik seçiyorum - ama muhtemelen bu gece ihtiyacım olmayacak.

Çoğu gece yaptığımdan değil.

Arkamdan sıcak bir beden yapışmadan önce elim zar zor bir tanesine dokunuyor. Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum ve onun özel erkeksi kokusuyla karışmış temiz kokusunu içime çekiyorum. Bana ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Onu üzerimde koklamayı seviyorum. Ayrı olduğumuzda bile her zaman yanımdaymış gibi hissediyorum.

Arkamı döndüğümde çıplaklığımı gizleme zahmetine girmiyorum; Kyle'ın yanında tamamen özgürüm. Ayrıca, gözlerinin fırtınalı bir gökyüzünün öfkeli mavi rengine dönüşmesini seviyorum.

Onun yüzüne o bakışı yerleştirebilen tek kişi benim. Onun derisinin altına, benimkinin altına girdiği kadar giren tek kişi.

"Erken dönmüşsün. Mikhail sana zorluk çıkarmıyor, değil mi?"

"Sanki yapabilirmiş gibi. Ona kâr ettiriyorum. Ayrıca ona zorluk çıkaran da benim, tersi değil."

Neredeyse bunu hayal ederek kıkırdıyorum. Kyle, Mikhail'in babası olduğunu öğrendiğinden beri yavaş yavaş tugayıyla ilgileniyor ve kendinden küçük, umursamaz üvey kardeşlerine ve üvey kız kardeşlerine biraz akıl öğretiyor. Sanırım davranış sorunu kanlarında var ama Kyle artık bunun kendisini yönlendirmesine izin vermeyecek kadar büyüdü.

Mikhail ile ilişkimin güllük gülistanlık olduğunu söyleyemem. Hala onun yöntemlerini onaylamıyorum ve o da hala benim kendi iyiliğim için çok fazla karıştığımı düşünüyor. Ancak Kyle'ın hatırı için birbirimize tahammül ediyoruz.

"Ve ben seni yutmak üzereyken neden babam hakkında konuşuyoruz?" Dudaklarını boynuma indiriyor, derimi emiyor ve benden bir inilti çıkarıyor.

"Öyle mi?"

"Doğru ya, öyleyim." Kemeriyile oynarken tenime karşı konuşuyor. "Şeytanın kölesi uyanmadan önce çabuk ol."

Gülüyorum ama beni taşırken sesi ciyaklamaya dönüşüyor, iki büyük eli kalçalarımın altında duruyor. İçime güç verirken bacaklarım beline dolanıyor. Beni duvara yaslama zahmetine bile girmiyor. Kyle içime girerken tüm ağırlığımı ona karşı tutuyor. Bu pozisyon onun gücünü azaltmıyor; aksine daha da derine inmesini sağlıyor.

Tüm gücümle omuzlarına tutunuyorum, inliyorum. "Oh, K-Kyle... orada... orada..."

"Şşş, onu uyandıracaksın." Tam ihtiyacım olan yere sokmasına rağmen dudaklarıma gülümsüyor.

Vücudumu kendi başyapıtı gibi öğrenmeye devam etmesi ve duramaması çılgınca. Beni hala mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim zevk doruklarına çıkarıyor.

İnsanlar yakında bir rutine gireceğimizi ve her şeyin normale döneceğini söylüyorlar, ama hala dönmedi. Hamileyken her zamankinden daha fazla seks yaptık - bunun için hormonları suçluyorum. Doğum yaptıktan sonra bile Kyle bana dokunmaktan ve beni orgazma ulaştırmaktan vazgeçmedi. Doktor tekrar seks yapabileceğimi söyler söylemez Kyle'ın ofisine daldım ve ona tırmandım. Muhtemelen bunun için de doğum sonrası hormonları suçlayabilirim.

Ama bu? Onun yanında anında çözülmem mi? Sadece onun varlığıyla kolayca uyarılan aptal bedenimi ve kalbimi suçlayabilirim.

Ben paramparça olurken Kyle da aynı anda içime boşalıyor, tırnaklarım gömleğine batıyor.

Nefes nefese başımı onun omzuna yaslayıp nefesimi tutuyorum. Kyle aynı pozisyonda kaldığı için ağırlığımı taşımaktan yorulmuş gibi görünmüyor.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken dudakları şakağıma değiyor. Tanrım, bana nazıkçe dokunmasını, beni sert ve özür dilemeden sikmesi kadar seviyorum.

Bu artık günlük bir olay haline gelmiş olabilir ama ben hiçbir şeyi hafife almıyorum. Bulunduğumuz yere gelmek için çok acı çektik ve her gün

bizim dünyamızda bir savaş bölgesi, ama Kyle ve ben başka türlüünü istemezdik.

Sergei hala dayanıyor ve kanserini iyileştirebilecek yeni bir tedavi deniyor, bu yüzden liderlik değişmedi.

Yine de başka pek çok şey var.

Hepsinden önemlisi Anastasia. Kyle ve ben tekrar bir araya geldikten birkaç gün sonra, uyandığımızda onun gitmiş olduğunu gördük. Geride bıraktığı tek şey parayı çaldığını, üzgün olduğunu ve onu aramamız gerektiğini söyleyen bir nottu.

Elbette onu aradık ama sanki farklı bir boyuta çekilmiş gibiydi. Arkasında hiçbir iz bırakmadı.

Kaybolmadan önceki garip davranışları daha mantıklı geliyordu.

Kimse tatlı masum Anastasia'nın böyle bir şey yapacağını düşünmezdi, ama sanırım hepimiz onun ne kadar zeki olduğunu görmezden geldik, naif cephenin sadece bir cephe olabileceği ihtimalini göz ardı ettik.

V Corp'taki bir iç soruşturmadan sonra, sisteme nasıl gizlice girdiğini anladım. Stajı sırasında her ay zimmetine küçük miktarlar geçirmiş, sonra da onları alıp gitmiş.

Kyle'a hırsız yakalatmaya hazır olan Sergei, notunu bulduktan sonra onu gizlememiz gerektiğini söyledi. Çünkü kardeşlikten başka biri onun çaldığını öğrenirse, bulunup öldürülecekti. Hırsızlar için merhamet yoktur.

Kyle'ı Rolan'a teslim eden genç gardiyan Peter da ortadan kayboldu. Igor onun Rusya'ya döndüğünü düşünüyor ama emin olamıyor. Kyle hâlâ onu bulup öldürmek konusunda ısrarlı ama sadece o gün onu Rolan'a teslim ettiği için değil, beni merdivenlerden aşağı ittiği için de.

İrlandalılarla olan savaş tamamen bitmedi ama yeni liderleri bize karşı Rolan kadar saldırgan değil.

Damien ve Kirill hâlâ sinirlerimi bozuyor ama artık ikisi de masadaki varlığım hakkında yorum yapmıyor. V Corp'a getirdiğim net kâr düşünüldüğünde, kimse benim değerimi sorgulayamaz.

Artık Reina, Asher ve Gareth ile bile açıkça görüşmeye başladım. Kirill öğrenseydi, diğerleri de onu takip ederdi ve ikiz kardeşimi kirli bir sırmış gibi saklayacak değildim.

Güvenlik konusunda onları rahatsız etmek zorunda kaldım ama Reina düzenli olarak görebilecekse buna degeceğini söyledi. Sonra bizim için 'çifte randevu' ayarladı. Kocalarımızı yanıltmak için birbirimize giyinmeye çalıştık ama onlar bizi hemen anladılar.

Bir anda. Kyle'a bunu nasıl bildiğini sorduğumda, gözlerimin içindeki bakış olduğunu söyledi. Kimse, tek yumurta ikizi kardeşim bile bunu taklit edemez.

Kyle'ın saçlarını okşayarak yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "Seni sevdiğimi biliyor musun?"

Sırıttırıyor. "Pek sayılmaz. Tekrar edebilir misin?"

Yanağına, göz kapaklarına ve burnuna yumuşak öpücükler kondurup dudaklarıyla bitiriyorum. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Dünyaya sert iş yüzümü gösterirken, Kyle'ın huzurunda tamamen özgür olabiliyorum. Bu duygu benim afrodizyağım.

Öpücüğü derinleştirip ikinci raunda geçmek üzereydim ki bitişik odadan gelen bir ağlama sesi beni böldü.

Ben vücudundan aşağı inerken Kyle inliyor. "Şu sik engelleyici."

"Kes şunu." Gülüyorum, bulduğum ilk bornozu giyiyorum ve oğlumuzun yattığı beşiğe doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Onu kucağıma alıyorum ve hemen sessizleşiyor. Nikolai iki aylık ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip. Reina benim ve Kyle'ınkilerin karışımı olduğunu söylüyor. Saçları babasınıninkiyle aynı tonda ve teni o kadar yumuşak ki elimde olsa onu bütün gün öperdim.

Onunla hamileliğim o kadar sorunsuz geçti ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. O kadar uysal bir bebektir ki sadece ben uyanırken ya da Kyle beni tutarken tekmeliyordu. Sanki ikimizi de hissediyor ve varlığını belli etmek istiyor gibiydi. Hamileliğin bu kadar kolay geçmesinde Kyle'ın her gün her saniye benimle ilgilenmesinin de etkisi olabilir. Yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı ve bana dünyadaki en değerli şey olduğumu hissettirdi.

Hâlâ da öyle.

"Yalnız olduğun için mi korktun bebeğim?" Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor. "Kyle! Bunu gördün mü? İlk gülümsemesi."

"Sadece benimle alay ediyor." Kyle kollarını arkadan belime doluyor ve Nikolai'nin parmağını tutmasına izin veriyor. "Baba-oğul el kitabındaki ilk kurala göre babanı engelleyemezsin Nikolai."

"Çok kötüsün." Başımı göğsüne yaslarken gülüyorum. "O sadece bir bebek. Ayrıca, onu doğurma fikrinin arkasında sen vardın, hatırladın mı?"

"Ve şimdi bedelini ödüyorum."

"Yine de buna değer. Ailemiz var."

Başımın tepesini öpüyor ve ben onun kucığında eriyorum. "Öyle.
İkinizi de hayatım pahasına koruyacağım."
"Ben de öyle."

OceanofPDF.com

EPILOGUE 2 - KYLE

OceanofPDF.com

ÜÇ YIL SONRA

I Biri bana yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yatağında oturup ona masal anlatacağımı söyleseydi, onu vururdum.

Ben, küçük çocuklarla mı?

Ben mi hikaye anlatıyorum?

Rai'yi hamile bırakmanın en iyi fikir olduğunu düşündüğümde ne düşünüyordum bilmiyorum. Ama mesele de bu, düşünmüyordum.

Hayatımızı işgal edecek ve tüm dikkatimizi ve daha fazlasını talep edecek minik insanları hesaba katmamıştım.

Nikolai'nin penis engelleme faaliyetleri yetmezmiş gibi, bu sefer haplarını karıştırmamış olmama rağmen bir şekilde Rai'yi tekrar hamile bıraktım. Doğum kontrolü olmadan devam eden ve hamile kalan oydu.

Sadece bir değil, iki bebek doğurdu. Evet, bu doğru. Mia ve Maya adında tek yumurta ikizi kızlarımız var, şu anda neredeyse iki yaşındalar ve anne ve teyzelerinin dikenli doğalarına sahipler.

Rai ve Reina, özellikle ikisi de kendileri gibi sarışın oldukları için, onlara kendilerini hatırlattıklarını söyleyip duruyorlar.

Onlara masal anlatmak için oturduğumda ikizler iki yanıma yerleşti ve Nikolai ortada kaldı. Raftaki sayısız çocuk kitabından birini seçtim ama Nikolai onu itti. "Bunu zaten biliyoruz baba. Yeni bir şey olsun."

"Yeni bir şey!" Mia da aynı fikirde.

"Yeni! Yeni, baba!" Maya kollarımı çekiştiriyor.

Bu küçük pislikler benim çocuklarım ama çok talepkârlar. Rai bana çektiklerini söylüyor. Ha. Bana mı? Paramın hakkını veriyorlar. Hatta

Baba benim lehime tanıklık edebilir.

"Tamam, tamam." Kitabı kapattım. "Yani, bir zamanlar b i r canavar varmış."

Çocukların gözleri fal taşı gibi açılıyor. Canavarlarla ilgili hikayeleri prenslerle ilgili olanlardan **d a h a ç o k** seviyorlar.

"Canavar ne yapacağını bilemedi."

"Neden?" Maya soruyor. "Yaralandı mı baba?" "Sanırım öyle diyebilirsiniz. Çok kötü yaralanmıştı."

"Zavallı canavar." Mia surat asıyor. "Biri gelip onu daha iyi öpebilir mi?"

"Hayır!" Nikolai itiraz ediyor. "O bir canavar. Kimse onu öpemez."

"Bu doğru," diye devam ediyorum. "Yapayalnızdı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Kendini boş ve amaçsız hissediyordu ve her zaman varlığının bir önemi olmadığını düşünüyordu. Daha da kötüsü, diğer canavarlar onu öldürmek istiyordu."

"Ah," diyor Maya ve Mia aynı anda, küçük çeneleri titreyerek. "Ve?" Nikolai'nin gözleri fincan tabağı gibi kocaman.

"Güçlü bir prenses tarafından kurtarıldı."

"Gerçekten mi?" Maya'nın yüz ifadesi aydınlanıyor. "Evet, benim küçük balkabağım."

"Prenses çok mu güzel?" Nikolai sorar. "Gelmiş geçmiş en güzel prenses."

"Annem gibi mi?" Mia bana bakıyor.

"Tıpkı annen gibi."

"Sonra ne olacak?" diye sorar kız kardeşi.

"Evet, sonra ne olacak baba?" Nikolai takip eder.

"Sonra onu kalesine götürdü ve yaralarını iyileştirdi. Ondan sonra tıpkı sana benzeyen üç güzel canavar doğurdular."

İkizler kıkırdıyor ve ben onları gıdıklıyorum. Nikolai kaçmaya çalışıyor, ama üçü de ciyaklayıp nefes nefese kalana kadar onu da içeri alıyorum.

O kadar enerji harcadıktan sonra uykuya dalmaları uzun sürmüyor. Nikolai'yi yatağına götürüyorum ama ikizlerle uğraşmıyorum. Zaten her zaman yan yana uyuyorlar.

"İyi geceler, benim küçük canavarlarım." Işık düğmesine bastım ve odaları sönük yıldızların görüntüleriyle doldu.

Nikolai doğduktan kısa bir süre sonra Bratva'nın ana evinden taşındık. Göl kenarındaki küçük kulübeyi yıkıp Rai'ye ve ailemize yakışır bir ev inşa ettim.

Sergei'nin kanseri iyileşiyor ve hâlâ kardeşlik üzerinde hüküm sürüyor.

Mikhail, psikopat kafalarına mantığın girmesi gereken diğer oğullarına - yani üvey kardeşlerime- karşı açıkça beni tercih ediyor. Ama bu bir maraton, koşu değil.

Hayatımızın tek boynuzlu atlarla dolu olacağını hiç düşünmemiştim ve dürüst olmak gerekirse, ne Rai ne de ben bu tür sıkıcı bir varoluşa uyum sağlayamazdık. O da en az benim kadar heyecan için yaşıyor ve başka türlüünü de istemezdik.

Kapıyı kapatır kapatmaz, ince kollar belimi sarıyor. Güzel karımla yüzleşmek için arkamı döndüğümde gülümsüyorum.

Dudakları benimkilerle buluşuyor ve ben onu iliklerime kadar işleyen bir açıklıkla öpüyorum. Ne kadar zamandır birlikte olduğumuzun bir önemi yok; bu kadına doyacağım bir gün asla olmayacak.

"Az önce onlara hikâyemizi mi anlatıyordun?" diye fısıldıyor dudaklarıma, parmaklarını göğsümde gezdiriyor.

"Belki."

"Sen bir canavar değilsin, Kyle."

"Bir zamanlar öyleydim. Bazen hâlâ öyleyim." Alt dudağını ısıırıyorum, bırakmadan önce emiyorum. "Bu gece canavar tarafımı görmek ister misin?"

"Buna hayır demeyeceğimi biliyorsun."

"Siktir, bebeğim. Seni yiyip bitireceğim." "Bu bir söz mü?"

"Sihirli kelimeleri söyle."

İç çekerek kollarını bana doladı. "Seni seviyorum, Kyle."

"Ben de seni seviyorum, Rai."

Sonra o gülerken onu yatak odamıza taşıyorum, mutluluğu etrafımızdaki havada çınlıyor.

Mutluluğumuz.

SON

Bu düette yer alan gizemli Adrian'ı merak ediyor musunuz? Zorla evlendirilen bir mafya romanı olan hikayesini [Aldatma Yemini](#)'nde okuyabilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

